„Un om tare, când e lovit, îşi sporeşte puterea”.
Seneca

CAPITOLUL 1

Cât timp a trecut?

Continui să privesc fotografia îngălbenită de timp din care reiese zâmbetul ştrengăresc al fetei.

Of oare cât a trecut de atunci? îmi vine iar în minte această întrebare.

Nici măcar n-am mai calculat timpul trecut, dar această ramă e aşezată de mult aici, pe etajera la fel de veche ca şi ea. Privesc chipurile celor trei din ochii cărora reies starea de bine, optimismul şi lipsa grijilor. Bărbatul de vreo patruzeci de ani are capul îndreptat spre femeia brunetă, cu părul ondulat, care-i întoarce privirea, dragostea şi respectul pe care i le poartă. În faţă, între ei, se află rodul dragostei lor, copia fidelă a femeii, o bruneţică cu bucle, având în jur de doisprezece ani. Zâmbetul larg îi luminează întreaga figură. O familie fericită! Asta sugerează fotografia şi chiar aşa era.

Ştiu! Acum ştiu cât a trecut de atunci. O viaţă de om! Atât a mai rămas din acea perioadă, o fotografie veche şi câteva amintiri, vorbe sau învăţăminte pe care le primeşte o fiică de la părinţii săi.

Smona I un-u îmi mut privirea mai ia dreapta, unde d altă imagine, care-mi face inima să bată Dar «U de°

râu-a:

Din ea mă privesc aceleaşi persoane, însă ceva schimbat. Mimica lor este mai serioasă înm

* ««cruntarfei făcându-şi loc pe faţa bărbatului, îmbătrânindu-l’s u Nu pare să fi trecut prea mulţi ani, ţinând cont d micuţa devenită o adevărată domnişoară.

Iau fotografia în mână şi mă aşez pe fotoliul din apropiere, ţinând-o cât mai aproape de inima mea.

Şi totuşi, amintirile care se îngrămădesc acum în

minte şi se încăpăţânează să iasă la iveală, sunt de atunci, nu din perioada fericită, ci din aceea care a transformat acel cuplu şi i-a făcut pe cei doi să pară mult mai trecuţi decât erau de fapt. Şi totuşi... of... şi totuşi, atunci am început să trăiesc cu adevărat.

1941

— Mamă, te rog! Chiar vreau acea rochie, e pur şi simplu superbă!

— Dar dragă, ştii prea bine că banii ne sunt limitaţi, nu putem face cheltuieli prea mari. Nu poţi să ştii ce aduce ziua de mâine!

— Of, mamă! Te rog, nu-mi spune iar aceeaşi poveste. Da, ştiu, e război, dar asta nu înseamnă să nu mai trăim! îmi dau ochii peste cap, exasperată de concepţiile mamei.

Nu-mi răspunde nimic. Nu mai ripostează în niciun fel, nicio justificare, nimic, trezindu-mi curiozitatea şi întorc capul, căutând-o. E în picioare, în dreptul ferestrei mari din camera de zi şi priveşte trotuarul din jurul casei, la oamenii grăbiţi şi gălăgioşi. Nu trebuie să mă apropii pentru a şti ce o îngrijorează.

Încep să apăs clapele cu repeziciune şi o las în gândurile sale. Doamna Rosier ar fi îngrozită dacă m-ar auzi acum.

„Lentement! Lentement!” ar spune cu ochii ieşiţi din orbite.

„Domnişoară, trebuie să trăieşti şi să simţi muzica!” ar continua după ce şi-ar flutura evantaiul său imens.

Dar îndepărtez gândul, continuând în acelaşi mod, până la finalizarea partiturii şi revin la realitate. O simt pe mama în spate, mângâindu-mi uşor părul.

— Of, copila mea, nici nu ştii cât de rău îmi pare pentru ce trebuie să trăieşti. N-am crezut niciodată că vei apuca aceleaşi vremuri pe care le-am trăit şi noi, când eram de vârsta ta. E cumplit. Războiul e cumplit!

— Mamă, dar nu e atât de rău! în afară de câţfy nemţi zăriţi pe ici, pe colo, nu s-a schimbat mare Uc-a

— Draga mea, s-au schimbat foarte multe d n-ai avut

de-a face cu ele. Tinerii ne pleacă la război din ce în ce mai multe restricţii, chiar şi luminile suntem obligaţi să le stingem devreme. Mulţi au început să renunţe, îşi lasă casele şi eu te miri ce, se îndepărtează de oraş.

Simt tristeţea din voce şi ştiu că are dreptate asta am văzut-o de fiecare dată când o însoţesc la cumpărături. Măcelăria este mai mult goală, provizi găsim doar pentru că măcelarul are o anumită afinitate pentru ea şi îi pune la dispoziţie tot ce are mai bun Aceeaşi situaţie şi la băcănie, unde lucrează una dintre vecine şi ne serveşte pe ascuns.

Şi totuşi, viaţa merge mai departe. Prietenele mele sunt îmbrăcate cu haine sofisticate, iar acest exemplu vreau să-l urmez. De curând am scăpat de uniforma de la şcoală şi chiar nu înţeleg de ce mama refuză vehement să-mi facă plăcerea, doar n-am dus lipsă de venituri până acum! Ştiu că aş reuşi mult mai repede să capăt cele dorite rugându-l pe tata, însă nu-mi permit să trec peste cuvântul ei.

— Mamă, eşti mult prea pesimistă! mă răsucesc la timp pentru a-i observa oftatul, ascuns sub un mic surâs.

— Sunt pesimistă, cu toate că mi-ar plăcea să cred că sunt realistă, iar tu prea copilăroasă şi sper din tot sufletul să rămâi aşa, să nu te schimbi prea curând, să nu te facă aceste vremuri să renunţi la vise şi mai ales la optimismul tău!

Se apleacă şi mă sărută uşor pe obraz.

— Hai, du-te să-ţi iei rochia aia până se trezeşte tatăl tău! Te îmbraci cu ea la cina din seara asta.

— O, mamă, îţi mulţumesc! sar de gâtul ei şi ţopăi fericită.

Fug spre ieşire, îmi iau poşeta şi nu mă opresc decât la magazinul din colţul străzii, unde am zărit cu o zi în urmă, pe manechinul din vitrină, o rochiţă superbă.

Fetele vor fi invidioase! gândesc în timp ce vânzătoarea drăguţă mă ajută s-o îmbrac.

Chiar şi această doamnă începe să zâmbească când îmi observă entuziasmul. Încheie pe rând nasturii micuţi

din faţă, de la baza gâtului spre talie. Nu apucă să termine pentru că încremenim. Sirenele din oraş ne asurzesc, iar după câteva secunde în care toată lumea din magazin a amuţit, se crează panică. Se mare iorfoteală, câteva doamne încearcă să iasă grjJJ spre uşă, lovindu-se şi împiedicându-se una de ppând care mai de care. Le urmăresc fără să reacţiona până în momentul în care mă simt apucată de braţ J împinsă spre intrare.

— Hai! Trebuie să ajungem la buncăr cât repede!

Ce?

Am mai auzit sirenele antiaeriene de vreo două ori şi ne-am grăbit spre adăpost, dar acum sunt singură, părinţii mei au rămas acasă şi cu siguranţă mă aşteaptă. Nu pot pleca fără ei.

— Nu! Trebuie să merg acasă, nu stau departe şi…

— Nu pleci nicăieri! Vii cu mine!

— Doamnă, nu vin nicăieri fără ai mei!

— Nu vreau să am pe conştiinţă o tânără nechibzuită! mă trage cu putere după dânsa spre trotuar, unde suntem asaltate de o mulţime îngrozită care aleargă în aceeaşi direcţie.

Dar, părinţii mei… nu mai apuc să ripostez, oricum nici nu mă aude în vacarmul ăsta. Sirenele urlă, lumea ţipă şi sunt prinsă la mijloc, împinsă de mulţime

până în buncărul care deja este aproape plin. Ajung cumva lângă un perete de care mă lipesc şi privesc îngrozită împrejur. Bărbaţii îşi ţin soţiile la piept, cu braţul, iar copiii agăţaţi de gâtul lor, murmurându-le cuvinte de încurajare. Figura îi trădează, fiind la fel de speriaţi. Femeile plâng încet, dar cele mai panicate sunt bătrânele, care se roagă cu voce ridicată la divinitate, să ni se ierte păcatele şi să fim ocrotiţi. Panica începe să pună stăpânire pe mine şi-mi dau seama că n-am mai simţit-o până acum, probabil braţul tatii şi al mamei o alungau de fiecare dată, nelăsând-o să se instaleze la niciunul dintre noi.

— Noi suntem cei trei muşchetari! spunea tata

mereu.

— Topi pentru unul şi unul pentru topi! continuam râzând, făcând-o şi pe mama să zâmbească.

Părinţii mei. Of, unde or fi? M-am uitat în toate părţile, atât cât am putut, fără vreo izbândă însă, iar acesta e cel mai apropiat adăpost de strada noastră. Recunosc câţiva vecini, dar nu şi pe ei.

De această dată totul pare diferit, se aud şuierături puternice, iar pământul se cutremură. La fiecare zgomot mai puternic, oamenii încep să ţipe şi se roagă mai mult, băgându-se unii în alţii.

rămână acoiu, să se

adăpostul plin, cum a mai făcut-o, şi totul în a-l'o alarmă falsă. Doar câteva bombardiere ruseşti

escaladat cerul.

Dar nu şi acum! Acum ceva se întâmpla că iar se zguduie pământul, căzând pe noi firi praf. Lumina pâlpâie, într-un final stingi

producând alte urlete de spaimă. Nu ştiu cât trece

poate sunt câteva secunde sau poate minute – * *".

habar n-am, dar mi se par infinite. Frica m-a –

19 Paraliia»

Nu mişc, nu ţip, nu mă agit, nu vorbesc… nimic doua stau cu ochii închişi şi mă alătur rugăciunilor pe care!

aud în acest moment.

Doamne ai grijă de noi! Te rog, Doamne, şi părinţii mei să fie bine!

La un moment dat, mă simt iar luată pe sus şi deschid ochii, panicată. Sunt împinsă spre lumina dinspre exterior. Ieşim şi nu se mai aude nimic, toţi au amuţit, cel puţin pentru moment. Nu-mi vine să cred ce am în faţa ochilor, peisajul dezolant care ne înconjoară Frumosul meu cartier e devastat, praful şi fumul mă îneacă, iar priveliştea mă sperie mai mult decât orice. Vreo două case sunt dârmate pe jumătate, formând o grămadă de moloz amestecat cu lemn.

Dumnezeule, ce-a fost asta? De asta se temea mama? Mama!

O iau la fugă printre oameni, încercând să-i ocolesc pe cei care dau o mână de ajutor, urcându-se pe dârmături, căutând cu mâinile goale supravieţuitorii. Locuiesc destul de aproape, dar am impresia că nu mai ajung, că picioarele refuză să se deplaseze şi trebuie să fac un efort supraomenesc pentru a înainta. Recunosc o vecină tânguindu-se pe trotuar, rupându-ţi sufletul de milă, privind înlăcrimată spre fumul care iese din casa ei. Nu mă mai opresc, nu mai vreau să văd şi să aud suferinţa altcuiva, nu până nu-mi văd părinţii. Şi ajung…

Totul se opreşte. Nu mai aud, nu mai văd, nu mai simt, nu mai gândesc. Au loc întâmplări la care eu particip doar fizic, împinsă de la spate de mătuşa mea, care a apărut de undeva, cândva, forţându-mă să fac unele lucruri. Sunt un robot, o maşină fără voinţă, fără simţăminte proprii. Totul s-a oprit atunci şi acolo, când am găsit ceea ce cândva a fost locuinţa mea, la care mă întorceam cu drag de fiecare dată, de oriunde veneam.

Am rămas pe o ridicătură de pământ, privind pierdută oamenii ajutaţi de soldaţi, scoţându-mi pe rând părinţii, punându-i într-o căruţă. Atunci mătuşa a apărut şi m-a târât până la casa ei. Am fost şi la înmormântare, sprijinită bine de braţ de verişoara mea.

CAPITOLUL 2

După 6 luni

— Nu, aşa nu se mai poate! M-am săturat. M-am procopsit cu ea, pur şi simplu e o povară! N – am nicio bază în ea. Stă toată ziua în pat, cu ochii deschişi, pierdută de lume şi realitate, măsurând tavanul ăla de parcă ar vedea ceva interesant. Am început să cred că are probleme psihice! E la fel ca maică-sa, nu e bună de nimic, dar asta i se datorează fratelui meu, Dumnezeu să-l odihnească în pace, le-a alintat prea mult. A iubit-o enorm pe femeia aia, tratând-o ca pe o regină. Doar pentru că făcea parte dintr-o familie de chiaburi, nu înseamnă că era mai specială ca noi, aţi văzut şi voi că au renegat-o, nici măcar la

înmormântare n-au binevoit să vină. Sunt sigură că din cauza ei a murit probabil n-a vrut doamna să se deplaseze din casă!

Aceeaşi discuţie de luni întregi. La început vorbeau în şoaptă, auzeam doar câteva frânturi, dar acum nu mai ţin cont că uşa de la cameră e deschisă larg de nepoţii lor, care iar au pus pariu că am murit şi au venit să verifice.

— Uite, se holbează la tavan! o aud pe micuţa răzgâiată.

şi fratele său mai mic cu un an.

— Bine, o s-o ciupesc şi o să vezi că e vie! cu tupeu, pregătindu-se să facă ce-a spus.

Dar nu o las, întorc capul spre ei şi scot limba

— Aaa! pipă amândoi speriaţi şi fug la maică

— Mami, mami, n-a murit! o asaltează în acel-j

— Cine? strigă aceasta speriată.

— Ana, n-a murit! Am pus pariu, dar l-am pierdut şi acum ne-a speriat şi a scos limba la noi, vociferează agitaţi.

— Vezi, draga mea, c-o ia razna? Şi copiii şi-au dat seama! le ţine isonul mătuşă-mea.

— Şi pe ce aţi pus pariu?

— De data asta vreau doar porţia lui de desert.

— Ah, dar nu-i corect şi aşa e foarte puţin, bombăne supărat şi-o urmează în camera lor.

Mătuşa continuă să-şi verse oful soţului ei, care o ascultă în tăcere. Nu-i ştiu părerea, ne-am intersectat

de vreo două ori, de când m-au adus aici. L-am salutat şi m-am retras iar în camera mea.

— Nu se mai poate aşa Gicu, e din ce în ce mai greu cu mâncarea! Ştiu că nu mănâncă mult, nici măcar nu stă cu noi la masă, mulţumindu-se cu resturile, dar trebuie să facă ceva. N-o mai pot ţine aşa!

— Suferă, e singurul cuvânt pe care îl aud din partea lui, însă suficient pentru a-mi da seama ce simţăminte are vizavi de situaţia mea.

— Suferă pe dracu'! Pentru ea a fost mai importantă rochia în care a rămas, decât părinţii ei. Trebuia să fie acasă, să-i convingă să se adăpostească!

Ah, iar pune sare pe rana deschisă, care refuză să se vindece. Astfel de mustrări îmi fac de şase luni, dar m-am obişnuit doar în mintea mea, să fiu bântuită şi chinuită, iar acum sunt mult mai dureroase, rostite din gura altcuiva.

— Mamă, las-o, ne descurcăm! Ce aduci tu, mai completez şi eu, e suficient, o aud şi pe fiică-sa.

Se pregăteşte să plece. Îmi dau seama după izul de parfum care-şi face simţită prezenţa până în camera mea. Oare de unde face rost? E destul de greu de procurat, mai ales de când a început războiul, la fel şi săpunul.

Simoiia L un» u

— Eliza, nu e vorba de asta. Trebuie să înveţe se întreţină, acum e singură pe lume, nu mai are protecţia tatălui. Gata starea asta de lâncezeau, am suportat prea mult!

— Şi ce ai de gând să faci, la cum te ştiu, deja te-ai hotărât să faci ceva, nu? râde.

Niciodată nu mi-a plăcut. Am încercat să mi apropii, dar diferenţa de vârstă ori caracterul fiecăreia, ne-a ţinut la distanţă.

— Da, am şi rezolvat! Mâine va merge cu mine la serviciu.

— Cu tine? se miră cei doi, în acelaşi timp.

— Da, cu mine. Cum eu mă descurc, o să înveţe s-o facă şi ea. Avantajul e că va fi în ochii mei, o voi putea ajuta sau învăţa. Nu-i mai plângeţi atât de milă, e destul de mare, ieri a împlinit optsprezece ani, la vârsta asta te aveam deja pe tine!

— Of, mama, erau alte timpuri, iar ea nu-i ca noi! se amuză şi parcă îi văd figura de păpuşă de porţelan, cu părul şaten deschis şi tenul alb.

— Gata, aşa rămâne! Mâine de dimineaţă va merge cu mine.

— O s-o pui în pericol sau poate mai rău, pe tine! Dacă nu face ce trebuie, o să aveţi probleme amândouă!

— O să fie bine, ai să vezi. O să fiu cu ochii pe ea.

Discuţia despre mine se termină, continuând însă cu bârfe despre cunoscuţii lor. Mai bine, astfel îmi lasă timp de gândire. De când sunt la ei, am încercat să nu deranjez, să nu le ies în cale. Părăsesc camera doar noaptea, când s-au retras sau când sunt plecaţi, dar se pare că nu-i de-ajuns.

Ştiu că mătuşa e bucătăreasă la o casă ocupată de nemţi, dar ce habar am despre gătit? Am avut o femeie care o ajuta pe mama la treburile casnice, eu ocupându-mi timpul cu şcoala, cititul şi pianul, fiind dorinţa tatălui meu. Tata câştiga destul de bine. Era un contabil respectat, aşa că n-am avut prea multe griji în viaţa mea.

Şi de ce ar crede Eliza că m-aş teme pentru viaţa mea? Nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine. Dacă ar fi să mor, mai bine, aşa mă voi întâlni cu ai mei mai repede, îmi lipsesc mult, mă simt atât de singură…

Nu durează mult şi aud o bătaie în tocul uşii. Nu răspund. Nici nu mă uit, deşi ştiu cine mă vizitează. A venit să-mi expună planul prin care va scăpa mai repede de mine. Nici măcar nu-i port pică, poate are dreptate, e destul de greu să ai grijă de familia ta în astfel de

Ştii HMUI LUI U

vremuri, dar să mai fi nevoit să te îngrijeşti şi de altcineva?

— Ana, vreau să vorbesc ceva important cu ţiui ştii, de când au murit părinţii tăi, ţi-am oferit acoperiş deasupra capului, mâncare şi tot ce ai mai avut nevoie, însă e timpul, draga mea, să mergi mai departe Ai suferit după ei, dar niciodată nu se vor mai întoarce Poate îţi găseşti un bărbat care să aibă grijă de tine şi n-o să mai fi singură, dar pentru asta trebuie să ieşi din această camera în care te-ai izolat de când ai venit.

Stă pe marginea patului şi mă priveşte, dar rămân cu privirea fixată în tavanul alb de deasupra noastră.

Să-mi găsesc un bărbat? Asta e rezolvarea pentru vindecarea durerii?

— Ştii că lucrez ca bucătăreasă într-o casă mare sunt

mulţi soldaţi nemţi acolo, dar nu avem treabă cu ei, doar ne facem programul şi e totul bine. Ne plătesc şi e un lucru bun în ziua de azi, când e sărăcie şi nu prea se găseşte de lucru. Avem şi un alt avantaj, ne dau mâncarea rămasă. Sunt destul de darnici. O fată s-a îmbolnăvit şi a trebuit să plece, astfel a rămas un loc liber. Nu trebuie să-ţi fie teamă, o să stai doar la bucătărie cu mine! Noi doar facem mâncarea pe care o servesc alte persoane, plecăm înainte să se lumineze, iar după cină suntem libere. Ce spui?

Mă întreabă pe mine? Şi dacă i-aş spune că nu vreau, ar avea vreun rost? E deja hotărâtă să-mi decidă soarta, aşa că ce rost ar avea să mă pronunţ în această privinţă?

— M-ai auzit? ridică vocea şi sunt nevoită să aprob că într-adevăr nu mi-am pierdut minţile şi sunt încă aici, deşi mi-am dorit moartea în fiecare zi.

— Da, am auzit. Voi veni şi voi face ce mi se spune, sunt primele cuvinte pe care le rostesc cuiva de luni întregi.

Am vorbit cu voce tare, dar în singurătate, imaginându-mi tot felul de conversaţii cu părinţii mei, dar nu şi altcuiva. Doar câteva răspunsuri monosilabice şoptite, la întrebările „Mănânci?”, „Vrei să vii cu noi? „Faci baie?

Rămânem câteva clipe cu privirile aţintite una spre cealaltă, fără a scoate vreun sunet.

— Bine, te trezesc mâine, să te pregăteşti. Poţi să iei de îmbrăcat de la Eliza, e puţin mai plinuţă, dar sunt sigură că vei găsi ceva potrivit.

21

Sirnoiu Lungii

Dau din cap afirmativ, însă nu mă n, işc d-Vreau să plece, să mă lase în pace. E prea mult Pat să rămân iar în liniştea mea. Când în sfârşit se h lasă uşa deschisă, stresându-mă mai mult Fac0 şi mă ridic, o închid şi mă îndrept spre colinH eforf de pe perete. °8 „noi

De când nu m-am văzut? De mult timp A pot spune cu siguranţă pentru că abia mă re o ochii sunt în fundul capului, cu cearcăne profunde e gălbejită din cauza

refuzului de a ieşi afară. A fos!” * * * mea de naştere şi nici măcar nu am simţit, în afară „L, mulţi am!” spus pe fugă de ruda cea mai aprop-Am aşteptat atât de mult această zi, făcând tot felul de planuri cu mama, gândindu-ne pe cine să invităm Dar totul s-a dus odată cu ei, iar pe puţinele mele prietennu le-am mai văzut de atunci.

De fapt, n-am mai văzut pe nimeni şi probabil are dreptate şi în această privinţă. Trebuie să ies de aici, să fac ceva cu viaţa amărâtă pe care o duc.

Când liniştea se aşterne în casă, mă îndrept spre camera Elizei. Este plecată, pentru că nu i-am mai auzit vocea după conversaţia de mai devreme, referitor la viitorul meu. Nu ştiu unde pleacă seara, însă o face destul de des. Ziua şi-o petrece la serviciu, la un magazin al unui creator de modă cunoscut, dar programul i se termină devreme. De la ieşirile sale nocturne revine târziu în noapte, mergând ca o pisică pe vârfuri, să nu-i deranjeze pe ceilalţi. Dar eu o aud. Poate are vreun iubit, soţul fiind plecat pe frontul de est. S-a măritat repede, rămânând însărcinată pe la şaptesprezece am, iar acum la douăzeci şi patru are doi copii, destul de mărişori. Nu ştiu cu ce îşi ocupă timpul de are un dulap plin de lucruri frumoase. Camera e la fel de simplă ca şi a mea, pat, un dulap şi comodă. Mă surprind produsele de cosmetică, farduri, rujuri, câteva sticluţe de parfum, iar pe marginea oglinzii, mărgele, de toate culorile şi mărimile.

Oare le are de la magazinul unde este angajată?

Aleg o fustă groasă, dresuri, cămaşă, nişte ghetuţe şi un palton gros, închis la culoare. Perfect, sunt gata pentru prima mea zi de lucru! Oricât încerc să adorm nu reuşesc, cu ochii larg deschişi mă gândesc la ce voi găsi în exterior. Au trecut şase luni, se pot schimba multe, nu?

Când aud bătăile din uşă, simt îmbrăcată şi pregătită de plecare.

— Ia, pune ăsta pe cap. E ger afară, spune întinzându-mi un batic.

Îi dau dreptate, gerul şi vântul îmi brăzdează faţa. E întuneric şi rareori dăm de alte persoane, grăbite să

ajungă la destinaţie, să scurteze timpul de umblat

prin frig. La brutărie au început de mult, deja – pâine proaspăt coaptă. După câţiva paşi ajung-o*8* a unei clădiri înalte, lungi, de pe acoperişul porneşte un steag cu svastica, semnul n Cădirea e păzită de câţiva soldaţi şi după amănunţită asupra-mi, ne lasă să intrăm.

— Nu-ţi fie teamă! îţi vezi de treabă şi n.0 să probleme cu nimeni. Venim şi plecăm împreună capul aplecat, fereşte privirea cât poţi de mult când – lângă ei şi o să fie bine… cred.

Mă pune la punct în timp ce înaintăm în clădire Dăm într-un spaţiu mare, deschis, o recepţie. Rămân pe loc, privind de jur-împrejur la canapelele de lângă şemineu. În faţă sunt trepte ducând la etajul care se observă în mare parte, culoarul fiind înconjurat de o balustradă din lemn. Se observă şi câteva uşi închise, probabil încăperile în care se odihnesc. Câţi or fi?

— Hai, vino! mă împinge spre alte trepte, dar de această dată spre demisol.

Ne deplasăm pe un coridor lung, din loc în loc luminat. În capăt găsesc o sală mare, cu multe mese şi scaune.

— Bună ziua, doamna Petruţa! salută o fată tinerică, fără a se opri din activitatea sa, aşezând nişte

tacâmuri pe mese, alături de un băiat cam de aceeaşi vârstă cu mine.

— Bună, Cina!

Mă opresc, încercând să observ cât mai multe din împrejurimi, însă mătuşă-mea are alte planuri. Mă apucă de braţ, trăgându-mă spre bucătăria de unde răzbat tot felul de zgomote, de vase şi tigăi. În apropiere sunt nişte vestiare din tablă unde-mi face semn să las paltonul şi să iau un şorţ.

În bucătărie, un bărbat şi o femeie ne salută, dând din cap în timp ce se agită la plitele fierbinţi. Mătuşă-mea

citeşte meniul şi-mi face semn să iau loc pe un taburet în faţa unui coş imens, plin cu cartofi.

— Curăţă-i! ordonă şi pleacă lângă ceilalţi, apucându-se de bătut ouă.

Iau un cuţit şi fac ceea ce nici prin cap nu mi-ar fi trecut. Le-am văzut pe mama şi pe femeia care ne ajuta, dar n-am participat niciodată la această activitate casnică. Se pare că asta va fi viaţa mea de acum încolo. Până în jurul prânzului m-am ocupat de ei, apoi am trecut la spălat vase până nu mi-am mai simţit degetele. După cină, am mai spălat un rând de farfurii şi ne-am pregătit de plecare, frânte de oboseală. Pentru prima dată de la moartea părinţilor am reuşit să dorm aproape toată noaptea.

CAPITOLUL 3

Zilele au devenit o rutină, începând cu trezitul înainte de a se lumina, curăţat kilograme întregi de legume, cartofi, fasole, ceapă, varză şi multe alte alimente, culminând cu spălatul sutelor de vase. La părăsirea încăperii e deja întuneric. La primele ochiuri de lumină plec din casă, iar pe amurgite revin, istovită. Nu-mi dau seama cum ar fi fost mai bine, să fi rămas toată ziua izolată în camera mea, trăind mai mult în trecut sau închisă într-o bucătărie? N-am intrat în contact cu prea mulţi oameni, ceea ce-mi place. Îi salut şi doar ascult ordinele, executând fără întrebări sau discuţii inutile. În afară de soldaţii de gardă întâlniţi la sosire sau plecare, nu m-a deranjat niciunul şi mă simt mai relaxată decât în prima zi. Doar îi aud când vin la masă, uneori mai liniştiţi, alteori gălăgioşi. Gina, Ciprian şi pe rând, mătuşă-mea, ori doamna Mara, îi servesc din oalele imense, în timp eu ce rămân la bucătărie, spălând încontinuu vasele.

Totul e la fel. Uneori, chiar mă bucur pentru că nu mai sunt muncită psihic de gândurile şi mustrările simţite în cele şase luni. Alteori, gândesc că nu am scos prea multe cuvinte nici în ultimele trei luni, de când lucrez aici, aşa că ce rost are viaţa mea? Am rămas la aceeaşi

întrebare, singurul lucru bun ar fi că n-o mai

Înghesuiţi, membrii vreunei familii. Am auzit discuţii despre ei, la bucătărie, majoritatea refugiindu-se spre Cadrilater. Ei sau soldaţii care mai trec pe lângă noi ne arată realitatea pe care o trăim, cumplitul război mondial.

Totuşi, într-un mod straniu, oraşul pare că s-ar trezi la viaţă odată cu natura, pare strălucitor şi plin de viaţă. Astăzi este o zi superbă de aprilie, caldă şi înmiresmată datorită copacilor înfloriţi. Ne facem loc printre oamenii grăbiţi să-şi rezolve treburile, doar tinerii merg agale, îndreptându-se spre port, privindu-se drăgăstos, uneori oprindu-se pentru ca băiatul să fure un mic sărut fetei ruşinate. Nu ripostează prea mult, ştiind că timpul le este duşman, puţin şi preţios.

— Of, azi a fost chiar obositor! M-am speriat un pic când Gina a scăpat farfuria în faţa lui Bruch. Mi-a stat inima! Mi-am revenit când n-am văzut nicio reacţie din partea sa. E foarte strict şi probabil a fost în toane bune, îmi aud ruda povestind despre incidentul de la cină.

Nu-l cunosc pe Bruch, din spusele lor e un ofiţer, mâna dreaptă a comandantului de aici, care mai mult e absent Toţi din bucătărie amuţesc când vine acesta la masă şi încearcă să se poarte exemplar. Naiba să-i ia, atât timp cât nu-i văd, nu mă afectează prezenţa lor!

Ceilalţi sunt în vizorul său şi vrând-nevrând face cu el.**

Eu urmez sfatul mătuşii, nu ridic privire dau de vreun soldat neamţ, ca şi în acest moment trece un camion plia din care aud câteva chicote] fluierături prin care îşi fac simţită prezenţa.

— Ana? auzim o voce bărbătească imediat d trecerea autovehiculului şi tresar. W

Cine poate fi?

— Da? mă răsucesc spre bărbatul înalt şi brunet îmbrăcat în uniformă.

— Nu mă recunoşti? Sunt Ştefan, ridică mâinile

lateral, parcă prezentându-se la un spectacol.

— Ştefan! scot un strigăt şi mă apropii mai mult de el.

Doamne, chiar nu l-am recunoscut! Ultima dată când ne-am întâlnit eram elevi la aceeaşi şcoală, în ani diferiţi, el fiind mai mare cu vreo doi ani.

— Recunosc că am stat puţin în cumpănă, dacă eşti tu sau te confund. Întotdeauna ai fost frumoasă, dar acum parcă eşti şi mai şi.

Vorbele mă fac să mă înroşesc puternic. N-am avut parte de asemenea complimente făcute într-un mod atât de deschis. Eram mai melancolică, visătoare, nepăsându-mi de iubire, declaraţii, întâlniri, timpul liber petrecându-l doar cu ai mei. Mama îmi spunea că o să am timp de aşa ceva, că atunci când voi întâlni băiatul potrivit o să mă schimb, devenind de nerecunoscut.

„MA îndoiesc!” îi răspundeam plină de mine.

„Iubirea te schimbă, draga mea copilă” parcă îi aud şi acum vocea plăcută, plină de afecţiune, pe care uneori n-am ştiut s-o preţuiesc.

— Aaa, am uitat să mă prezint doamnă! Sunt Ştefan Barbu, un fost coleg şi vecin cu Ana.

— Mă bucur, tinere, să te cunosc. N-am întâlnit niciun cunoscut de-al nepoatei mele, răspunde vizibil încântată de prezenţa sa. Vede vreo oportunitate de a scăpa de mine?

— Am auzit ce s-a întâmplat cu părinţii tăi, dar n-am putut să vin acasă. Eram la un batalion din Ploieşti, la care sunt de altfel şi acum. Am venit în vizită pentru câteva zile, mama se simte cam rău şi am vrut s-o văd.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, dar sunt t obosită şi abia aştept să ajung acasă. Ana, poţi M? cu acest tânăr încântător, să povestiţi de-ale voastr scuză cu un zâmbet galanton, destul de insinuant”. *

Îmi dau seama că are un interes ascun încurajându-mă să rămân cu Ştefan, împingându –,». parcă la mai mult. Sper să nu-şi dea seama şi el, m. simţi mai jenată decât sunt în acest moment.

— Aş fi încântat să-mi ţină companie, acceptă Ştefan şi habar n-am dacă e plăcerea lui sau îşi fac* datoria fată de insistenţele mătuşii.

Rămânem pe trotuar, urmărind-o cu privirea pe femeie cum se îndepărtează. Îmi indică cu mâna în ce parte s-o luăm şi pornim cu paşi mici.

— N-am mai aflat nimic despre tine. Să ştii că te-am căutat, am întrebat top cunoscuţii şi colegii de câte ori am venit în permisie, dar nimeni nu ştia nimic. Mama mi-a spus că te-a luat sora tatălui tău la ea, dar n-avea idee unde locuieşte.

— În piaţa Chiliei, răspund, zâmbind.

— Da, mulţumesc, acum ştiu şi oricum nu mai scapi! Te voi conduce acasă mai târziu şi voi afla astfel adresa completă.

Iar mă înroşesc uşor. Cuvintele sale au un anumit subînţeles şi nu înţeleg de ce mă comport aşa, ruşinându-mă în faţa sa, doar suntem prieteni vechi. Pentru că am crescut, pentru că arată foarte bine în uniformă sau pentru că văd cum mă priveşte insistent, încântat de ceea ce vede. Nu ştiu de ce, dar are un efect ciudat asupra mea.

— Şi ce-ai mai făcut? continuă, spărgând momentul de tăcere.

f

— Nimic interesant. M-am mutat la mătuşa mea, mi-am petrecut timpul mai mult în casă, de aceea nu ai aflat mare lucru despre mine. Nu m-am întâlnit cu nimeni. De la începutul anului sunt ajutor de bucătar la o cantină a nemţilor…

— Serios? Adică, tu asta faci? Găteşti pentru nesimţiţii ăia de nemţi? ridică vocea, surprins de ce a aflat.

— Da, e doar un serviciu, nimic altceva. Trebuie să mă întreţin cumva, nu? continui să-i precizez, destul de mirată de reacţia sa.

De obicei e un tip vesel, însă s-a încruntat destul de mult şi-mi dau seama că nu-i un mare admirator al nemţilor, deşi în acest război suntem aliaţii lor.

— Şi cine te-a obligat să faci asta? Rudele?

— Nu pot să spun că m-au obligat, dar singură acum, nu mai am protecţia tatălui şi trebuie să mă întreţin cumva. Îmi oferă un acoperiş deasupra capului, dar e destul de greu în zilele acestea. Trebuie să ajut cumva, nu vreau să fiu povară, îi răspund destul de ferm, deranjându-mă într-o oarecare măsură felul care m-a luat la întrebări.

Realizează acest lucru, schimbându-şi tonul, îndulcindu-şi puţin vocea.

— Ai dreptate, acum eşti singură. Păcat de părinţii tăi, sunt sigur că dacă ar fi trăit tatăl tău, alta ar fi fost soarta ta, iar dacă n-ar fi coşmarul ăsta de război, am fi fost undeva la studii, fără prea multe griji.

— Da, poate.

Tata voia să-i urmez meseria, probabil m-ar fi trimis la şcoală sau cine ştie ce planuri mi-ar fi făcut, dar cu siguranţă ar fi ţinut cont de părerea mea. Mă iubea prea mult pentru a-mi impune un lucru ce nu m-ar fi I

făcut fericită.

— Dar tu? Cum îţi merge? schimb subiectul, prea 11

dureros pentru mine.

— Eu? M-am înrolat la începutul războiului şi am I un singur regret.

— Da? Care? întreb curioasă.

— Mi-aş fi dorit să fiu mai aproape de casă. Iar acum că te-am regăsit, cu siguranţă că această distanţă va deveni coşmarul meu.

Ce direct e! De când e aşa? Poate războiul l-a maturizat.

— Ai tăi sunt bine? Adică, mama ta nu are ceva grav, nu? continui după câteva clipe, un pic încurcată.

— Da, sunt bine. Le-am sugerat să se retragă în Cadrilater, însă nu vor să plece fără mine. De fapt, cred că adevăratul motiv ar fi că nu se înduplecă să-şi părăsească casa.

— Dar fratele tău? E înrolat şi el?

— A, nu! I-a găsit ceva la inimă, murmur, parcă aşa i-a spus şi nu i-a dat voie. Mai bine, a scăpat! adaugă încet şi cu tristeţe.

Nu-i place viaţa pe care o are. Sigur avea speranţe şi vise, ca orice tânăr, amânate sau uitate din cauza unor decizii luate de conducători avari şi egoişti, mânaţi de propriile orgolii tâmpite, hotărând astfel soarta a numeroşi tineri nevinovaţi.

Ajungem pe faleza de pe malul mării, la fel alte cupluri. Câteva clipe privim asfinţitul şisii-l apucându-mi palma, întorcându-mă spre el.

— Ana, nu vreau să mă crezi nesimţit, dar văzut multe şi nu vreau să las pe mâine ceea ce pot fale astăzi. Îmi placi de când eram mici şi aş vrea să ne mai vedem. De fapt, ceea ce vreau să-ţi spun, dar nu prt? a reuşesc, e că aş vrrea să păstrăm legătura. Nu mai vreau dispari din viaţa mea! Ştiu că-ţi cer cam mult, în condiţiile în care întoarcerea în Constanţa e 0 necunoscută, dar te rog, nu mă refuza. O să-ţi scriu şi sper din tot sufletul s-o faci şi tu, pentru că voi aştepta °rice rând sau gând ai avea bunăvoinţa să-mi trimiţi!

Deschid gura să răspund, dar nu iese niciun sunet. Totul a rămas blocat în gât, orice gând logic parcă

31 dispărut din minte. Inima-mi lasă impresia că s-a oprit pentru o secundă, iar acum încearcă să recupreze timpul, bătând cu putere, ca şi cum ar vrea să iasă din piept.

Dumnezeule, vrea să fim iubiţi? Se întâmplă atât e repede, ca un vis. De dimineaţă, când m-am trezit mi s-a părut a fi o zi ca oricare alta, iar acum, în mai puţin de o oră, totul s-a schimbat. Dintr-o fată singuratică, să am un iubit?

Scanned by Camăcanner

Îmi permit să-l studiez mai bine în timp ce priveşte marea. Părul este mai scurt faţă de cum şi-l purta înainte, negru, tenul deschis la culoare, înalt, slăbuţ şi mai matur decât vârsta pe care o are. Nu l-am văzut niciodată altfel decât ca pe un amic, însă nu şi el, după cum mi-a confirmat.

Dar ce ştiu eu despre iubire? Habar n-am ce-ar trebui să fac, să spun şi mai ales cum să mă comport.

— Ana? se întoarce spre mine şi mă priveşte atent cu ochii săi mari, căprui, dorind un răspuns.

— Ştefan, eu…

— Spune, da! Te rog, spune-mi că vrei să păstrăm legătura, că vrei mai mult

— Eu… nu mă lasă să termin, de fapt încă mai căutam cuvintele potrivite, mintea golindu-mi-se în momentul în care mi-a cerut aşa ceva.

Se apleacă şi-l văd cum se apropie de buzele mele. Sunt paralizată, pur şi simplu stau nemişcată şi-l las să mă sărute. Nici nu ştiu ce sentimente am, n-aş putea să explic cuiva, nici măcar mie însămi. Buzele sale îmi dau o senzaţie ciudată şi nu ştiu ce să fac când şi le mişcă, le îndepărtează uşor, urmând iar apropierea. Până să realizez ce se întâmplă, se opreşte, mă ia de braţ, conducându-mă înapoi.

I

— Trebuie să plec. Nici nu-ţi dai seama ce rău îij* pare că nu ne-am întâlnit cu trei zile înainte, dar mâin «trebuie să ajung la batalion. Îţi promit c-o să fac tot posibilul să ne vedem cât mai repede!

Merg alături, încă în stare de şoc. Evenimentele din această seară m-au năucit. Nu-mi pot reveni d fac un mare efort, nevrând să par vreo gâsculiţă proastă

CAPITOLUL 4

— Şi cum e?

Întrebarea ei mă aduce în prezent. Stă în aceeaşi poziţie de când am intrat în cameră, tolănită pe patul meu, nerăbdătoare să afle detalii despre întâlnirea pe care am avut-o, de care a aflat cu siguranţă de la maică-sa.

Îndrept privirea spre rânjetul larg pe care-l afişează şi ştiu că trebuie să răspund ceva, altfel n-am şanse să scap. Se pare că în această seară nu are program, iar odraslele sale sunt ocupate, jucându-se în aluatul frământat de bunica lor.

Şi ce aş putea să-i răspund? Ştefan mi-a luat mâna, a sărutat-o, la fel şi gura, bulversându-mă. A fost scurt şi rapid. Şi-a notat adresa, promiţând c-o să-mi scrie în curând, grăbindu-se spre casă, pentru a-şi lua rămas bun de la ai lui, având tren peste două ore.

— Deci, cum a fost? insistă, arcuindu-şi una dintre sprâncene ca şi cum ar şti ce am făcut, dar vrea s-o audă din gura mea.

— Bine. M-am întâlnit cu un fost vecin, ne-am plimbat puţin şi am mai vorbit despre ultimele

smu Miii I uiii evenimente din viaţa noastră, răspund, nişte schimburi.

— Doar atât?

Nu e nevoie s-o privesc pentru a-mi da seama că râde şi că vrea detalii mai picante.

— Da, doar atât.

— Nu te cred. Dacă ar fi aşa, nu ţi-ai mai ascunde privirea, râsul se accentuează, şicanându-mi nervii.

Mă răsucesc şi-o văd culcată pe spate, cu ochii spre tavanul pe care l-am fixat de mii de ori până acum.

— Of, inocenţa asta a ta e atât de… nu ştiu… frumoasă, cred, continuă amuzată.

Rămân în picioare, lângă dulap, cu singura cămaşă de noapte pe care o am, în mână. De unde şi-a dat seama că a fost mai mult? Scrie pe chipul meu că am primit primul sărut?

— Draga mea, nu-ţi fie jenă de ce ţi se întâmplă! E

frumos să te îndrăgosteşti, să iubeşti. Dar cel mai rău este faptul că în această perioadă, în care tu eşti la o vârstă frumoasă şi simţi prima dragoste, se întâmplă multe nenorociri. Sunt timpuri instabile care nu depind de tine, de noi, soarta fiindu-ne decisă de alţii, se întristează deodată şi pentru prima dată o simt aproape de mine.

Înţeleg la ce se referă şi mă nedumeresc durerea şi suferinţa pe care le simt în vorbele sale, deşi pare lipsită de griji, mereu râzând şi dând impresia că este fericită. Se pare că unele probleme sunt ascunse adânc în sufletul ei, dorul de soţ sau alte lucruri, cine ştie.

Aparenţele înşală! îmi vin în minte vorbele mamei şi abia acum când întâlnesc diferite situaţii le apreciez înţelepciunea.

Mai rămâne câteva minute în pat, tăcută, adâncită în gândurile sale. Mi-ar plăcea să ghicesc la ce i-a zburat mintea, ce o întristează, însă nu-mi vine nicio idee. Nu ştiu când a plecat şi unde, dar când mă întorc de la baie, n-o mai găsesc. Nu mai părăsesc camera, rămasă cu lumina stinsă reiau cu ochii minţii ce s-a întâmplat cu Ştefan.

Cine ar fi crezut că mă place? Un tip chipeş pe care orice fată ar fi mândră să-l aibă alături de ea. Dar eu ce simt? încerc să găsesc un răspuns pană spre dimineaţă când adorm, însă nu durează mult şi sunt trezită de mătuşa mea. Of, o nouă zi de muncă, dar acum chiar mă simt mai obosită ca oricând, lipsa de somn din această noapte îşi spune cuvântul.

Totul decurge normal, conform programdoar Ciprian se simte rău. Strănută des şi abia îşi rey după un acces de tuse, faţa înroşindu-i-se puternic Deseori tremură, spunând că-i este frig, deşi bucătărie e foarte cald.

— Nu cred că pot să-mi fac treaba în seara asta se plânge domnului Relu.

— Da, e clar că te simţi foarte rău. N-aş vrea să a probleme cu Bruch, am auzit că nu-i în toane prea bune Mi-a spus Didina că-i morocănos.

Didina, o femeie de vreo cincizeci de ani, face curat prin camere şi vine mereu cu tot felul de ştiri despre ei,

punându-ne la curent cu tot ce se întâmplă.

— Da, dar cine poate să rămână?

— Chiar nu ştiu. Ce crezi, Petruţa?

— Păi, asta e o problemă gravă. Gina, tu poţi?

— A, nu, exclus! Ştiţi că fraţii mei depind de mine şi abia aşteaptă să mă întorc acasă.

— Acelaşi lucru e valabil şi la mine, toţi aşteaptă să le duc de mâncare, continuă doamna Maia, aprobată de cei doi bărbaţi.

L 42

— Dar tu? îl aud pe Ciprian şi abia când repetă a doua oară, îmi dau seama că mi se adresează.

— Eu, ce?

Am auzit discuţia, dar ca de obicei nu m-am implicat în subiect, curăţând nestingherită cartofii din coş.

— Tu nu ai pe nimeni care să depindă de tine! Ai putea să rămâi câteva seri aici, până mă înzdrăvenesc. Nu ai mare lucru de făcut, doar speli ultimele farfurii din sala de mese, iar când se întunecă, aduni din birouri vesela murdară şi o înlocuieşti cu una curată. Când termini, te retragi în camera din faţa bucătăriei şi nu mai ieşi de acolo până vin ceilalţi.

— Nu mi se pare o idee prea bună, intervine mătuşă-mea. Ana n-a ieşit niciodată din bucătărie, nu cunoaşte nimic din acest loc şi nu vreau să aibă de-a face cu ei…

— Dar n-o să aibă! Când ea o să adune vesela, ei sunt deja în camerele lor, iar la bucătărie nu vine nimeni, o întrerupe Ciprian şi imediat este luat cu asalt de un ropot de tuse interminabil.

— Ce spui? mă întreabă îngrijorat de starea lui, nea Relu.

zi spre Ştefan s-au risipit şi se duc doar la ce mă aşteaptă. Oare cum e sus? Oare o să întâlnesc vreun neamţ?

Îi văd pe toţi îmbrăcaţi, gata de plecare şi simt cum nodul din stomac mă împiedică să respir cum trebuie.

— Ai grijă, draga mea, stai cu capul aplecat în faţa lor şi nu-i băga în seamă, vezi-ţi doar de treaba ta! O să încerc să vin mai devreme mâine, da? primesc ultimele indicaţii ale mătuşii îngrijorate, agitându-mă şi neliniştindu-mă mai mult.

— Mulţumesc, îmi spune şi Ciprian, pupându-mă pe obraz.

Dau din cap, nu pot rosti niciun cuvânt acum. Vreau să le arăt că sunt bine, când de fapt s-ar îngrozi cunoscând ce am pe suflet în acest moment. Cum să rămân singură, noaptea, într-o casă plină cu bărbaţi necunoscuţi? Nici măcar nu le cunosc limba! îi aud când

0

vin la masă, dar nu reuşesc să înţeleg vreun cuvânt. Iată-mă singură în acest spaţiu care acum mi se pare imens. Mă mişc cât pot de repede, având grijă să nu fac prea multă gălăgie pentru a nu atrage atenţia cuiva. Însă mă îngrijorează ultimul lucru pe care mi l-a spus Ciprian înainte de a pleca.

— Uneori Bruch vrea cafea. Va trimite un soldat.

timona Lungu

De ce nu mi-a spus mai devreme asta? Bineînţeles că ştia că-l voi refuza şi nu voi mai rămâne Termin vasele din bucătărie, le adun şi pe cele din sala de mese unde nu-i nimeni, spre bucuria mea. Mă învârt prin bucătărie ceva vreme, găsindu-mi de lucru întârziind cât pot inevitabilul. Însă timpul tâece. Scot capul pe coridorul lung, semiîntunecat, din loc în loc câte un beculeţ aprins. Pare pustiu. Asta e bine, nu?

Iau o tavă şi înaintez, trecând pe lângă scările care duc la etaj. Ajung în capătul holului, deschid prima uşă şi bâjbâi după un întrerupător. După câteva încercări reuşesc să-l găsesc şi-mi apare în faţă o cameră micuţă, în mijlocul căreia este un birou plin de hârtii. La perete, dintr-un colţ într-altul e o masă lungă, pe care se găseşte un fel de hartă, cu nişte steguleţe înfipte în ea.

Lângă fereastră, o măsuţă rotundă unde găsesc trei căni de tablă folosite şi o sticlă de alcool goală. Le iau şi

părăsesc cât pot de repede camera, intrând în următoarea în care fac acelaşi lucru. La ieşire, mişcându-mă cu grijă să nu scap nimic, dau cu ochii de un soldat cu mitraliera îndreptată spre mine. Încremenesc. Am impresia că în loc să ţin tava, mă susţine ea pe mine. O strâng cu putere şi-l privesc speriată cum rosteşte ceva, nervos. Repetă de câteva ori, ameninţându-mă din privire.

— Servitoarea! reuşesc să bâigui pe gură.

Renunţă şi mă studiază mai bine. Cred că-şi dă seama cine sunt şi ce caut aici, la această oră. Expir încet, mulţumindu-i în gând divinităţii, că a înţeles şi mă lasă în pace.

Îmi face loc şi-l ocolesc, la început lent, cu urechile ciulite pentru a auzi ce reacţie urmează, dar cu cât mă îndepărtez, măresc pasul. Abia când ajung la bucătărie, aşez tava lângă chiuvetă şi încep să respir cum trebuie. Ce mă fac? Sunt nevoită să mă întorc să termin curăţenia din restul încăperilor rămase. Ai grija de mine, mamă! Te rog! închid ochii înainte de a ieşi pe hol. Trag aer puternic în piept când îl zăresc pe bărbatul de mai devreme, stând pe un scaun. Probabil e cel care păzeşte demisolul în această seară. Ah, Ciprian ce nesimţit ai fost! Nu ai spus ca voi avea companie şi ai promis că nu voi avea de-a face cu nimeni! nu-mi pot opri mustrările din gând.

Cu teamă şi mâinile tremurânde reuşesc să termin toate camerele ale căror uşi le găsesc descuiate, sub privirile soldatului. Păstrează tăcerea şi distanţa, deşi-l simt cum mă urmăreşte cu privirea oriunde mă deplasez. Urc treptele spre etaj şi ajung pe unde vin în fiecare dimineaţă, la recepţia ca o cameră de zi, unde adun o mulţime de pahare, căni murdare şi mucuri de ţigară. Zgomotele dintr-un colţ îmi atrag atenţia şi o zăresc pe Didina, agitându-se cu o mătură în mână.

dau de cineva cunoscut, deşi n-am schimbat mult de două vorbe vreodată. CU ea mai

— Nu, în seara asta am rămas să fac cu™”.

ce-i cu tine pe aici? Dar

— Tin locui lui Ciprian şi trebuie să adu”.
la bucătărie. ce! de
— Of, mi-e milă de voi, copii! V-aţi niz>
părinţii devreme iaramm P ler-ut
H ucvreme iar acum, când aveaţi nevoie de ei *
susţinerea lor, aţi rămas singuri.
Nu-i răspund. Ce să-i spun? a are dreptate?

— Bine, draga mea, grăbeşte-te să apuci să te odihneşti puţin, mâine vei avea o zi plină, nu? spune cu o grijă maternă care mă emoţionează.

E o femeie bună, asta se observă după zâmbetul plăcut şi blând pe care mi-l adresează. O ascult şi în mai puţin de o oră intru în camera indicată de Ciprian. Dau de o i omodă şi un pat, în care mă arunc imediat. Nu mă îngrijorează faptul că n-am haine de schimb, ci lipsa unei posibilităţi de a încuia uşa. Mă uit în jur după o soluţie, agitată din cauza soldatului de pe coridor care ştie unde mă aflu. Ah, de ce mă gândesc la aşa ceva? îmi tot spun, încurajându-mă.

*

Oboseala de peste zi pune stăpânire pe mine şi nici nu pot spune când adorm, trezindu-mă când simt zgâlţâielile şi mâna care-mi strânge umărul.

— Ana, trezeşte-te! aud vocea mătuşii şi pentru un moment refuz să deschid ochii, crezând că-i doar un vis.

— Hai, Ana! E târziu!

Repetă gestul şi realizez că-i reală, mai ales că-i hotărâtă să mă trezească cât mai repede. Deschid cu greu ochii şi observ lumina de pe coridor, uşa deschisă larg, iar pe marginea patului femeia care mă priveşte cu ochi pătrunzători.

— Ce s-a întâmplat? întreb somnoroasă.

— Am sosit de ceva timp, iar tu nu mai apăreai, m-am speriat şi am venit să te caut. Cum a fost? Te-ai descurcat?

Chiar s-a îngrijorat pentru mine sau are nevoie de ajutor la bucătărie? îmi străfulgeră prin minte incertitudinea.

— Da, dar… ăăă… nu mai vreau să rămân în seara

*

asta!

— De ce? pare surprinsă de răspuns.

Întoarce-te la nune

j

sunt stricţi şi imediat ar fi înlocuit. Faci cum vrei! adaugă după o mică pauză.

A ştiut cum să apeleze la conştiinţa mea. Ştiu că nu m-ar lăsa în pace şi m-aş mustra încontinuu, ştiind că un băiat nevinovat ar rămâne fără casă şi masă din cauza mea. Ah!

Până la urmă nu s-a întâmplat nimic, nu? mă încurajez singură pe drumul spre baie unde-mi clătesc faţa, alungându-mi starea de somnolenţă. Asta e, soldatul acela sau alţii pe care îi voi întâlni sunt nevoiţi să păzească, să-şi facă rondul, intrându-le în atribuţii, nu? Nu ţi-a făcut nimic, a fost doar surprins să te vadă! continui până intru în bucătărie şi mă apuc de nelipsitele legume. Această activitate dă timp liber minţii să zboare la ce am evitat în ultima zi, Ştefan. Oare ce face? Oare se gândeşte la mine? Cum îşi petrece timpul acum? Se simte singur? Arată destul de bine, cum de nu l-am băgat în seamă până acum?

Gândurile mă fac să zâmbesc şi pentru moment uit unde sunt. Ajung într-o lume în care totul e frumos, suntem tineri şi ne bucurăm de viaţă, de frumuseţea din jur. La ora mesei cei din bucătărie devin agitaţi, la fel şi cei de la masă şi asta mă aduce cu repeziciune în prezent. Devin iar singură, fără părinţi, casă, haine, muncind până la epuizare şi trăind într-o lume în care

visele sunt spulberate instantaneu. Asta e realitatea în care trăiesc!

La servitul mesei se oferă domnul Relu, astfel rămân în bucătărie, ferită de priviri necunoscute. Cu cât îi

întâlnesc mai rar, cu atât mă simt mai în siguranţa Nu-mi dau seama de ce, dar nu-mi place să simt această frică de fiecare dată când îi aud după uşile închise. Uniforma, limba necunoscută, prezenţa sau această atmosferă tensionată, simţită împrejur de la începutul războiului sau poate pur şi simplu faptul că sunt bărbaţi.

Ca în fiecare zi, programul se repetă fără nimic ieşit din comun. Însă, cu cât se apropie seara revin la aceleaşi frământări, în special când văd cum se îmbracă şi se pregătesc de plecare ceilalţi.

— Ana, am adus câteva schimburi şi le-am lăsat în vestiar! anunţă mătuşă-mea şi după o ultimă privire grăbită, pleacă, lăsându-mă iar singură.

Simt nevoia de o îmbrăţişare, de-o vorbă cât de mică cu care să mă încurajeze şi întărească. În astfel de momente ca acesta mi-e foarte dor de ai mei. Simt absenţa braţelor care mă înlănţuiau de fiecare dată când aveam nevoie.

Liniştea din bucătăria pustie parcă mă apasă. Curăţ vasele din bucătărie, aşteptând să se întunece

pentru a continua treaba în exterior, fără nicio tragere de inimă de a părăsi acest spaţiu în care mă simt un pic mai în siguranţă.

Nu ştiu când şi cum intră. N-am auzit niciun sunet, fiind prea implicată în rugăciunile îndreptate spre cei care mă păzesc din cer, ori datorită sunetelor apei care curge, însă atunci când simt mâna atingându-mi umărul sar într-o parte şi scot un ţipăt, trântind oala în chiuvetă. Răsună parcă toată clădirea, îmi simt ochii ieşind din orbite şi abia mă abţin să nu mai ţip şi să n-o iau la fugă pe unde aş apuca. E la câţiva paşi în faţa mea şi pare la fel de surprins ca şi mine. Ridică o mână în sus, făcându-mi semn să mă calmez, căutând în jur vreun cunoscut. Lasă impresia c-a mai fost pe aici şi că se aştepta să găsească pe altcineva. Vorbeşte pe un ton normal şi rămân nemişcată, holbându-mă în continuare la el, neînţelegând nimic. E clar că nu

vrea să-mi facă rău, nici măcar nu ştia că sunt aici, însă doreşte ceva, dar al naibii dacă-l înţeleg.

— Kaffee! spune într-un final şi după ce repetă de vreo două ori, arătându-mi spre plită, îmi dau seama ce aşteaptă.

Dau din cap şi mai mult privind peste umăr, atentă să nu se apropie prea mult, pun un ibric pe plită. Rămâne la distanţă, dar îl simt cum mă urmăreşte.

Simona Lungu întrebându-se probabil cine sunt şi de ce îl înlocuiesc pe Ciprian.

După câteva minute interminabile pentru mine, pun câteva ceşti pe o tavă şi ibricul plin, dându-mă de-o parte, aşteptând să le ia şi să plece, sperând să-mi revină respiraţia. Însă nimic, iar aşteptarea îmi face privirea să se ridice cu curiozitate de la cizmele sale? tinerel, cu părul scurt şi blond ca de altfel majoritatea pe care i-am văzut. Deschide gura, dar sunt la fel de nedumerită ca mai înainte. Ce mai vrea? Oare ce mai trebuie? Ştiu să fac cafea, învăţând de la mama, făcându-l astfel fericit pe tata când i-o preparam şi serveam chiar eu.

Arată cu mâna spre tavă, apoi spre ieşire. Ce?

— Kommen!

Vrea să-l însoţesc după cum repetă de câteva ori, făcând aceleaşi gesturi. Ce mă fac? Unde o să merg? Obligată să ascult pornim pe holul lung, până în capătul celălalt şi ne oprim în faţa primei uşi pe care am deschis-o aseară. Teama de el, cât şi destinaţia necunoscută, m-au speriat mai rău decât eram deja. Intră primul şi lasă uşa deschisă, dar răcnetele din interior mă paralizează. Înţepenesc şi nu mă pot mişca, iar în cameră cineva continuă să zbiere.

— Kommen! îl aud pe cel care m-a condus până aici, făcându-mi semn să înaintez.

Înghiţind în sec fac câţiva paşi cu greu, mâinile începând să-mi tremure. Arunc o singură privire în faţă şi observ doi bărbaţi aproape de birou. Cel care se răsteşte, ba mai mult, loveşte cu mâna biroul, e aşezat cu faţa spre mine. Îmi fixez ochii la tavă şi încerc din răsputeri să

opresc tremurul mâinilor. Nu reuşesc. Ceştile goale se clatină, lovindu-se între ele, trădându-mi nervozitatea. Agitaţia mea e observată de cei dinăuntru, oprind discuţia aprinsă. Această tăcere aşternută mă stresează, mai ales că-i simt pe cei trei bărbaţi cum mă urmăresc cu atenţie. Abia reuşesc s-o aşez, să mă răsucesc şi să mă grăbesc spre uşă. Dar un cuvânt, ca un ordin care răsună în cameră, mă opreşte.

— Warten!

Ce vor? De ce nu mă lasă să plec?

Îl văd pe bărbatul din faţă că-mi face semn să mă întorc unde am lăsat ibricul. Intuiesc mai mult decât înţeleg dorinţa sa şi cu acelaşi tremurat reuşesc să fac ce mi-a cerut. Răsuflu uşurată când celălalt bărbat începe o conversaţie mult mai calmă, iar urâciosul tace.

— Danke!

Aşez ceaşca în faţa sa şi-l aud rostind mai mult ca un lătrat, dar nu mai stau să analizez, mă îndepărtez revenind la privirea aproape lipită de sol. Când observ că uşa nu se mai deschide în urma mea şi rămân în sfârşit singură pe hol, departe de acei bărbaţi, o iau la fugă şi nu mă opresc până nu ajung în camera unde am dormit aseară. Închid uşa, lăsându-mă în jos, sprijide ea.

Ce a fost asta? Tocmai l-am întâlnit pe Bruch sau era comandantul lor? Nici măcar n-am avut curajul să i privesc mai bine, să pot să-l descriu mâine mătuşii Dar ce mai contează, important e că am scăpat teafără şi-a această seară. Nu cred că mai rezist la şocuri de acest tel

Şi o bună parte din noapte mă rog pentru însănătoşirea grabnică a lui Ciprian.

Bineînţeles că nu-mi permit luxul de a sta ascunsă aici până se luminează. Coridorul este iar pustiu, dar de această dată ştiu că va apărea cineva şi mă îmbărbătez singură, alungând astfel de gânduri Din dreptul scărilor se aud o melodie veselă şi mai multe voci. Petrec?

Continui drumul, simţind uşurare când găsesc toate birourile goale, chiar şi pe cel în care am fost mai devreme. Am avut dreptate, apare un soldat, care mă

urmăreşte un timp, apoi dispare. Muzica continuă şi îmi dă bătăi de cap, trebuind să fac curat şi acolo. Îmi propun să mă trezesc mai târziu, să mă ocup de acel spatu şi profitând că nu mai e nimeni pe aici, intru în baia din apropierea bucătăriei. N-am curaj să întârzii pun nişte apă într-un lighean de tablă, găsit sub patul în care am dormit şi mă grăbesc spre cameră. Mă spăl şi de această dată mă îmbrac confortabil, cu cămaşa de noapte adusă de mătuşa mea. Somnul mă cuprinde imediat. CJupul mamei mă învăluie iar şi zâmbesc Măcar în vis pot s-o simt aproape, alungând orice nor întunecat N-aş putea spune cât dorm, însă mă trezesc speriată, deşi observ că încă nu s-a luminat. îl găsesc pe soldatul de mai devreme dormind pe un scaun, sprijinit de peretele din spatele său. Muzica e în surdină şi pentru câteva clipe ezit în faţa scărilor, întrebându-mă dacă să urc sau nu. Curiozitatea mă îndeamnă să merg mai departe şi ajunsă pe ultima treaptă, observ că nu este nimeni primprejur. Oare au uitat să oprească muzica?

Aplecată asupra unei măsuţe, un mic foşnet mă avertizează să întorc capul spre şemineul din celălalt capăt, într-un mic separeu. Pe un fotoliu un bărbat în uniformă, îşi duce paharul la gură. Pentru o secundă am impresia că se uită la mine, dar apare în faţa sa o femeie purtând o rochie strălucitoare. Nu-l mai văd, între noi stând trupul frumos al femeii. În timp ce mă gândesc la o soluţie de a mă îndepărta fără a atrage atenţia, zăresc

cum îşi îndepărtează bretelele de la roalunecându-i pe podea, rămânând goală în faţa lui

O iau la fugă spre scări, zgomotul trezindu-l

soldat Bulversat, sare în sus, apucând cu ambele mJÎ

arma, îndreptând-o spre mine. Mă opresc, ridic mâiiy instinctiv în faţa sa şi spre norocul meu se dezmeţi *

Şi mă recunoaşte, făcându-mi semn să trec spre „mea. H camera

Vin cu femei? De unde au femei? Starea H agrtatre

revine şi mă simt ca un copil mic care a văzut spus ceva nepotrivit. Mă bucur că n-am fost deseori deşi. am uitat tava acolo. Aşa se întâmplă când bărbat rămâne cu o femeie? O să mă dezbrac şi eu în il unu, bărbat? Mă aşez în pat, simţindu-mi obrajii cum dogo.se încercând să găsesc explica» peni 2

CAPITOLUL 5

Gândul mi-e doar la cele descoperite în această noapte. Ceva din mine regretă, dorind să aflu ce se întâmplă în continuare. Deşi apropiată de mama, n-am avut vreo discuţie despre momentele intime petrecute între bărbat şi femeie. Era mult prea departe pentru a-i analiza trăsăturile acelui bărbat, dar sunt sigură că avea des parte de astfel de tratament. Un alt gând îmi colorează obrajii. Voi face aşa ceva, să fiu lipsită de inhibiţii în faţa unui bărbat?

Zorii zilei mă găsesc adunând resturile de sus. Cei de la bucătărie rămân uimiţi, găsindu-mă, spălând de zor ultimele pahare.

— Ce naiba, Ana, ai adormit? se repede ruda mea.

— Nu, dar au stat până mai târziu! Nu puteam să merg peste ei, nu? încerc să mă justific în faţa ei, dar e mai nervoasă ca oricând.

— Vrei să avem probleme din cauza ta? Chiar n-ai putut să termini înainte de culcare?

— Mătuşă, crede-mă că am vrut, dar mai era cineva sus şi…

— Bine, Ana, fie! Dar să nu se mai întâmple, ai înţeles? Nu vreau să fiu dată afară de aici doar pentru că ţi-e lene să-ţi faci treaba!

Rămân perplexă, nu-mi vine să cred ce am auzit Până acum am făcut totul fără să mă plâng sau să refuz deşi de cele mai multe ori eram epuizată.

— Nu mai vreau să rămân! prind curaj şi Q însoţesc la vestiarul unde se schimbă.

— Nu mai vorbi prostii. Ţi-am spus că n-are cine şi asta e! N-ai să mori încă două nopţi.

— Nu mai vreau şi asta nu din cauza muncii pur şi

simplu mi-e teamă! Nu e chiar aşa cum ne-a spus Cipnan. Azi-noapte au stat mult, au avut un fel de petrecere şi mi-e teamă de ei. Te rog, vorbeşte cu ei şi poate găsim o altă soluţie!

— Eşti atât de mofturoasă. Crezi că mai este vremea să faci nazuri? mă ocoleşte, ţâfnoasă, dar mă surprinde, iar cum păşeşte în bucătărie deschide subiectul.

— Cum se simte Ciprian?

— Nu prea bine. Nu s-a tratat şi acum e foarte slăbit. Cel mai grav este că nu-i trece tuşea aia urâtă şi din cauza ei câteodată varsă.

— Şi? Nicio şansă să se întoarcă, nu? întreabă dar mă priveşte pe «mine, cu o figură care-mi arată situaţia clar: Ţi-am spus eu! H

— A; nu’ nici cu siguranţă, nu în această săptămână!

Ce? încă cinci nopţi? Sunt nebuni? Şi iată-mă pentru a treia noapte, rămânând aici, singură. Aştept! însă soldatul de aseară însărcinat cu cafeaua nu mai apare. L linişte, totul pare pustiu, la fel ca în prima noapte ş. – mi fac rondul rapid fără a mă deranja privirile soldatului care păzeşte coridorul. Termin şi mă retrag în camera mea, cu ligheanul plin de apă, în care mă spăl liniştită. NICI nu-mi dau seama când adorm, dar tresar şi deschid ochii când simt o mână deasupra gurii, apăsându-mă destul de tare. Dau să mă ridic, dar ceva mă blochează. Realizez că cineva e deasupra mea şi cu cât încerc să mă mişc, cu atât se lasă mai greu. Încerc să ţip, dar n-am nicio şansă şi conştientizez ce se întâmplă. Vorbele şoptite aproape de ureche şi respiraţia plină de alcool mă fac să înţeleg că e un neamţ. Ce mă fac acum? Mintea caută disperată o cale de scăpare cu cât îl simt mai greu, iar tonalitatea vocii schimbându-se, cuvintele par ameninţătoare.

De unde ştia că sunt aici? Cine o fi? E unul dintre cei care au păzit până acum sau chiar cel din seara asta? Cât o fi ora? Ce să fac?

Încearcă să bage mâna sub cămaşa mea noapte, însă se enervează că nu are o poziţie prea burse apleacă lângă ureche, şuierând ceva printre dinţ/ Probabil o ameninţare

pentru a nu mă mişca, pentru că se ridică cu scopul de a se dezbrăca şi aud cum împiedică cu piciorul de ligheanul plin rămas lângă pat

Sar direct în picioare şi fug spre uşă?

— Întunericul din încăpere se zăreşte doar lumina de sub prag, dar mă aude şi-mi iese în faţă, izbind uşa când reuşesc s-o întredeschid. Îşi înfige mâna în gâtul meu şi mă ţintuieşte în uşă, continuând să turuie în limba scârboasa pe care n-o înţeleg, Strânsoarea se înteţeşte, la un pas de a-mi opri respiraţia. Instinctul de apărare intervine iar şi-mi pun mâna peste a lui, trăgând-o pentru a mă elibera, însă e mult prea puternic. Totuşi, ace un pas în spate şi cu aceeaşi forţă apucă cămaşa cu ambele mâini şi trage, sfâşiind-o. Când aud materialulntpt, ridic iar mâinile spre faţa lui, pe care abia? – o ţine. Nu se aştepta, ÎI iau prin surprindere şi-l zgârii, înfigând unghiile cât pot de adânc. E destul de rău, pentru că-l simt cum se dă în spate şi scoate un ţipăt de durere. Reuşesc să deschid uşa, luând-o la fugă pe hol, auzindu-l în urma mea şi ştiu că n-am nicio şansă de a scăpa. Unde să mă duc? în ce parte s-o iau?

Aproape de mijlocul holului, în dreptul scărilor apare cineva şi nu mai am timp să ocolesc, izbindu-mă frontal de trupul său. L-am luat prin surprindere, neavând timp să anticipeze lovitura şi-i cad pe podea foile din mână, împrăştiindu-se la picioarele noastre. Mă răsucesc, privind disperată spre urmăritorul meu care nu mai aleargă, ca şi cum ar fi sigur că n-am nicio şansă de a scăpa de aici. Aşa şi e, nu? Dar nu pot renunţa să încerc şi dau să-l ocolesc pe bărbatul rămas nemişcat. Anticipează mişcarea, aşezându-se în faţă. Mă înşfacă în jurul coatelor, strângând cu putere, zgâlţâind zdravăn. E furios. Îmi simt tălpile goale ridicate forţat de pe podea încât abia o mai ating cu vârfurile, faţa acoperită de păr, împiedicându-mă de a-i vedea chipul noului agresor. Scot câteva gemete de durere, dar mi se opresc imediat cum îi aud glasul. Încremenesc pentru o fracţiune de secundă şi mă las moale în mâinile sale. E el! Recunosc vocea de care m-am speriat cu o noapte în urmă. E cel care urla în birou, înainte să-l

servesc cu cafea. Spune doar câteva cuvinte înainte de a se opri din zdruncinat. Îmi dă drumul şi mă studiază de jos în sus, de la picioarele goale până la cămaşa ruptă, sânii fiindu-mi aproape descoperiţi. Aş vrea să mi-i acopăr, dar braţele mi-au rămas în mâinile sale. Mă eliberează, îndreptându-şi privirea peste mine, pe coridorul slab luminat unde atacatorul meu s-a oprit, zărindu-i-se doar silueta.

Răcneşte ceva, ca un ordin şi observ cum se apropie de noi. Face câţiva paşi şi el, ieşindu-i în

Sunona Lungu întâmpinare. După vorbele ferme, probabil jj muştruluieşte pentru că-l văd pe acesta cum ia pode drepţi. Ce să fac? Să profit că nu sunt atenţi şi fu pe scări? Gândurile nu-mi dau pace, uitându-mă I speriată împrejur la uşile închise.

Soldatul salută tare şi dispare pe scări, iar celălalt revine lângă mine. Apuc cămaşa zdrenţuită, ruptă până la buric, strângând-o în jurul corpului, sperând astfel să-mi ascund tremurul care m-a cuprins. Nu pot ridica privirea, rămân cu ea aţintită pe cizmele lui, oprite pentru câteva clipe în faţa mea. Se apleacă şi adună hârtiile de lângă picioarele mele. Poate dacă l-aş ajuta m-ar lăsa să plec, dar nu pot să fac niciun gest, nicio mişcare, nimic. Sunt înţepenită din cauza fricii şi disperării. Prezenţa sa mă sperie la fel de mult ca şi i bărbatul care a dat năvală în camera mea. Cine e? După cum s-a adresat, cu siguranţă e ofiţer. Se ridică şi-mi face semn cu mâna spre biroul său.

— Kommen!

Mă supun şi-l urmez. Ce aş putea să fac? Aprinde lumina şi-mi indică scaunul din faţa pupitrului său. Ordonează foile fără să mă bage în seamă şi-mi fac curaj să-l privesc.

fiecare dată când cunoşteam oameni noi şi-mi cerea părerea despre ei.

Frunte înaltă şi largă, sprâncenele nu foarte dese, o faţă îngrijită, la fel şi mâinile, părul tuns scurt şi

bineînţeles blond. E mult mai tânăr decât credeam, are până în treizeci de ani. Oare ce vrea? De ce m-a adus aici?

I remur ca o frunză în vânt, inima mi s-a strâns în piept şi nu-mi dau seama dacă mai bate cum trebuie. Îmi simt picioarele îngheţate şi nu ştiu dacă din cauza fricu sau a frigului. Cobor privirea pe genunchii care tremură fără control pe sub materialul subţire şi alb. Un sertar se deschide şi simt miros de ţigară. Cred că a terminat pentru că nu se mai aud foile foşnind.

— Sie wollen cine zigarette? îl aud deodată, pe un ton chiar plăcut.

Nu ştiu ce vrea, dar mă bucur că nu mai urlă la mine. Aud scaunul scârţâind şi în faţa ochilor îmi apare o tabacheră plină cu ţigări. Repetă iar întrebarea şi ridic privirea, dând de ochii albaştri care mă fixează.

— Nu, dau din cap, înghiţind în sec.

Lasă-mă să plec, aş vrea să-i spun, dar cum? Nu cred că ar înţelege ceva, la fel cum nici eu nu ştiu ce spune.

Se lasă pe spătarul scaunului şi mă priveşte i făcându-mă să-mi aplec iar capul. Fumul de deranjează, nefiind obişnuită. Gâtul mi-e useg

acum mă râcâie şi fumul, care parcă vine speciei

nările mele, provocându-mi starea de rău. Ani

abţin să nu tuşesc în faţa lui şi respir doar pe *

Observ că se ridică şi mă încordez mai mult no pe scaun

Ce are de gând? Se deplasează undeva, în spatele unde se aude un dulap deschizându-se. Aştept cu închişi, rugându-mă în gând să mă lase să plecapleacă, aproape atingându-mă şi deschid ochii momentul în care-mi vorbeşte.

— Schokolade?

Întinde o ciocolată pe care o iau cu o mână continuând să o ţin pe cealaltă deasupra pieptului, strângând în pumn materialul.

Mulţumesc, răspund fără să-l privesc.

Înconjoară iar biroul şi-l văd cum se aşază la locul său. De unde are ciocolată? N-am mai mâncat de foarte

mult timp, mai exact de la începerea războiului Dacă mi-a oferit ciocolată, înseamnă că mă lasă să plec? Vreau să fug, să nu mai văd pe niciunul, să uit de tot ce s-a întâmplat în noaptea asta.

— Essen!

Iar spune ceva şi mă uit la el nedumerită îmi arată cu mâna să mănânc ciocolata pe care mi-a da dar nu cred că aş putea mesteca ceva în acest moment'* ins, stă aşa că încerc să desfac ambalajul şi fund nev Tie de ambele mâini, dau drumul la cămaşa de noapte! – lăsând cam multă piele la vedere. Bag o bucăţică în Li % ş. mă acopăr iar, ridicându-mi capul spre el îl Eăsesc *

privindu-mă la fel de insistent, cu o figură serioasă pe care nu pot citi nimic.

După câteva clipe care-mi par o eternitate sendică şi mă cheamă, aşteptându-mă în prag. Merge alături de mine, pe holul lung şi de această dată găsim un soldat la datorie care-l salută, privindu-mă cu coada ochiului. Mă însoţeşte cu mâinile la spate, de parcă ar inspecta ceva, auzindu-se doar sunetul produs de cizmele sale pe podea. Coridorul mi se pare mai lung ca niciodată, iar tălpile îngheţate mă ustură îngrozitor.

Sunt vulnerabilă în faţa sa, atât de dezbrăcata şi înfricoşată. Aşteaptă să intru prima în încăperea din care am alergat înspăimântată cu puţin timp în urmă. Aprind lumina şi văd ligheanul răsturnat, apa împrăştiată pe podea şi patul răvăşit. Intră după mine, studiind cu atenţie în jur şi nu ştiu ce să fac. Revine şi după o scurtă privire adresată, salută din cap, se întoarce şi iese, închizând uşa în urma sa.

Smiona Lungu

Mă aşez pe pat, sub pătură şi-mi trag genunchii la piept. Abia acum dau frâu liber lacrimilor amare.

Restul nopţii mi-l petrec în reprize de plâns, cu u Mga, în pernă, fiindu-mi teamă de a nu fi auzită de

altcineva, atrăgând astfel iar atenţia asupra mea. Spre dimineaţă aţipesc, dar zgomotul de tigăi trântite venit din bucătărie mă trezeşte. Mă îmbrac şi mă grăbesc spre baie. Rămân pe loc, surprinsă, când îl observ pe soldatul de azi-noapte că şi-a mutat locul, fiind foarte aproape de uşa mea. Nu-i vorbesc, nu-l privesc, îl ocolesc ca de obicei cu capul aplecat şi dau de ceea ce bănuiam. Arăt deplorabil. Faţa e lipsită de culoare, cu o paloare cadavrică, ca şi cum aş fi murit şi înviat în aceeaşi noapte. Ochii căprui sunt băgaţi în fundul capului, nasul roşu, ieşind în evidenţă din cauza contrastului cu părul închis la culoare, ciufulit. De mult timp n-am mai dat importanţă la aspect, m-am îngrijit în limita bunului simţ, spălat şi pieptănat cât mai simplu, însă acum mă sperii de mine însămi. Trebuie să fac ceva, nu mai pot risca aşa. N-am cui să mă plâng şi să cer ajutorul, cu siguranţă vor crede că inventez scuze. Trebuie să scap de aici şi singura cale ar fi să plec fără să le spun. Ştiu că n-o să mă primească acasă şi că alte rude nu mai am, în afară de părinţii mamei pe care nu i-am văzut niciodată. De când mama a refuzat să se mărite cu bătrânul impus de ei, fugind cu tata, au renegat-o. N-au mai vrut să audă de ea şi după cum am auzit-o mătuşă-mea, ar fi refuzat s-o conducă şi pe ultimu] drum. Sunt singură în lumea asta mare şi voi merge unde oi vedea cu ochii. Aş putea să mă alătur căruţelor cu refugiaţi sau să muncesc pe unde găsesc, oricum oriunde va fi mai bine decât aici! La ieşire din baie soldatul nu mai este. Ciudat! Oare i s-a terminat tura? Dar de ce şi-o fi mutat locul?

În bucătărie îi găsesc pe toţi în jurul plitelor agitându-se pentru a termina micul dejun. Mă aştept să fiu luată la rost de mătuşă, dar spre surprinderea mea nu spune nimic. Îmi răspund la salut, iar domnul Reu mă pune în temă cu treburile pe care le am. De parcă n-ar fi fost de ajuns că m-am umflat de plâns în noaptea asta, mai am de curăţat şi câteva kilograme de ceapă într-un fel mai bine, aşa n-o să se observe starea în care mă aflu, dând vina pe usturimea legumei. Arunc câteva priviri rudei mele, în sufletul meu având o urmă de speranţă, însă îşi vede de

treabă şi mă răzgândesc. Nu-i pasă câtuşi de puţin! Nici măcar nu mă întreabă cum mă simt, cum a fost, dacă m-am descurcat sau dacă am întâmpinat vreo problemă. Orice vorbă sau urmă de interes mi-ar fi prins bine acum. Orice! Oare cum ar reacţiona dacă le-aş povesti ce noapte interesantă am avut? M-ar crede? Probabil că nu, ar spune iar că sunt mofturoasă şi poate chiar mincinoasă. Sau mai rău, cred

nu

Profit că toţi servesc în sala de mese şi mă îndrept – amera mea, însă mă opresc după câţiva paşi. Uşa Spt* hisă iar în ea stă un bărbat mai în vârstă. Felul e de tmbrăcat şi după sculele împrăştiate pe jos, îmi dau de înţeles că e un tâmplar.

Ce faceţi aici? întreb curioasă.

— Ooo, fetiţo m-ai speriat! Eram adâncit în gândurile mele şi nu te-am observat, răspunde fără a se opri, aruncându-mi doar o privire scurtă.

— Reparaţi?

— Da, eu mă ocup de reparaţiile din clădirea asta. Mi-au spus să mă ocup de asta la prima oră.

Sunt nevoită să mă întorc din drum, n-am cum să intru să-mi iau puţinele lucruri pe care le am şi cel mai important, actele. Nu-mi permit să pierd timpul şi să le atrag atenţia celorlalţi. Mă întorc în bucătărie şi-mi reiau treburile, uitându-mă tot timpul spre ceasul de pe perete. Trebuie să plec cât mai devreme, înainte de a se înnopta, având mai multe şanse pe lumină de a mă îndepărta. Alt moment liber îl prind abia spre prânz, cu scuza de a ajunge la baie. Lângă cameră nu mai este nimeni, uşa fiind închisă. Încep să-mi strâng lucrurile şi zăresc ciocolata. Ceva mă face să mă opresc, o iau mână şi-mi îndrept atenţia spre uşă. Zăresc un zăvor mare. Ce?

Bărbatul zicea că a primit ordin să se ocupe de ea cât mai repede şi cine putea să facă asta? Salvatorul meu! Dar de ce a cerut aşa ceva? Mă apropii de uşă pur şi simplu simt nevoia să ating bucata de metal. Pentru fracţiune de

secundă, îmi apare în faţa ochilor acea privire lungă şi albastră cu care am luat contact! această noapte. Poate nu toţi sunt la fel, nu? Poate vrea să-mi demonstreze că n-o să se mai întâmple nimic rău şi că această peripeţie a fost doar din cauza consumului ridicat de alcool. Până la urmă, nu m-au deranjat cu mânie până acum, chiar şi cel mai temut dintre ei s-a purtat omeneşte, fără a exagera. Orice pădure are uscăciunile ei, nu? Ce să fac? Dacă plec, încotro s-o iau? Dacă rămân e cam la fel. Balanţa e la egalitate, nu înclină în nicio parte. Până să mă mut aici, a fost bine, deci asta ar fi problema, nu? Acest lucru se va rezolva în câteva zile şi voi revini la rutina plictisitoare, dar liniştită Mă aşez pe marginea patului şi oscilez, mâncând cu poftă din ciocolata rămasă. Vocea mătuşii mă trezeşte la real. tate şi sar ca arsă, ştergându-mă la gură pe fugă.

— Ana?

— Da? sunt nevoită să răspund, când insistă.

Bagă capul pe uşă, uitându-se în jur curioasă şi? râumspectă, de parcă aş ascunde ceva. Of, dar chiar Mind, o ciocolată primită de la… ah, nici măcar nu ştiu cine e!

— Ce faci aici? Nu ţi-a ajuns cât ai dormit? Avem 0 groază de treabă, iar tu dispari să-ţi faci siesta?

— Nu… ăăă… am venit să mă schimb, am vărsat ceva pe bluză…

— Bine, mişcă-te mai repede! Nu vreau ca ceilalţi că spună că beneficiezi de tratament special, doar pentru că-mi eşti nepoată! mi-o trânteşte şi iese.

Ăsta e tratament special? Muncesc încontinuu chiar şi când ei mai fac câte o mică pauză, între mese, spunându-mi că sunt tânără şi pot mai mult. Gina e la fel, dar dispare mai mereu, pe unde naiba o ştii.

O urmez şi continui să muncesc, detaşându-mă iar. De această dată sunt în casa în care am copilărit, cântând la pian, în timp ce ai mei îşi beau cafeaua, asoultându-mă cu drag. Se simte mirosul plăcut de la deserturile cu care ne răsfăţa mama. Aud chicotelile sale, ca răspuns la vorbele pe care i le şoptea tata, cât mai aproape de

ureche, de care se înroşea când o întrebam despre ce e vorba. Zâmbesc, dar sunt adusă în prezent de nişte cuvinte pe care înainte nu le luam în seamă, părând inutile şi neinteresante.

— Bruch e plecat pentru câteva zile întorc capul şi-o văd pe Didina stând pe un scaun, sprijinită de perete, cu un pahar de apă în mână A venit să-şi tragă sufletul şi să ne aducă iar noutăţi Acest nume mă face să ciulesc urechile la conversaţia pe care o are cu domnul Relu.

— Mai bine, dar nu ştiu ce să spun… şi Ebner e la fel de rău, deşi pare mai blând. Nu poţi să ştii ce-i în mintea lui!

— Naiba să-i ia! Cel mai bine e, să n-ai de-a face cu ei! continuă ea, pregătindu-se să plece.

— Tu, Anuţa, te-ai obişnuit noaptea? se opreşte lângă mine, vorbind destul de tare şi sunt sigură că cea mai interesată de răspunsul meu, e mătuşa.

E un coşmar noaptea! Vreau să fug de aici! Era să fiu violată de un animal sub formă de om! tind să răspund vorbelor blânde, dar ce vor spune ceilalţi? Minte vrea ceva, dar rostesc altceva, făcându-mi astfel ruda fericită.

— Da, e bine.

— Să nu-i bagi în seamă! Fă-ţi treaba ca şi cum nu sunt acolo şi te vei simţi mai bine!

Un sfat bun, dar se poate? Se pare că m-au băgat ei în seamă. După plecarea sa, rotiţele mi se învârt iar. Cine e bărbatul de aseară? E o persoană destul de importantă, dacă a dat ordin să fiu în siguranţă, păzită chiar în faţa uşii.

În următoarele două nopţi, totul se desfăşoară normal, linişte şi pace. Biroul în care am păşit cu teamă de fiecare dată e curat, lucrurile par nemişcate şi n-am nimic de strâns. Unde o fi? A plecat? Dar în noaptea asta, ultima, spre fericirea mea, e iar petrecere. Muzica răzbate destul

de tare, la fel şi vocile bărbăteşti, dar şi feminine. Curiozitatea mă împinge să urc treptele încet, profitând că soldatul de pază nu-i prezent. Mă răzgândesc de câteva ori, dar nu rezist. Vreau să văd cine e sus şi cum îşi petrec timpul liber. Pe canapele sunt mulţi bărbaţi în uniformă, cu pahare de băutură în mână sau cu câte o femeie în poală. Ascunsă, privesc prin balustrada de lemn pe cei care dansează sau conversează, râzând şi gesticulând. Vreo doi bărbaţi urcă spre camere, însoţiţi de tinere agăţate de braţul lor, clătinându-se împreună, ameţiţi de aburul alcoolului. Un astfel de cuplu se apropie cam mult şi speriată mă retrag, grăbindu-mă spre cameră, încuind uşa cu zăvorul

Sunt frumoase, îmbrăcate în rochii de seară, colţate şi strălucitoare. Mi-a sărit în ochi una sprijinită

— Spune-mi, unde să mă ascund? Vreau să-mi revin puţin, am băut cam mult şi…

Se bălăngăne, cât pe-aci să cadă şi se opreşte. Cu ligheanul în mână, măsurând femeia brunetă din faţa mea, rujată excesiv, scot pe gură o propunere pe care o regret instantaneu.

— Mine în cameră. Vino!

Scot capul pe hol şi verific, apoi îi fac semn să mă urmeze. Nu sunt decât câţiva paşi, pe care îi parcurg cu inima în gât. Când trag zăvorul, respir un pic mai relaxată. Dar ce fac acum cu femeia care deja s-a trântit în pat, cu faţa în sus şi râde de una singură?

— Ce faci tu aici? mă întreabă deodată, întorcând capul spre mine.

Am rămas lipită de uşă. Nu crezi că la întrebarea asta ar trebui să răspunzi tu? îmi vine să-i spun, dar mă abţin.

— Sunt servitoarea lor. Ajut la bucătărie şi fac curat prin birouri.

— Doar atât? îngustează ochii destul de comic.

— Da, doar atât. Dar tu? o întreb până la urmă.

— Şi eu lucrez, continuă să râdă.

Da? Ce muncă face ea?

— Şi stai singură aici? Nu-mi vine să cred că n-au observat o fată ca tine…

— Cum adică? o întrerup, apropiindu-mă de pat

— Aşa frumoasă!

Observă că vorbele sale mă uimesc şi se opreşte din râs, încercând cu greu să se ridice în şezut.

— Le plac femeile, de ce crezi că sunt aici? Asta e munca mea, drăguţo, să-i distrez pe nemţi! spune destul de indiferentă.

— De ce faci asta? întreb după un timp în care ne-am privit în linişte.

— Pentru bani, pentru strictul necesar. Bărbatul meu a murit pe front, am rămas în voia sorţii şi sunt nevoită să supravieţuiesc. Draga mea, asta e datoria noastră, să supravieţuim acestui război, să facem orice pentru a merge mai departe! devine serioasă.

Cuvintele sale îmi atrag atenţia deplină. E cam de-o seamă cu verişoară-mea, nu-i o mare frumuseţe, însă zâmbetul de pe chipul său denotă bunătate.

rf U.bit? mă întreabă deodată şi de această dată, e rândul meu să fiu studiată.

picioare. dul «p până în

— Nu… ăăă „de fapt…

Ar trebui să spun că am, nu7 Ştefan în

…’7 ierar> mi-a SDUS ră vrea mai mult, deci înseamnă că am iubit, nu?

— E atât de frumos să iubeşti şi să hi iubit E erau să trăieşti fără iubire, te doare sufletul cumplit şi te smti stors de viaţă. Cum te numeşti? întreabă cu o urmă de tristeţe, alungată cu repeziciune de apariţia unui zâmbet frumos.

— Ana. Tu?

— Sabina. E timpul să plec, o să mă caute şi vreau să păţeşti ceva din cauza mea. La revedere, drăguţă şi ai grijă de tine. Şi nu uita, să te dăruieşti doar celui pe care îl iubeşti, altfel o să suferi cumplit! Măcar prima dată să fie specială!

Iese pe uşă, fluturându-şi degetele şi rămân cu mai

multe întrebări despre viaţă, decât aveam înainte de a o întâlni.

CAPITOLUL 7

— °ar de ce eu? Mătuşa, te rog, spune-i domnului Relu să vă ajute, nu pot să intru acolo! Mi-e frică

— Dar n-o să păţeşti nimic! Eşti cu noi şi crede-mă că nici nu ne observă, draga mea!

Disperarea mă cuprinde iar. Decizia de a ajuta la servirea mesei, mă sperie mai mult decât orice. Simt cum mi se pune un nod în stomac. Chiar aşa de ghinionistă pot să fiu? De ce mă tot plasează unde vor, fără a ţine cont de părerea mea? Ciprian s-a întors, da într-adevăr încă este slăbit. Cei în vârstă încearcă să-l protejeze, punându-mă în locul său, la servire.

N-am nicio şansă, punctul meu de vedere este nul şi sunt obligată să-i însoţesc în sala mare, în care am intrat doar când e goală. Soldaţii sosesc în încăpere şi se aşază la rând cu castroanele, iar noi le punem cu polonicul din cazanele cu mâncare. Fac asta împreună cu mătuşă-mea, iar Gina şi doamna Mara completează cu pâine şi apă.

Aşa cum m-am obişnuit, ţin privirea undeva pe nasturele de la mijlocul uniformei fiecărui soldat. Aud că te va exclamaţii uneori şi bănuiesc că-mi sunt

adresate, fiind singura noutate de aici. O observ Gina, schimbând uneori, câte o vorbă cu unii ** Se pare că le cunoaşte cât de cât limba, fo’ priv – curajoasă, zâmbindu-le chiar, în timp ce eu mi gând să termin cu tremuratul. Doar sunt oameni, a ca noi! Rândul se micşorează, rămânând doar câţiva? mi fac curaj şi ridic capul, privind mesele lungi, ocupate de-o parte şi de alta de soldaţii nemţi. Sunt mai muL! i decât credeam şi-i dau dreptate mătuşii, n-au treabă cu noi, văzându-şi de-ale lor. Vorbesc şi râd, făcând g [urne între ei.

Privirea mi-e atrasă spre intrare, când zăresc o siluetă cunoscută. Trebuie să plec! Primul instinct e să mă

fac nevăzută. Devin mai agitată decât înainte, chiar înspăimântată şi las polonicul, cu intenţia de a ieşi cât mai repede din această încăpere.

— Ce crezi că faci? mă apucă mătuşă-mea de mână, oprindu-mă din drum.

Ah, am uitat de ea!

— Ăăă… am uitat ceva la bucătărie, găsesc rapid o scuză pentru a fugi.

— Lasă naiba ce-ai uitat, mai avem câţiva! Să terminăm aici, pentru a încadra în timp!

Iau iar polonicul în mână, văzând că n-am şansă de izbândă şi mă rog în gând să nu fiu observată. Poate nici nu mă mai ţine minte. De ce ar face-o? Când ne-am întâlnit eram răvăşită şi aproape dezbrăcată, iar acum sunt acoperită de la gât în jos şi un şorţ deasupra. Părul este strâns la spate, spre deosebire de acea noapte.

Cu capul aplecat îi servesc pe cei din faţă, expirând fericită de fiecare dată când trec mai departe, fără a scoate vreun sunet. Oare a trecut şi el? Nu îndrăznesc să ridic încă capul, dar răspunsul nu întârzie să apară. Bărbatul din faţa mea, deşi primeşte mâncare nu se mişcă. Iniţial mă gândesc că doreşte mai multă şi-i mai torn, umplându-i castronul, însă tot nu pleacă. Ochii au fost fixaţi tot timpul pe abdomenul său, însă sunt nevoită să-i ridic. Şi dau de ce bănuiam, nişte ochi albaştri cu o privire intensă. Deşi am ezitat, nu-i mai pot evita, oricât îmi propun asta în gând. Inima parcă bate mai lent, respir mai rar, iar frica e înlocuită de o senzaţie stranie pe care nu mi-o pot explica. Timpul s-a oprit în loc şi nu mai sunt conştientă de nimic din jur, niciun zgomot sau altă persoană, doar de el. Nu ştiu câtrie privim aşa, poate doar o secundă sau mai mult, dar el e cel care renunţă, spunând destul de tare cu figura sa serioasă.

— Danke schön.

Rămân în aceeaşi poziţie, deşi trece mai departe şi simt că nu mai am aer.

— Nu-mi vine să cred! Am auzit bine sau mi S-a

părut? mă apucă de braţ, Gina, aducându-mă în prezent.

— Bruch tocmai ţi-a mulţumit? Deci, chiar nu-mi vine să cred! Bruch n-a mulţumit nimănui niciodată, doar ne priveşte cu acelaşi aer superior pe care îl afişează tot timpul, continuă în şoaptă, în timp Co strângem.

Starea de agitaţie revine şi dacă în momentul în care era lângă mine am înţepenit, acum tremur toată evoia de aer se face simţită şi trag aer cu repeziciune în P'ept, nma P111 «nebuna şi pot să jur că sunt."** o un DKI, s, „, n

mi mulţumeşte, ce-ar spune? Ceva din interior mă plânge să-l caut. E la o masă apropiată de noi, lângă ceilalţi ohţen şi pentru o clipă ni se întâlnesc privirii, bulversându-mă de tot.

Intru val vârtej în bucătărie, dar nu-mi găsesc deloc locul, mă învârt de colo colo şi nu ştiu de ce să mă apuc mai întâi. Ce am? Nu mă po, controla şi mă grăbesc să ies din vizorul lor, îndreptându-mă spre baie, oprindu-mă în faţa oglinzii, cu ochii fixaţi pe reflexia mea. J

Deci (el e Bruch? Am avut o vagă bănuială, reieşind din vorbele Didinei despre faptul că e plecat biroul neatins, însă mă intrigă comportamentul său în ceea ce mă priveşte, l-am auzit ferindu-se de ei şi mi-am făcut o imagine a lui în gând. Mi l-am închipuit ca o persoană mult mai în vârstă, ursuz, cu apucături de stăpân căruia îi place să comande. Îmi revine în minte prima întâlnire pe care am avut-o, deşi nervos s-a oprit din ţipete şi mi-a mulţumit. A fost un mare efort pentru ei, după spusele Ginei, nefiind ceva obişnuit. Am crezut că nu mă va recunoaşte. O, Doamne, Bruch mi-a oferit ciocolată! zăresc un mic surâs. Sentimentele mele sunt amestecate, pare să fie teamă, nedumerire dar şi curiozitate, toate având drept ţintă persoana sa. După câteva minute revin în bucătărie cu un aer indiferent, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De unde să ştie ei, că tocmai mi-am muşcat buza pentru a-mi opri zâmbetul apărut datorită amintirii că m-am ciocnit de el, împrăştiindu-i toate documentele pe jos?

Până ia cină mă calmez, iar gândul că voi pleca acasă

mă bine dispune. Mi-e dor să respir aerul sărat al mării şi să simt căldura soarelui. La cină nu apare şi iar am un simţământ ciudat, o relaxare a nervilor şi o mică curiozitate referitoare la locul unde ar putea fi. Drumul spre casă e exact cum mi-am imaginat şi jubilez pe interior. Zilele petrecute, închisă în acea clădire sunt ca o lecţie, arătându-mi că nu sunt atât de indiferentă la

D, n ea scot o foaie de hârtie cu câteva rânduri şi o fotografie d, n care îmi zâmbeşte Ştefan, îmbrăcat în uniforma sa.

Draga mea, încep prin a-ţi spune că mi-e foarte dor de tine. Exact cum am bănuit, de când am revenit aici, zilele au trecut foarte greu. Am încercat prin toate mijloacele să fiu repartizat în apropiere de Constanţa, însă n-am primit un răspuns favorabil. Dar, îţi promit că voi încerca, până voi reuşi, să vin cât mai aproape de tine. Înainte să ne reîntâlnim viaţa mi se părea anostă, lipsită de orice bucurie, dar te asigur că nu mai este aşa. Acum trăiesc doar cu gândul la tine, la noi… Gândul meu este mereu la tine, la ochii tăi frumoşi, pe care aş vrea să-i văd măcar într-o fotografie, dacă altfel nu se poate. Am făcut primul pas şi aştept cu nerăbdare răspunsul tău, însoţit bineînţeles de chipul tău frumos.

AI tău, Ştefan.

P.S. Chiar mi-e dor de tine!

Pe burtă, cu picioarele ridicate în sus, citesc scrisoarea de mai multe ori. Încă mi-e greu să cred, că cineva din această lume mă iubeşte şi vrea să-mi fi alături. Mă place atât de mult încât e disperat că nu mai aproape. Dar dacă era, ce se întâmpla? Oare cum ar fi să am un iubit cu care să-mi petrec timpul liber? Gândul la sărutul său, mă încălzeşte pe interior şi. În colorează obrajii. N-am nevoie de apă sau mâncare, şi simplu stau şi privesc fotografia până târziu în noapte.

Zilele următoare trec rapid, primesc chiar şi răspuns la scrisoarea trimisă, cu fotografia promisă. A trebuit să

caut un fotograf, după bombardament salvând doar două, în care sunt cu părinţii mei. Sunt singurele bunuri rămase din trecutul meu fericit. Doar amintirile şi două fotografii. Uneori am impresia că încep să le uit chipurile şi îmi fac mustrări, simţind nevoia de a le privi, de a le fine cât mai aproape, la pieptul meu.

N-am îndrăznit decât să-i scriu câteva rânduri, de fapt nici n-aş şti ce aş putea să-i spun. I-am povestit puţin despre programul meu zilnic, despre îndeletnicirile cu care îmi ocup timpul şi atât. Ce aş putea să-i spun? Oricum mi-a prins bine să povestesc cuiva despre mine. Ştiu că e doar superficial, unele dureri păstrându-le ascunse, cât mai adânc, în sinea mea.

Ciprian a revenit, şi-a reluat locul la sala de mese, astfel ani rămas la bucătărie. N-am mai avut contact cu vreun neamţ, nu c-aş fi simţit nevoia, dar totuşi, uneori, îmi apar în minte nişte ochi albaştri, deşi nu vreau să-mi recunosc nici mie, alungăindu-i grabnic din gând. La fel se întâmplă când străbat coridorul până la baie, privirea îndreptându-se involuntar spre capătul celălalt, unde uşa e mereu închisă.

Nu l-am mai întâlnit de mai bine de trei săptămâni, drumurile noastre fiind paralele. Nu mă gândesc prea mult la asta, le alung cât pot de repede, impunându-mi să nu se mai repete, considerând că sunt nişte dovezi infantile. De ce m-ar interesa ce face?

Însă, numele său rostit de cei din bucătărie, îmi schimbă interesul cu mai multă rapiditate decât orice altceva. De exemplu, azi am aflat de la Didina că este nervos. Se pare că a primit o vizită neobişnuită şi de atunci e ţâfnos, trânteşte şi pufneşte, nimic şi nimeni nu-l mulţumeşte. Toţi fug de el şi încearcă, cât pot de mult, să-l evite. Când discuţia era mai interesantă a apărut camionul cu marfă, iritându-mă.

Următoarele ore ascult discuţiile celorlalţi, cu speranţa că voi afla câte ceva, însă nu mai aduc aminte de el, spre disperarea mea. Curiozitatea mă roade şi fac scenarii în minte despre misterioasa vizită. Didina n-a mai

apărut pe la noi şi am rămas în suspans, ba mai

mult, înainte să plecăm spre casă, un soldatle. a mătuşii şi doamnei Mara să-l însoţească. rut

— Ce-or vrea şi ăştia? se întreabă şi nenea Rel aşezându-se pe un scaun.

Nu îndrăzneşte să plece. Încercăm să pâreni 1 curajoşi, dar privirile agitate şi speriate ne trădează I simţămintele. Poate nu le-a plăcut mâncarea sau au găsit nereguli şi au reclamaţii. Şi cine ar putea răspunde, în afara celor mai vechi din personal?

— Sper să nu fie nimic grav, o aud şi pe Gina, tensionându-mă mai mult.

Mă supără atitudinea mătuşii, dar nu vreau să aibă probleme. Aşa cum e, nu pot trece peste faptul că e singura mea rudă şi m-a luat în casă, lângă familia sa.

Nu întârzie, în zece minute se întorc. Se îndreaptă spre vestiar, îşi iau lucrurile, fără nicio vorbă sau explicaţie, j

Nimic.

— Unde ai fost? repet pe drumul spre casă, dar refuză să răspundă cu mai multe detalii.

— Nicăieri.

Tonul tocsun îmi opreşte insistenţele şi-au distrag atenţia, privind în jurul meu, la soarele de pe cer, ziua mărindu-se. Un timp, numai bun de plimbare. Sunt

Obosită, însă, mi-ar plăcea să văd şi altceva în afara casei în care locuiesc şi a clădirii unde lucrez. Simt uneori lipsa colegelor, pe care nu le-am mai văzut dinainte de moartea părinţilor mei. Care o fi soarta lor? S-au refugiat departe de oraş sau au rămas, luptând să supravieţuiască, la fel ca mine?

Mi-am propus ca la sfârşitul săptămânii, după serviciu, să mă întorc în vechiul cartier pentru a afla veşti despre ele. Ajunge cât m-am ascuns! Părinţii mei ar suferi,

ştiindu-mă nefericită, văzând că-mi petrec zilele ca un om în vârstă. Serviciu şi casă, fără prieteni sau vreun pic de amuzament. Nu pot spune cât a trecut de când n-am mai râs. Singura diversitate e Ştefan, mai bine spus scrisorile pe care le primesc destul de des. Sunt pline de detalii, cum ar fi timpul petrecut alături de noii camarazi, tineri din toate colţurile lumii. Şi totuşi, simt că nu-mi spune tot. Nu cred că viaţa pe front e lipsită de evenimente, mai ales că aud destul de des pe colegii mei, povestind de câte un cunoscut care s-a întors rănit sau e dat dispărut. Nu-mi scrie despre aceste lucruri, ci alege subiecte vesele sau speranţele pe care le are legate de viitorul nostru. Face aiurii despre dorinţa de a trăi în aceeaşi casă. Nu-i răspund. Mi-e greu să fac planuri şi teamă să mai ţin la cineva atât de mult, încât să fie parte din sufletul meu. În aceste timpuri instabile, când nu eşti sigur pe ce-ţi aduce ceasul, dar ziua?

Ajunse acasă, copiii fac 0 zarva – sărind în braţele bunicii, povestind că au fo-N au adunat scoici cu mama lor, care acui-d doarme? Cred că are vreo plecare în noapte” *”1*

Întreb uneori, unde ar putea să mearcă * * * cine? 8 Şi 0131 alese.

Fac o baie şi de această dată, nu mă. camera mea. Mă aşez la masă şi o ascult Z – lăudându-se de cele văzute, asigurându-ne împărtăşii şi tatălui când va reveni. Ataşamentul de Ju şi dorul, inspiră milă, vorbind despre el ca şi cum $ întoarce a doua zi. Expune pe masă scoicile de diferite culori şi forme şi-mi vorbeşte despre ele. E bucuroasă de prezenţa mea şi continuă aşa, aducându-mi comorile sale, nişte cărţi primite bineînţeles, de la favoritul său.

Maică-sa apare când se întunecă de-a binelea, îmbrăcată într-o rochiţă frumoasă, elegantă şi machiată, îi pupă pe cei mici pe creştet şi-şi flutură degetele spre mine, zâmbindu-mi. Dar nu şi cu ochii, par chiar trişti. Ce-o avea? îmi pare rău că n-o cunosc deloc, aş fi vrut s-o întreb dacă se simte bine, dar probabil nici nu mi-ar răspunde.

O caut din priviri pe maică-sa, curioasă de reacţia pe care ar avea-o odată cu plecarea Elizei. Nu trădează nimic. Coase de zor o fustă, ca şi cum n-a sesizat că cineva a părăsit casa. După câteva minute îi

Întoarce-te la nune trimite pe micuţi la culcare şi mă opreşte, apucându-mă de mână.

— Ana, vreau să vorbesc cu tine despre ceva important.

O, Doamne, când a folosit acelaşi ton m-a obligat să merg la serviciu! Devin circumspectă după figura pe care o are în această clipă şi aştept tăcută, cu inima strânsă să-mi precizeze ce este atât de serios, încât nu vrea să avem martori la discuţie.

— Azi am fost chemate, dar ce nu ştii, este unde şi de ce!

Chiar dacă sunt foarte curioasă despre ce s-a întâmplat acolo, ceva mă face să nu-mi doresc să aflu prea multe.

Oftează de vreo două ori, deschizând gura, dar nu-şi găseşte cuvintele potrivite şi renunţă. E important şi nu trebuie amânat, aşa că îşi fixează privirea asupra mea.

— Cel care ne-a chemat a fost cretinul ăla de

Bruch.

Ce?

— Ne-a ordonat să fim foarte discrete, dacă nu vrem să avem zilele numărate.

A

Înghit în sec, nemaiputând nici sa cu atât de secret încât să le ameninţe? Şi ce Hasta? 63 3, 11 eu Cu

— Didina ne-a povestit de dimineaţă d «D

musafir, care l-a făcut să fie mai ciudat ca de chicei ne-a spus despre cine ar fi vorba, însă, acum amafw pare că i-a venit soţia cu un copil mic”.

Ce? Bruch e însurat? Are şi copil?

— N-am apucat să vorbesc cu Didina, nici înainte şi nici după, dar din cele înţelese de la cel care ne a tradus,

ar fi că, nu se simte bine şi are nevoie de ajutor pentru câteva zile, cât va rămâne aici.

Pe lângă şocul iniţial la aflarea veştii, ceva mă indispune şi nu-mi înţeleg noua indispoziţie. Nu înţeleg de ce m-a cuprins nervozitatea deodată. Nu mi-a făcut nimic, nu m-a atins, nu s-a apropiat de mine, nu mi-a vorbit mai mult de câteva cuvinte şi totuşi, am senzaţia că m-a păcălit. E însurat? I se pare a fi un loc potrivit pentru a locui cu familia? Poate o iubeşte atât de mult, încât să nu mai poată trăi fără ea! Şi de ce mama mă-sii îmi pasă ce face el? în interior se duce un adevărat conflict.

— Draga mea…

— O, nu!

Îmi dau seama după felul în care mă ia că s-a gândit la mine ca la persoana potrivită s-o ajute pe aia. Mă ridic în picioare nervoasă.

— Ana, ne-a cerut maximă discreţie! îţi dai seama că ne omoară dacă se află aşa ceva…

— Ce mă interesează pe mine cine află despre asta? Nu vreau să stau în preajma acelui bărbat!

— Dar ce treabă ai tu cu el? Tu o să stai doar cu copilul, ajutând-o pe nevastă-sa când are nevoie. Şi până la urmă, de ce ţi-e aşa de teamă, nici măcar nu-l cunoşti!

O, ba da! Dacă ai şti…

— Glumeşti, nu? Ce ştiu despre copii? N-am avut niciunul în jur până să vin la dumneata în casă, iar aici nici măcar nu ştiu cum să mă comport cu ei.

— Ana, ne-a cerut o persoană de încredere, discretă, care să rămână acolo cât va fi nevoie! Am dat din umeri toate şi ideea i-a venit Marei. i-a spus că ai fi cea mai potrivită persoană. Eşti tânără şi copiii sunt atraşi de cei apropiaţi de vârsta lor. M-am gândit la Eliza, dar când a cerut să stea acolo, m-am răzgândit. Nu le pot face asta nepoţilor mei, au nevoie de mamă şi aşa suferă că nu-l au pe taică-su aproape.

şi n-am spus nimic, am urmat tot ce ai stabilit! Ai

hotărât pentru mine şi m-ai obligat să stau în locul lui Ciprian noaptea, într-o casă plină cu bărbaţi şi te-am ascultat şi atunci! M-ai pus să intru în sala de mese, deşi te-am rugat să n-o faci, dar n-ai ţinut cont de dorinţa mea! Însă acum, n-am s-o fac! Mă plasezi dintr-o parte într-alta ca şi cum aş fi un nimic, fără să mă asculţi sau să te gândeşti măcar o secundă la ceea ce simt! Cum poţi să mă trimiţi să stau iar în acea clădire în care am numărat orele şi minutele până la eliberarea mea? Cum poţi să mă trimiţi lângă cel mai temut dintre ei? Te-ai gândit măcar că nu ştiu nimic despre copii şi acolo sunt chiar în ochii lui?

Am scos pe gură vrute şi nevrute, fără a ţine cont că a rămas nemişcată la masă, privindu-mă cum mă fâţâi de colo-colo dintr-o parte a camerei într-alta, gesticulând şi vociferând ca o nebună. Mă opresc într-un final, întorcându-mă lângă ea. Oricât am încercat să revărs tot ce am adunat, îmi dau seama că deja cărţile s-au făcut. Au hotărât iar pentru mine. Cum

96

au putut să se gândească a mine?

Mara a crezut că-mi face un bine C doamna mi-a făcut cel mai mare rău. Ce şti», H? Ştie 63 e că absolut nimic! Bruch are o femeie ca – h? f mult încât a fost de acord să vină atâţia U ** * *

copilul? Pl1 031 de mic o fi

Rămânem adâncite în gândurile noastre. Regret că i-am aruncat în faţă tot ce am acumula, în ultL

perioadă, poate nu merita, dar n-am mai suporta, şi am răbufnit la prima scânteie.

— Nu se poate să găseşti pe altcineva? Poate o cunoştinţă care are nevoie de bani sau poate…

— Ana, nu se mai poate face nimic! E stabilit! Mâine de dimineaţă te vei muta acolo, undeva la etaj! lângă camera lui Bruch. O să stabiliţi acolo detaliile! bănuiesc că vei rămâne cu copilul când vor fi plecaţi sau noaptea, nu ştiu, o să afli.

Mă întrerupe, mult mai calmă şi-i sesizez vocea îndurerată, afectată de ce i-am spus mai devreme. Până la

urmă, i-am spus doar adevărul şi după cum spunea mama „Adevărul doare uneori!”

Simt că mi s-a scurs sângele din corp, abia reuşesc să mă ridic şi să ajung până în cameră, trântindu-mă cât sunt de lungă în pat. Nu-mi vine să

cred ce întorsură a luat iar viaţa mea! Micile p [an a ieşi din casă, de a-mi căuta colegele, de-a me cartierul unde n-am mai călcat de mult timp S-au * * Ce să fac? Nu mă pot gândi să plec de aici, rudele mele ar fi în pericol şi n-aş suporta acest gând. De ce hotăralţii pentru mine? De ce e atât de nedreaptă viaţa? Ah şi de ce mă supără faptul că voi da ochii cu el? Mă râcâic această veste. Gândul că e însurat şi mâine o Voi – cunoaşte pe soţie mă sufocă. Cu capul în pernă urlu de nervi de frustrare, de neputinţă. Of, mamă, m-aţi lăsat 9

În voia sorţii

Stau de ceva timp în faţa uşii şi de fiecare dată când dau să intru mă răzgândesc.

Unu, doi, trei, gata, acum! pun mâna pe mânerul uşii, dar nu îndrăznesc să apăs. Ce să-i spun? Cum să-i spun? Nu pot să intru, dar nici să fug cât mai departe, mătuşa ar avea de pătimit. La naiba! îmi reiau numărătoarea: unu, doi…

Întorc problema pe toate părţile ca în noaptea trecută. Nu pot să înţeleg de ce au ajuns la concluzia că eu aş fi potrivită să am grijă de un copil. Paşii grăbiţi

A

care se apropie mă distrag. Îl recunosc pe soldatul care mi-a arătat unde să urc. Se încruntă când observă că încă sunt în locul spre care m-a îndrumat cu vreo zece minute în urmă. Nu spune nimic, doar îşi îngustează puţin ochii şi bate la uşă în locul meu. Respiră, Ana! mă încurajez de zor.

Intrăm într-un dormitor unde observ un pat mare,

două noptiere de-o parte şi de alta, o comodă, două fotolii cu o măsuţă între ele. Un miros plăcut de parfum mă înfioară şi-mi strânge inima mai mult. Privirea mi se opreşte pe sacoul de la uniformă aşezat

Simona Lungo pe spătarul unui scaun. E al lui? Aud chicoteli, urmate de nişte sunete care imită un tren, dinspre uşa deschisă.

Kommen! îmi spune soldatul oprit în dreptul ei un pic nervos, urmărind cum studiez cu curiozitate camera în care sunt.

Constat că e un apartament – din această încăpere se intră într-alta mai mică. îl urmez pe soldat înăuntru şi văd cum întinde unei femei aşezate pe marginea patului nişte pastile.

În mijlocul camerei îl găsesc pe cel care scoate sunetele, mergând în cerc, pe genunchi, cu un tren de lemn în mână. E mult mai mic decât îmi închipuiam, probabil are în jur de doi ani, judecând după copiii Elizei. Are nişte pantaloni scurţi cu bretele pe deasupra unei cămăşuţe albe, părul e atât de galben încât îl asemăn rapid cu puful unui pui de găină. Nu-i zăresc chipul fiind aplecat spre jucăria de care pare foarte încântat. Soldatul se dă la o parte şi rămân în faţa femeii care mă măsoară cu atenţie. Jenată şi nemişcată, aştept să mă ia de jos în sus şi înapoi de câteva ori, părând a fi la nesfârşit. Se ridică şi abia acum, când se apropie, îmi permit s-o studiez la rândul meu. E mai înaltă decât mine şi cu toate că sunt slabă, mă întrece şi la asta. 1 enul său e foarte alb şi palid, sprâncenele şi genele abia evidente din cauza culorii mult prea deschise. Capul este acoperit cu un turban negru, ascunzând părul, dar bănuiesc că este la fel de blond. Nu este machiată, cearcănele din jurul ochilor şi figura obosită arată clar că nu se simte foarte bine. Îmi vorbeşte şi mă panichez. La asta nu m-am gândit, cum o să înţeleg ce-mi spune?

A

Îşi dă seama, după figura nedumerită şi se opreşte, schiţând un mic zâmbet în colţul gurii. Întoarce cap spre

soldat, spunând ceva, apoi continuă să mi se adreseze. Uimită, îl aud pe acesta traducând.

— Doamna ar vrea să ştie cum te cheamă şi câţi ani ai.

— Ştii româneşte? nu mă pot abţine.

De ce nu a vorbit până acum în româneşte? De când am sosit, m-a îndreptat spre acest loc în germana asta grea şi ciudată, când puteam să ne înţelegem atât de uşor!

— Răspunde-i doamnei! mi-o retează ferm.

— De unde ştii să vorbeşti atât de bine? continui, uitând de femeia care mă priveşte serioasă, neînţelegând nimic din ce vorbim.

Acest soldat tinerel nu-mi inspiră teamă, deşi mă priveşte ursuz, sperând să scape de interogatoriul meu.

— Nu te priveşte, răspunde-i doamnei! Acum! se răsteşte şi tresar.

Sunt Ana şi am optsprezece ani, răspund revenind la ea.

Îi traduce şi dă din cap că a înţeles. Turuie p* limba ei, dar de această dată stau liniştită pentru că primesc traducerea nesuferitului.

— Cel mic este Erich şi vrea s-o ajuţi cu el. Sarcinile tale sunt de-al hrăni, spăla şi plimba pe timpul zilei Vei locui în camera cealaltă, iar de câte ori e nevoie de tine, vei veni.

O văd că-mi indică o altă cameră, a cărei uşă n-o zărisem până acum. Ce clădire ciudată, camerele sunt în rând, cu legătură între ele de parcă ar fi vagoane!

— Kommen! spune cu glas blând şi-o văd cum se sprijină de tocul uşii, părând că mai are puţin şi cade.

Chiar e bolnavă. Soldatul se grăbeşte să ajungă lângă ea, dar ridică mâna oprindu-l. Îşi îndreptă spatele vrând să-şi ascundă slăbiciunea. Ce-o avea?

O urmez până în camera în care voi locui de acum înainte. E la fel de simplă ca şi celelalte, un pat şi dulap în care-mi pot aşeza lucrurile. Geamul este acoperit cu o draperie groasă, maro, iar uşa pe care o deschid din curiozitate dă pe holul de unde am venit. Aha, am înţeles!

Camera copilului este la mijloc şi nu are

102

uşă exterioară sau geam Am ieşire separată şi voi avea acces doar în camera copilului, numai când este nevoie.

— Aşază-ţi hainele şi rămâi aici până în jurul prânzului. Vei aduce mâncarea de la bucătărie şi-l vei hrăni pe Erich, apoi îl vei culca, primesc ultimele indicaţii înainte de a părăsi amândoi camera.

Pun micuţa geantă pe pat, aşezându-mă pe marginea lui, privind în gol mult timp. Încerc să analizez totul. Femeia este bolnavă şi slăbită, iar copilul energic, având nevoie de cineva care să-l urmărească. Ce şi cum ar trebui să-i dau să mănânce, mă va sfătui femeia care m-a silit să vin aici. Răsuflu liniştită că nu am dat de el şi faptul că n-o să am ce căuta în camera lui mă relaxează. Poate nici n-o să-l văd vreodată, nu? El e mai tot timpul plecat pe teren, iar când se întoarce Erich nu va mai avea nevoie de mine şi mă voi închide în camera mea.

În jurul orei unsprezece mă îndrept spre bucătărie. Străbat coridorul de la etaj şi apuc balustrada, privind mulţimea de oameni care se perindă pe la recepţie. Mai mulţi soldaţi echipaţi se adună în formaţie, pregătiţi să părăsească clădirea. Vreo doi ofiţeri trec cu câteva dosare, coborând la demisol, la birouri, acolo unde trebuie să ajung şi eu. Sunt uluită, văd mulţi civili români aşteptând pe fotolii. Ce caută aici? Nici nu ştiam că e atâta agitaţie ziua, fiind închisă

Simona Lungii în spaţiul unde mă simţeam cât de cât în bucătăria.

Cobor şi observ că nu mi se acordă atenţi printre atâţia civili nu ies deloc în evidenţă şi ceea ce fcJ dă încredere şi curaj.

— Ce-i cu tine? mă întreabă Gina, arcuindu-şi o sprânceană.

Ah, ce să-i spun? Bruch le-a ordonat să păstreze discreţia şi cer ajutorul din priviri mătuşii. Dă uşor din cap, sugerându-mi clar să nu răspund sau cel puţin în niciun

caz adevărul.

— Păi, lucrez, dar acum fac curăţenie sus!

— Aaa, am înţeles, ai avansat! începe să râdă un pic ironic. Acum vom avea mai multe ştiri şi informaţii, nu? Ce-o să ne aducă doamna Didina, ce-o să ne spui şi tu, continuă să râdă, vorbind tare pentru a se face auzită de toţi.

Doar doamna Mara şi mătuşă-mea nu par interesate de cele spuse, cu capetele aplecate îşi continuă treaba, ştiind prea bine de ce sunt aici. Nu-i răspund, doar zâmbesc ca şi cum îi dau dreptate la tot ce a debitat mai devreme. Mătuşă-mea îmi face semn s-o însoţesc, făcând câţiva paşi, ferite de urechile celorlalţi.

— Deci?

— Trebuie să am grijă de un copil de doi ani. Îi pregătiţi ceva adecvat la vârsta sa, iar în apropiere de ora mesei voi veni să le iau.

— Bruch ce-a spus? întreabă destul de abătută.

— Am vorbit doar cu mama copilului, iar un soldat mi-a tradus. De unde o şti româneşte7

— Nu ştiu, şi eu m-am întrebat. Am rămas la fel de surprinsă aseară când ne-a spus ce vrea Bruch. Sunt periculoşi ăştia, nici nu ştii când, cum şi cu cine să vorbeşti! Ai impresia că nu te înţeleg şi uite, unii chiar ştiu româneşte.

— Aşa e.

— Hai să-i fac un piure, copiilor le place. Ai grijă, dacă te vei ocupa de el cum trebuie, n-o să ai probleme. Femeia cum e?

— Nu ştiu. Am vorbit foarte puţin, dar pare destul de rău.

— Da, aşa am înţeles, de aceea nu poate să plece înapoi. Cred că va sta până îşi va reveni înainte de a se întoarce de unde o fi venit!

Nu mai vorbim când ne apropiem de ceilalţi Cât ajut să-i facă mâncarea celui mic aud discuţiile lor micile glume dintre Ciprian şi domnul Relu şi mt teamă. Însă aceasta revine cum mă apropii de cameră Cum să-i dau să

mănânce? Dacă nu vrea, cum Săconving? tiru amintesc când refuzam mâncarea, mama îmi distrăgea atenţia de la încăpăţânarea CĂ înverşunarea mea, întrebându-mă despre jucăriile sau jocurile pe care le terminasem înainte de a veni la masă Mă luam cu discuţia, uitând, luând câte o gură de mâncare, până terminam tot din farfurie. Avea acest dar, cunoscându-mă atât de bine, la fel cum orice mama ştie ce este mai bine pentru copilul său. Of, trebuie să mă descurc! N-o fi aşa de greu, nu? Păşesc în camera sa şi se opreşte din joacă, privindu-mă cu ochi atât de asemănători cu ai altcuiva, încât încremenesc pentru un moment Ce asemănare!

Se uită curios la mine, dar nu spune nimic. Femeia lungită în pat spune ceva, iar el ascultă îndreptându-se spre masa pe care n-o observasem până acum. Pe ea este aşezat un lighean cu apă unde îşi bagă micuţul mâinile. Când se bălăceşte, aruncând apa de colo-colo râzând, mă apropii. Veselia sa e molipsitoare, dar o văd pe femeie încruntându-se, astfel îi lâU mânuţele şi le şterg cu un prosop. Ripostează, dar iau ligheanul şi îl duc în camera mea, închizându-i uşa, blocând accesul spre obiectul plăcerii sale şi disperi

femeii Aşez farfuria cu mâncare pe masă, însă o ia la fugă spre maică-sa, care după cum vorbeşte se roagă de el să vină să mănânce. Of, ce mă fac? Cum am bănuit, o să trebuiască să găsesc o modalitate de a-l face să mănânce. Fac câţiva paşi spre el, zâmbesc şi-l iau în braţe, mângâindu-i uşor părul.

— Kommen, Erich! spun încet, continuând să zâmbesc chiar şi când îl aduc la masă. îmmm! mimez un gust bun al mâncării şi spre bucuria mea primeşte lingura cu mâncare.

Continui şi când dă semn de plictiseală mimez zborul avioanelor cu lingura, făcându-l să mănânce tot spre satisfacţia mamei sale, rămasă în aceeaşi poziţie pe tot parcursul orei de masă. Să-l culc e mult mai uşor, întinzându-se la pieptul mamei sale, mângâindu-l pe spate.

Până îi strâng jucăriile de pe jos, adoarme. Ies din camera lor, lăsându-i să se odihnească în voie.

— Hai c-a fost bine! îmi spun cu voce tare.

Cu farfuriile murdare şi cu cea a femeii, care abia s-a atins de mâncare mă grăbesc spre bucătărie. Pe holul de la demisol aproape mă ciocnesc de un bărbat grăbit.

— Pardon… Ana?

Ridic capul surprinsă la auzul numelui meu. De mult n-am mai văzut pe cineva cunoscut şi în niciun caz

nu mă aşteptam s-o fac aici. Ce să caute aici?

direcţia din care vine îmi dau seama că a fost în biroui

CAPITOLUL 9

— Tu eşti! e la fel de mirat de revedere ca şi mine.

— Da, ce faci Dragoş? Nu te-am mai văzut de… doi ani?

— Cam aşa. Ce-i cu tine pe aici? Aaa, de fapt mi-am adus aminte că ne-a spus Ştefan de reîntâlnirea voastră şi astfel am aflat că lucrezi la comandamentul ăstora. Şi cu ce, mă rog, îţi ocupi timpul? îmi vorbeşte pe un ton ciudat, un pic flegmatic.

— La bucătărie, îl mint şi nu-mi dau seama de ce fac asta.

— Îi hrăneşti pe porcii ăştia? continuă, uitându-se în jur pentru a nu fi auzit când bravează, dar spre norocul său suntem singuri.

— E doar un loc de muncă! răspund ferm, nemaivrând să las loc de interpretări pe care oricum le simt şi în privirea cu care mă măsoară din cap până în picioare.

— Eşti sigură că faci doar asta? Mă surprinde că n-ai atras atenţia niciunuia până acum, băieţii noştri sunt pe front, iar ăştia profită de femeile noastre!

— Nu m-ai jignit, dar nu permit nimănui să creadă ceva ruşinos despre mine. Pur şi simplu sunt o angajată şi

pot afirma că nu m-au deranjat până acum Fiecare îşi vede de ale lui.

— Da. Ne-a spus Ştefan că sunteţi împreună. Ne scrie despre tine, spre bucuria părinţilor noştri, întotdeauna te-au plăcut, la fel ca şi... alţii, mi-o trânteşte iar, când credeam că s-a potolit şi a schimbat subiectul spre ceva mai plăcut.

Cu siguranţă se referă la întâmplările de cu vreo doi ani în urmă, când şi-a însoţit părinţii la o reuniune în casa noastră. Profitând că am rămas singuri la un moment dat, s-a apropiat prea mult spre disperarea

mea. Nu îi înţelegeam gesturile. Aşezat pe canapea, alături, mi-a luat mâna într-a lui, declarând într-un mod direct simţămintele pe care i le trezeşte frumuseţea mea. Am sărit în picioare ca şi cum mă frigea deodată acel loc, luându-l prin surprindere, reuşind astfel să ies din încăpere. Am cerut voie mamei să mă retrag pe motiv că am o durere îngrozitoare de cap şi de atunci l-am evitat şi în niciun caz nu rămâneam singură în apropierea sa.

— Te-ai făcut mai frumoasă decât erai!

Simt cum mi se face greaţă la auzul vorbelor sale. Nu-mi dau seama de ce nu-mi place. E înăltuţ, brunet, cu o constituţie robustă, mai mare decât fratele său cu vreo doi ani. Poate ochii săi îmi displac, transmiţând viclenie, răutate şi chiar invidie.

— Mulţumesc!

Nu-mi place în ce parte s-a dus discuţia noastră şi vreau să se termine. Acum!

— Dar femeilor le plac bărbaţii în uniformă, nu? spune sarcastic, punându-se în faţa mea când îmi arăt intenţia de a-l ocoli. Nesuferitul ăsta n-are de gând să renunţe până nu-mi strică de tot ziua?

— Da, poate ei chiar merită să fie iubiţi! Şi-au lăsat casele, familiile apărând ţara cu preţul vieţii, nu?

Neisprăvitul ăsta e gelos pe fratele său? SHU că n-a fost primit în armată din cauza unor problemedicale şi cred că acest lucru l-a deranjat însă nu-i motiv să-ţi invidiezi fratele care îşi riscă viaţa în fiecare zi.

Îi dispare rânjetul răutăcios şi-mi fac mustrări c-am exagerat. Nu poartă nicio vină că e bolnav, dar răutatea şi veninul pe care le transmite m-au făcut să-i răspund astfel. Se dă la o parte, mă salută din cap încet şi îşi ia tălpăşiţa grăbit.

Nesimţitul, m-a umplut de nervi! Dar nu mi-a răspuns ce caută aici! într-adevăr, am observat mulţi civili, dar el declară tare şi răspicat că nu-i suportă pe nemţi, deci? Mi-a stârnit curiozitatea şi o să aflu despre ce este vorba de la Ştefan. Diseară voi adăuga şi asta în scrisoarea pe care i-o trimt, fiind rândul meu să răspund, deşi am tot amânat în ultimele două zile, fiind prea preocupată de problemele apărute.

La bucătărie e agitaţie, sunt cu un om în minus şi au mai mult de muncă. Gina mi-a luat locul la vase şi după strâmbătura din colţul gurii, nu-i convine deloc. N-am ce să-i fac, nici mie nu-mi convine unde am ajuns! Nu pot s-o ajut, trebuie să mă reîntorc sus, să fiu pregătită pentru plimbarea micuţului. Mi-am făcut traseul şi ştiu unde să-l duc pentru a fi cât mai feriţi de razele puternice ale soarelui din primele zile de vară.

N-a durat prea mult odihna celui mic, în timpul acesta aranjând hainele pe care le-am adus, apoi am curăţat geamul pe care abia se mai vedea ceva. Îmi place lumina şi nu mai suport întunericul în care mi-am petrecut cele şase luni după moartea dragilor mei părinţi-Vreau să observ şi să mă bucur de cele care mă înconjoară, soarele, copacii, marea şi în special oamenii care fac tot posibilul să supravieţuiască, să meargă mai departe, aşteptând şi sperând la un viitor mai bun.

Îl îmbrac pe micuţ sub privirea atentă a mamei sale şi, spre liniştea mea, la parter încă este agitaţie şi nu mă

remarcă nimeni. Ies din clădire şi-o iau spre locul de care n-am îndrăznit să mă mai apropii, dar ştiu că a venit timpul. Micuţul e cuminţel, ţinându-mă de mână, iar în cealaltă îşi cară o locomotivă din lemn. E atras de această jucărie şi îl însoţeşte peste tot. E frumuşel şi-mi trezeşte o bucurie în suflet pe care n-am mai simţit-o la un alt copil, nu c-aş fi avut prea mulţi în jurul meu, doar copiii Elizei care spre surprinderea mea, îmi lipsesc. Nici nu ştiu de ce, poate de apariţia înainte de a adormi plini de întrebări, de certurile şi contrazicerile lor sau pentru că erau singurii care m-au verificat în cele şase luni, dacă mai sunt vie.

E destul de departe cartierul în care am crescut, iar băieţelul dă semne de oboseală aşa că-l iau în braţe şi continuăm. Trec de magazinul care îmi redeschide rana, aducându-mi aminte de mustrările pe care încă mi le mai fac uneori noaptea sau când dau de greu. Ajung în faţa dărâmăturilor rămase aşa de atunci. Cine să refacă construcţia? Proprietarii nu mai sunt, iar fiica lor nu are nicio putere, îmi răspund singură în timp ce câteva lacrimi îmi alunecă pe faţă. Micile picături care-i cad pe mânuţă ori suspinele mele îl atenţionează pe Erich să facă un gest neaşteptat căruia i-am dus lipsa enorm, întinde mâna grăsuţă şi-mi şterge obrajii. Cum poate un suflet atât de mic să-mi dea atât de multă putere?

— Gata, Erich! Nu mai plâng, dau din cap, alungând tristeţea de pe chip cu ajutorul unui zâmbet.

Sunt sigură că n-a înţeles ce am spus, ci mai mult a simţit. Mă împinge uşor în umeri, semn că vrea să coboare din braţe şi păşeşte între primele cărămizi, unde au răsărit câteva flori pe un petic mic de pământ. Le rupe şi le strânge în pumnul său mic, oferindu-mi liniştea şi intimitatea de care am nevoie. Iniţiez o mică conversaţie cu ai mei, cerându-mi iar iertare că nu le-am fost alături în ziua aceea nefastă şi le promit că niciodată n-o să mai fiu preocupată de bunuri materiale. Mi-aş dori să am putere pentru a da timpul înapoi, să fiu în camera de zi cu mama, cântându-i la pian!

— El urne! mă aduce iar în prezent micuţul,

întinzându-mi o floare.

— Bluntre! repet după el. Cred că mi-am găsit profesorul de germană! zâmbesc. Kommen, Erich! îl iau de mânuţă şi ne îndepărtăm de locul care-mi pricinuieşte o durere ascuţită.

Mersul pe străduţe ne oboseşte şi la întoarcere stă liniştit o bună bucată de timp, jucându-se sub privirea mea şi a mamei sale. Seara adoarme devreme şi observ că nu părăseşte camera băiatului. Nu doarme împreună cu soţul ei? Nu s-au mai văzut de atâta timp şi totuşi rămân separaţi? Nu am cunoştinţe prea multe despre cupluri, dar sunt sigură că-şi împart patul. Ciudat! Poate se va muta pe parcursul nopţii, când se vor reîntâlni, astfel va fi sigură că băiatul doarme profund. Gândul îmi produce un nod în stomac. Am ezitat toată ziua să mă gândesc la el, preocupându-mi mintea cu alte lucruri mai importante, dar acum, când încui uşa în urma mea, nu mai pot. Faptul că e la o distanţă atât de mică, cu soţia sa, mă sâcâie şi iar mă cert singură.

— De ce te gândeşti la ăsta, când ai un bărbat frumos care te iubeşte şi tocmai ţi-a declarat asta în ultima scrisoare? De ce te gândeşti la un om pe care nu l-ai mai văzut de o lună?

Decid să-mi distrag mintea şi să-i scriu lui Ştefan, aşezând lângă mine poza sa, imaginându-mi că este aici, astfel fiindu-mi mai uşor. Îi povestesc despre ce-am mai

tâlut, emiţând faptul că am grijă de copilul lui Bruch… relatez întâlnirea cu fratele său, evitând atitudinea care m-a tratat. Şi cea mai importantă reuşită, vizita u casa părintească şi în vechiul cartier. Înainte de a inche, a se aude iar semnalul şi trebuie să stingem luminile, fiind o măsură de precauţie împotriva bombardamentelor. Rămasă pe întuneric, cu luna plină a cărei luminj răzbate pe fereastă, îmi petrec câteva minute privind umbrele de pe tavan înainte de a adormi.

A doua zi reiau activitatea, exact cum am primit sarcinile, doar că de fiecare dată îl duc pe micuţ în altă

parte. Astfel, pot observa cât mai bine oraşul împânzit de trupe germane şi române. Femeia, pe care la început o priveam cu o oarecare invidie şi o urmă de ură, deşi de neexplicat se simte pe zi ce trece mai rău. îl găsesc uneori pe medicul german la ea, iar după consultaţie îi spune câteva vorbe şi pleacă. Faţa i s-a tras, cearcănele sunt mai profunde, iar durerile o fac să se încovrige toată. De cele mai multe ori doarme când intru în cameră pentru a pleca la plimbare şi o găsesc tot aşa la întoarcere. Mi-e milă de ea. Suferă. Nu am vorbit prea multe de când am venit aici, nici n-aş înţelege, doar îmi indică cu mâna tremurândă, care a ajuns doar piele şi os, să strâng jucăriile sau să iau farfuria de care nici nu s-a atins.

Văzând-o atât de singură şi suferindă încep să-l judec. E rău şi rece. Cât de crud poate fi, încât să nu-i fie alături în aceste momente cumplite? Nu l-am întâlnit nici după o săptămână de când m-am mutat aici. Nu ştiu când apare în cameră, dar dimineaţa devreme sunt sigură că nu mai este. I-am surprins pe cei de la bucătărie vorbind despre el şi chiar i-am auzit glasul în biroul său într-o clipă amiază şi nu găsesc nicio explicaţie pentru comportarea sa. Sau poate noaptea îi este alături, de unde ştii că nu-i aşa? mă apostrofez singură, oprindu-mi scenariile din cap. Sunt cuprinsă de sentimente contradictorii. Pe de-o parte mă indispune să ştiu că e însurat şi are un copil superb, iar pe alta mi-e milă de femeia tânără şi bolnavă.

Zilele par să treacă cu repeziciune acum. De multe ori mă aud râzând, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat şi asta se datorează micuţului. Chiar dacă are multă energie şi mă oboseşte, mă bine dispune atât de mult încât uit de asta şi simt că trăiesc cu adevărat. Uneori, de pe vreo băncuţă privesc cum aleargă în jurul meu şi-mi las imaginaţia liberă, visând la alte timpuri, îmi imaginez că sunt o tânără mămică la plimbare cu copilul său. Poate voi avea parte de o familie cu un bărbat care să mă iubească, exact cum au fost şi ai mei.

Şi de ce nu, un copil, ca micuţul blond cu ochi albaştri!

CAPITOLUL 10

Zgomotele mă fac să deschid ochii. Nu mi s-a părut, chiar se aud din camera cealaltă. Mă îmbrac cu o fustă şi o cămaşă, pregătite de cu seară şi deschid uşa. Rămân în ea, găsind mai mulţi bărbaţi în uniformă! ocupând aproape tot spaţiul micuţei încăperi. Ce s-a întâmplat? Ah, Erich a păţit ceva!?

Îl recunosc pe medic, pe soldatul care m-a adus aici şi pe… Bruch? Toţi sunt în apropiere de corpul femeii care zace în pat cu ochii închişi. Dumnezeule, pentru ea au venit! Dar unde e copilul? Soldatul mă zăreşte şi se îndreaptă spre mine, serios.

— Pleacă! îmi ordonă cu duritate.

Mă uit speriată la cei din încăpere, cu spatele la mine, preocupaţi de ea, aşteptând parcă verdictul doctorului care-i ia pulsul.

— Unde e Erich? abia reuşesc să-i spun, dar este atent la doctor.

Deodată, în liniştea apăsătoare se aud planşetele micuţului de undeva din camera cealaltă, a tatălui său. Situaţia mă sperie, dar simt ca şi cum ţipetele m-ar chema şi implora să mă duc la el. Apuc să fac doi dar soldatul se postează în faţă şi mă alungă furios

— Pleacă de aici! Acum!

— Copilul plânge, spun cu glas rugător, sperând să-mi dea voie să ajung la micuţul al cărui plâns se înteţeşte. S-a trezit într-o cameră străină, fără mama lui cu mai multe feţe necunoscute care s-au năpustit aici toate acestea l-au speriat.

— Nein, pleacă!

Răcnetul îl distrage pe Bruch. Se răsuceşte spre noi şi îi ordonă să mă lase în pace. Arată îngrozitor, pare supărat şi abătut. Se întoarce iar şi îl ascultă pe medicul care-i vorbeşte în timp ce îşi strânge lucrurile. Nu mai întârzii, îl iau pe micuţ în braţe potolindu-i plânsul, mângâindu-i uşor spatele. I s-a făcut rău? De dragul

micuţului cu braţele strânse în jurul gâtului meu sper să fie bine. N-aş vrea să rămână singur, la fel ca mine. Este prea mic pentru a trăi fără mama sa. Am trecut foarte greu peste moartea părinţilor mei pe care nenorocitul ăsta de război mi i-a luat şi nu vreau să mai fiu martoră – la astfel de pierderi inutile, în care un copil nevinovat să sufere.

Doctorul părăseşte camera, urmat îndeaproape de cei doi soldaţi. Uşa dintre camere a rămas deschisă şi cu siguranţă el e acolo, lângă soţia sa, deşi nu se aude

nimic. Nicio vorbă, niciun sunet şi presimt că s-a întâmplat ceva rău. Paşii mă poartă spre acel loc fără să-mi dau seama că încă am băiatul în braţe. Îl observ stând pe un scaun, la masa din colţ, cu fruntea sprijinită în mână. Nu mişcă, nu plânge, nu suspină, nimic, doar stă aşa.

— Die mutter! îl simt pe micuţ zbătându-se în braţele mele.

Vrea să-l las să ajungă la mama lui. Mă uit spre ea şi constat tragicul adevăr, femeia a murit. Nu credeam că-mi va păsa, însă simt o durere ascuţită în piept. Ce destin tragic! Atât de tânără, probabil în jur de treizeci de ani, a lăsat un copil micuţ singur! Ştia că este bolnavă şi de aceea a venit aici?

Micuţul insistă şi sunt nevoită să-l scot din camera în care zac ambii săi părinţi, unul şocat şi îndurerat, iar celălalt mort. Cu câteva jucării şi haine ies val vârtej pe uşa camerei, părăsind în grabă şi clădirea. Dumnezeule, de ce? De ce l-ai lăsat singur pe acest copil? Ce-o să facă acum? Mama lui a murit, tatăl e soldat şi nu se ştie dacă va supravieţui acestui război, oricând putând fi trimis pe frontul de est unde se dau lupte grele. Dar cu siguranţă are bunici sau alte rude unde Bruch îl va duce, protejându-l astfel până se va termina totul!

Merg în neştire o bună bucată de timp, cu micuţul ba în braţe, ba pe lângă mine, oprindu-mă doar în faţa unei brutării de unde iau o pâine proaspătă din care mâncăm amândoi. În ultimele zile mi-am dat seama că este mai slăbită, dar n-am crezut vreodată că muri Pe Bruch l-am

văzut o singură dată, din, întâmplare, cu vreo două seri în urmă. Am aşteptat ca I

de obicei să se facă linişte, să se retragă tot. la culcare şi I

am ieşit din cameră cât am putut de încet, intrând în cea jj mar apropiată baie. Am făcut un duş pe grabă, blocând i uşa cu scaunul adus din cameră. La ieşire am încremenit dând faţă în faţă cu Bruch care venea spre camera lui. Pentru o clipă a rămas pe loc, întrebându-se probabil ce I naiba caut la ora aia cu un scaun în mână, ieşind din baie. Mi-am continuat drumul, dând mai mult cu stângul în dreptul ştiind că mă urmează la doar câţiva paşi distanţă. Ajunsă în cameră, m-am scurs pe uşa închisă, trăgând aerul cu greu după ce mi-am reţinut respiraţia pe tot parcursul. În acea noapte gândurile?; m-au purtat la el, imaginându-mi unele lucruri care acum mă fac să regret. Conştiinţa mă ceartă c-am nutrit la fericirea unei muribunde, deşi s-a întâmplat doar în gândul meu. M-a salvat de viol, atâta tot! îmi aud vocea şi privesc în jur pentru a nu fi auzită. Abia acum realizez că sunt într-un loc în care n-aş fi crezut c-o să ajung, cel puţin nu acum. Dar ceva m-a adus aici şi mă aşez pe vine, lângă mormânt lor, lăsându-l pe Erich să se joace în pământul din apropiere.

Ce să fac, manta? Cum să-l ajut pe micuţ? cer ajutorul celei care ştiu că mă veghează şi care sunt sigură că ar fi ştiut cum să rezolve această problemă.

O să fii o femeie puternică, ca mama ta! îmi spunea tata, dar nu-l băgăm în seamă când vorbea aşa, doar râdeam.

Nu mă simt atât de puternică cum pretindea c-o să fiu. Ştiu că n-ar trebui să-mi fac griji, că micuţul are un tată care se preocupă de siguranţa sa, dar tot mă doare. M-am ataşat de el în cele două săptămâni şi mi-aş dori să fie fericit, aşa cum merită orice copil.

Într-un final, după prânz sunt nevoită să mă apropii de casă. Micuţul este înfometat şi mârâie din cauza oboselii. îl duc direct în camera mea şi făcându-mi de câteva ori curaj, deschid uşa cealaltă. Nu mai este nimeni,

ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Privesc uşa din faţă, cea care duce în camera lui şi mă întreb dacă este înăuntru. Oare cum se simte?

Îi las multe jucării în jur lui Erich şi cobor degrabă la bucătărie pentru a-i lua mâncarea.

— Pe unde umbli? Te-am aşteptat la prânz şi m-am speriat groaznic când te-a căutat un soldat, mă ia la rost mătuşă-mea trăgându-mă pe hol, departe de ceilalţi.

departe de…

De ce naiba te-ai speriat? Şi ce s-a întâmplat, de ăla faţa aia? Ce-ai făcut?

— ei N.am făcut nimic, de ce crezi una ca asta?

„.; Rnirh a murit. Nici nu ştiu când şi cum Nevasta ui oră erau în camera ei, iar şi-au dat seama, dar la pn copilul plângea şi încerc să-i explic agitată, dar apariţia Cinei pe hol, grăbită, roşie toată în obraji, ne face să ne oprim.

La vederea noastră pentru o secundă lasă impresia că se sperie şi fâstâceşte şi mă întreb ce-o avea. mia nu pentru mult timp, pentru că mătuşă-mea în apucă de braţ şi mă trage după ea, punându-mi în mană tava cu mâncare pentru cel mic, dar şi pentru mine.

Abia mă ating de mâncare. Mi-e greu, mai ales că cel mic doreşte în camera lui, deşi i-am cărat aproape toate jucăriile aici când adormise. După-amiaza rămân în spatele clădirii, la umbra unor copaci, ocazie de a observa că nu trece nimeni pe aici şi de a găsi nişte scări interioare spre o mică terasă pe care aş putea-o folosi fără a fi deranjaţi de privirile curioase.

Înainte de culcare câteva bătăi în uşă mă fac să tresar. Deschid şi dau de soldatul nesuferit care ştie româneşte.

— Pot să intru?

— Da.

— Oberleutnant m-a trimis să vorbesc cu tine…

— Cine?

— Ăăă… locotenentul Bruch m-a trimis să stabilim unele detalii…

— De unde ştii rămâneşte? iar îl întreb, neputând să-mi stăpânesc curiozitatea.

— Nu contează, răspunde după un timp în care îl priveşte pe micuţ.

— Te rog, spune-mi!

— De ce? Ce contează de unde ştiu?

Pentru prima dată vorbeşte mai calm, pe un ton chiar plăcut.

— Sunt curioasă unde ai învăţat atât de bine. Eşti român?

1

ŞittW íW I uníu

Izbucneşte într-un râs zgomotos, uimindu-mă Reacţia sa demonstrează că nu-i atât de acru cum vrea să pară.

— Român? Nu! Sunt german la fel ca toţi ceilalţi, doar că m-am născut aici, de fapt chiar în acest judeţ.

Cu ochii bulbucaţi, sunt mai nedumerită ca înainte.

— Nu ştiai de comunitatea mare de germani dobrogeni? Bunicii mei s-au stabilit aici prin 1890. Am locuit aici cu părinţii şi fraţii mei până în vara anului 1939 când am fost chemaţi acasă, m (ermania, în cadrul unei actuni întreprinse de Führer sub denumirea de Vorumsiedlung, adică strămutare premergătoare. Acum, oricum nu mai sunt mulţi, majoritatea a plecat cu doi ani în urmă, sub lozinca „Heim ins Reich" (Acasă în Reich). Ţi-am calmat curiozitatea? îmi spune serios, dar ochii îi trădează amuzamentul.

— Da. Ce vrea locotenentul tău?

— Vrea să rămâi aici în continuare, iar acum te vei ocupa de băiat şi pe timpul nopţii.

— Până când?

— Nu ştiu nici eu, nu mi-a spus nimic.

126

j

de a afla mai multe informaţii şi intru în camera în care a stat femeia până acum. Hainele sunt la locul lor,

eh”, şi o cutie cu bijuterii pe care le privesc puţin. Suni atrasa de albumul de poze de pe noptiera de lângă pat. îl iau şi-l ascund în fusta largă, ca şi cum aş fura ceva şi ies cât pot de repede. F.rich continuă să mâzgălească o foaie cu creionul pe care i l-am dat, lăsându-mă să studiez liniştită fotografiile vechi în care o recunosc doar pe ea. Ea, copilă lângă un băiat şi părinţii lor, apoi adolescentă cu câteva prietene, poze de la şcoală alături de mai mulţi tineri. Admir în acelaşi timp şi peisajele din jur, clădirile şi grădinile în care sunt surprinse imaginile. Pe lângă celelalte fete nu excela la capitolul frumuseţe, unele întrecând-o cu mult. Ochii îmi cad pe o fotografie de nuntă – ea mireasă, dar mirele e altul. Sunt absolut sigură că nu e Bruch! Radiază de fericire şi-l priveşte cu dragoste. Dau mai departe, dar nu mai găsesc niciuna cu acel bărbat şaten, în schimb e la o altă nuntă la care ea e din nou mireasă şi mire e… ah, ce mă râcâie, e

Bruch!

Spre deosebire de cealaltă, pare tristă, iar el încruntat şi mult prea serios pentru acel eveniment. Nimeni nu zâmbeşte, nici mirii şi nici puţinii oameni din jurul lor. Bănuiesc că ar fi şi părinţii săi, poate chiar fraţii? Dar de ce au feţele acelea lungi, nepotrivite pentru nuntă? Chiar şi în fotografie pare mai tânăr ca ea. Nici cu el nu mai are poze, doar cu micuţul. Ultima

este recentă, stând în spatele unui scaun cu spătar care e aşezat Erich. Nu ştiu de ce, dar o iau şi o bag sertarul unde le ţin pe celelalte, dragi sufletului meu.

Toată noaptea stau cu urechile ciulite, aşteptând aud vreun zgomot din cealaltă cameră sau măcar de pe hol, de la cizmele sale, însă nimic. Sunt sigură că nu

j

CAPITOLUL 11

Privesc iar faţa rumenă, cu obrajii bucălaţi şi părul

care pe zi ce trece se deschide mai mult. Se aseamănă cu un îngeraş şi-mi place să-l urmăresc când doarme deoarece emană o stare de linişte şi optimism, în lumea în care cu fiecare zi e mai multă ură şi răutate, un de se întâmplă tot felul de nedreptăţi, aceşti copii reuşesc să ne dea speranţă. În plimbările noastre întâlnesc mămici care, deşi preocupate de prezentul incert, reuşesc să schiţeze zâmbete la micile năzdrăvănii făcute de copilaşii lor.

Petrec tot timpul în jurul lui, părăsind camera doar când adoarme şi atunci fugitiv, până la bucătărie sau baie. Mătuşa mă ajută, pregătindu-i diverse mâncăruri, dar şi Didina care-i spală hăinuţele. Ne-a cucerit pe toate, servindu-i mâncarea pe terasa unde ne petrecem multe ore, eu citind, iar el jucându-se în jurul meu. Seara încerc să-l obişnuiesc singur, dar e momentul când duce lipsa mamei care-l mângâia pe spate până adormea, exemplu pe care îl urmez. Astfel reuşesc să-l adorm şi în această seară, ţinându-l la pieptul meu, până simt ritmul respiraţiei schimbându-se. Întoarsă în camera mea, a devenit un obicei să las uşa întredeschisă pentru a-l auzi noaptea.

În caz de nevoie, cum a fost după prânz, când s-a trezit într-un plânset, strigând-o pe mama sa. Mi-e milă ştiind că va suferi mult timp de acum încolo, de aceea tot timpul vreau să-i fiu alături pentru a-i alina lipsa şi a-i oferi afecţiune. Taică-su e dezinteresat de tot ce ţine de el. La început i-am găsit justificări, precum că ar fi ocupat cu probleme importante, acum însă, la o săptămână de când a rămas singur, îl judec aspru. E un om rece, indiferent la soarta micuţului său şi în afară de ajutorul oferit, transmis printr-un soldat, nu s-a mai interesat în niciun fel de noi.

Nesimţitul… dacă aş fi fost o nebună care lovea copilul, îl opărea când îl spăla sau nu-l hrănea adecvat? i chiar nu-i pasă?

Aceleaşi întrebări mi le pun în fiecare noapte, 1 mai ales acum când sunt deranjată de muzica ce răsună în toată clădirea. N-am mai auzit-o de ceva timp, însă se pare

că băieţii iar petrec. Iar au parte de puţină distracţie, în special cei care au lipsit câteva zile. I-am văzut într-o dimineaţă adunându-se, înarmaţi până în dinţi, urcând în camioane. Personalul de la bucătărie s-a bucurat îndeosebi, gătind mai puţin măcar pentru vreo două-trei zile.

Îmi distrag atenţia cu scrisoarea primită de la Ştefan, care spre surprinderea mea a fost adusă până aici chiar de Eliza. Am auzit bătăi în uşă şi nu mi-a venit să

cred că este ea. Pe moment m-am speriat, gândindu-mă că s-a întâmplat ceva rău, dar când i-am zărit rânjetul întins pe toată faţa m-am relaxat.

— Ce faci, drăguţă, parcă nu-ţi plăceau mucoşii? a spus când a dat cu ochii de Erich, jucându-se în patul meu.

— N-am spus că nu-mi plac, ci doar că nu ştiam mare lucru despre ei, am răspuns, făcându-i semn spre singurul scaun din cameră.

— Şi acum te descurci? a continuat foarte interesată de micuţ

— Am prins drag de el. E un copil bun şi frumos. Apropo, ai tăi ce fac?

— Sunt bine. Mă întreabă de tine, nu de alta, dar nu mai are cine să le aducă bunătăţi!

— Poate o să trec într-o zi pe la voi, cu Erich. Dar ce-i cu tine pe aici? n-am mai rezistat şi am abordat direct motivul vizitei.

— Nu te bucuri că mă vezi? îşi flutura genele, prefăcându-se oarecum ofensată şi am fost nevoită să rea prefac bucuroasă.

— Ba da, dar mă surprinde vizita ta.

— Nu puteam să te las să mai aştepţi, m-am gândit că arzi de nerăbdare să citeşti scrisoarea de a iubitul tău, de aceea m-am grăbit să ţi-o aduc! a reveni iar la prestarea actoricească, atât de enervantă.

— Mulţumesc!

Nu i-am dat nicio satisfacţie, pur şi simplu am întins mâna spre motivul vizitei, fiind nevoită să midea fără să mai adauge altceva, între noi instalându-se o linişte apăsătoare. A simţit şi înainte de a ieşi pe uşă s-a răsucit, spunând ceva ce m-a derutat.

— Frumuşel copilul lui Bruch! Seamănă bine cu el, nu?

— Îl cunoşti pe tatăl său?

— Hmm, ne mai vedem, drăguţă! a plecat chicotind, lăsându-mă cu câteva întrebări.

De unde îl ştie pe Bruch atât de bine încât să-şi I dea seama că micuţul îi seamănă?

Scot scrisoarea şi mă tRântesc în pat, citind rândurile scrise de Ştefan. Îmi continuă poveştile despre camarazii săi pe care am impresia că-i cunosc deja personal. Fiecare tânăr are povestea sa, unii vin din sate, alţii de la oraş, unii căsătoriţi, alţii ducând dorul iubitelor. Aceştia sunt ţinta glumelor, fiind şi cazul său.

după cum îmi scrie uneori. Îşi exprimă dorul de mine şi locurile natale şi deseori aş vrea să fie aici, să ne destăinuim ca nişte prieteni. Dar gândul că ar vrea mai mult decât atât mă nelinişteşte, simţind că nu sunt încă pregătită. Uneori zâmbesc la amintirea sărutului său, primul din viaţa mea şi după cum îmi scrie tot timpul, ar vrea să se repete de nenumărate ori. Mintea îmi fuge undeva departe, în Ploieşti, la o unitate a cărei imagine mi-am format-o după cum mi-a fost descrisă, unde băieţi de seama mea sau puţin mai mari învaţă să fie bărbaţi, forţaţi să se maturizeze brusc, departe de cei dragi sufletelor lor.

Sunt readusă înapoi de uşa deschisă brusc şi izbită cu putere de perete. Zgomotul mă sperie atât de tare încât sar în picioare în mijlocul patului, ţipând şi sărind de pe un picior pe altul până recunosc pe cel din Prag

E nimeni altul decât Bruch, care pare la fel de uimit. Face un pas înapoi şi priveşte coridorul, spre dreapta, apoi

în stânga, cu ochii măriţi. Ce face? Numără uşile? Fără să mai scot vreun sunet mă opresc din ţopăială, urmărind cum continuă să se holbeze de-o parte şi de alta a holului, mormăind ceva.

A greşit uşa? Comportamentul său îmi dă de hţeles că a vrut să intre în camera de alături, iar acum Sesizează greşeala comisă. Bine că nu s-a trezit fiu-su la simoiul. ungu urletele mele, că nu ştiu cum mai reuşeam să-l adorin Hai, pleacă! Hai, du-te unde vrei numai lasă-mă în pace! rog în gând, speriată, cuprinzându-mă cu braţele.

Îşi îndreaptă atenţia spre mine şi face câţiva paşi apucându-se de tocul uşii. Abia acum observ sticla aproape goală din mână.

E beat? Ce mă fac acum? Hai, Erich, te rog sg plângi! Simt pericolul şi mă cuprinde panica văzându-l cum mă fixează în momentul în care intră în cameră, închizând uşa în urma sa. Rosteşte ceva, rânjeşte şi simt cum tot corpul începe să tremure. Cine s-ar încumeta să se pună cu Bruch? Ce să fac? Să încerc să fug ar fi o mare prostie. Unde aş putea? La parter soldaţii sunt într-o stare asemănătoare cu a sa şi ce-ar gândi văzându-mă alergând mai mult goală printre ei? Mă uit spre fereastă, dar îmi amintesc că sunt la etajul unu. Totuşi, e singura soluţie pe care o găsesc simţurile mele în alertă. Se opreşte în mijlocul încăperii, de fapt încearcă pentru că n-are nicio şansă de izbândă. Se bălăngăne pe picioare şi pare amuzat de această situaţie, pufnindu-l râsul. Eu abia îmi stăpânesc lacrimile, iar el râde zgomotos, înspăimântându-mă mai mult, în special când se decide să se apropie mai mult. Păşesc în spate până ajung lipită de tăblia patului. Mâna se duce involuntar la gură şi plâng, oprindu-mi sunetele, însă nu şi suspinele.

— Shhhtt! duce un deget spre gură, dar nu prea reuşeşte, izbucnind iar în hohote.

Cât de meschin poate fi? I se pare amuzantă disperarea mea? Au fost momente în care am dorit să-l revăd, dar în niciun caz aşa. Se chinuie să pună sticla pe noptieră, dar gestul îl face să se împleticească şi cade pe

pat, cu faţa aproape de picioarele mele goale. Intenţionează să se ridice, dar de fiecare dată cade pe burtă, mormăind. Renunţă, schimbând tactica, luptându-se de câteva ori să se răsucească, ajungând într-un final pe spate. Înţepenită, urmăresc bărbatul lungit pe tot patul, cu faţa spre tavan. Îşi dă capul mai pe spate pentru a putea să mă privească cu ochii ăia albaştri care mi-au tulburat câteva vise. Au un efect straniu, alungând toată spaima. Efortul depus îl oboseşte şi după câteva mormăieli, adorme cu zâmbetul pe buze. Nu ştiu cât stau aşa, fără a îndrăzni să mă mişc. Când prind curaj mă las în jos, cu picioarele strânse sub mine, ajungând la nivelul său. Ceva mă atrage, zâmbetul, apropierea dintre noi şi profit de strea de inconştienţă pentru a-l studia mai bine. E mult mai tânăr decât vrea să pară, deşi adoptă postura de bărbat dur şi serios. Forma bărbiei arată că este un bărbat puternic, zâresc şi câteva firişoare mici de păr care-mi produc o oarecare mirare, de fiecare dată fiind îngrijit. Ochii frumoşi sunt încadraţi de gene şi sprâncene mai închise la culoare decât părul său blond, tuns scurt. Uniforma

1

este descheiată până la jumătatea corpujdezvelindu-i o bună parte din piept, fără niciun fir de păr şi sunt tentată să-l ating măcar un pic cu degetele Mă întreb vag de unde această dorinţă?

Revin la realitate şi cobor din pat cât pot de repede. Sting lumina, închid uşa şi mă lungesc lângă micuţul adormit. Căldura pe care o eman sau dorul pe care l-a dus braţelor mamei îi liniştesc acum somnul Dimineaţă sunt trezită de zgomotele de dincolo şi aştept cu urechile ciulite. Uşa se deschide forţat, ca şi cum ar fi smulsă din ţâţâni, tresar şi deschid ochii speriată. Nu mai sar ca azi-noapte, doar privesc cum apare în cameră cu mâna la tâmplă şi aer suferind, gârbovit. Mă observă şi îndreaptă deodată spatele, îndepărtându-şi ranid mâna, reluând aerul superior de soldat model. Din doi paşi a, unge la uşă, o deschide şi închide imediat în urma sa. Nu-mi pot stăpâni râsul. Ce dobitoc îngâmfat!

«. «. rerrr: „r*!

care abia mii, mU7-amentul pe care abia mi-l ascund, muşcând deseori u.

datorează fieurii trimifoeseon buzele se gurii uimite din momentul în care ™ *

? n Patul fiului său. A fost haios chiar 1

s-a poticnit, ajungând în patul meu dar dorit. Acum râd, dar ce s-ar «– d „U Cum şi-ar fi fost atât de turmentat- Mi ar fi fntamplat dacă ™ ar fi t. Mi-ar fi făcut vreun rău? Nu parc modul său de a avea o femeie, dar n-ai de unde să ştii ce zace în mintea unui om.

— Ce fad, Anuţa? întreabă Didina, imediat cum intră.

— Bine, încerc să-l conving pe Erich să mănânce mărul ăsta.

— Şi?

— Mănâncă după ce i l-am curăţat şi tăiat feliuţe.

— Şmecherul, face ce vrea din noi! Crede că dacă are ochii ăştia frumoşi, ne poate juca pe degete după bunul său plac, se adresează mai mult lui, pupându-l pe frunte în timp ce micuţul râde.

— Eşti un mic alintat şi profiţi că Ana te iubeşte, nu? continuă, prostindu-se, amuzându-se împreună.

Mă simt ca o mamă căreia îi este lăudat copilul. Cu fiecare zi care trece prind mai mult drag de blondul ăsta mic.

— Puteţi sta puţin cu el? Vreau să-i pregătesc ceva de mâncare, mătuşa mi-a spus că e presată de timp, fiind foarte mulţi azi la masă şi abia fac faţă.

— 3/ frumoasa mea, stai liniştită! Voi avea grijă de pufleiul ăsta mic, nu-i aşa? Vei sta cu tanti Didina? îi

vorbeşte iar şi mă întreb cât înţelege, dar tonul $ maimuţărelile ei au efectul scontat.

E atât de drăgălaş încât îl remarci oriunde ar fi]/ la fel cum ni se întâmplă şi pe stradă. Nu aş putea să-i descriu frumuseţea, însă are ceva aparte, vin o-încoace. M-

am ataşat de el într-un timp relativ scurt, lăsându-l să-mi intre în sufletul pe care îl credeam pustiit după moartea părinţilor.

Mă îndrept spre bucătărie, în minte având imaginea unui bărbat mahmur, în special când îi zăresc camarazii cum mişună la parter. Cobor scările spre demisol şi la baza lor aud o voce cunoscută, iar inima tresare în piept de parcă aş fi alergat la un maraton. Păşesc peste ultima treaptă şi ajung aproape de cei doi bărbaţi care vorbesc serios, judecând după mimica lor pe care îndrăznesc s-o studiez câteva clipe până în momentul în care sunt observată. Se opreşte, privind peste interlocutorul său, destul de surprins de apariţia mea.

Nici nu mi-am dat seama că am rămas pe loc decât când îl zăresc pe celălalt urmărindu-i privirea, uimit. Mai mult de reacţia mea sau a colegului său? Puţin încurcată pornesc cu paşi gRăbiţi, rugându-mă în gând să nu mă împiedic sau mai rău să cad sub privirile sale. Sunt sigură că mă fixează în continuare, pur şi simplu o simt. Parcurg coridorul care pare că s-a dublat

Întoarce-te la mine fiecare pas făcut şi deschid uşa bucătăriei, 0 prindu-se cu toţii pentru o clipă.

— Ce-i cu tine? Ai păţit ceva? apare Gina lângă mine cu o figură îngrijorată.

În ultimul timp ne-am apropiat una de cealaltă, pentru că ne petrecem tot timpul aici simţim nevoia de prieteni. Încă nu ne facem confesiuni, dar în curând simt c-o să am nevoie să destăinui altcuiva trăirile din ultimul timp. Chiar acum aş vrea să-i spun că simt o forţă invizibilă care mă împinge spre el şi căreia nu ştiu cum să-i rezist. Dar mă opresc.

— Ăăă… eu… ăăă… nu am păţit nimic, de ce?

— Eşti roşie toată şi gâfâi de parcă ai fi fost urmărită până aici.

Aşa de vizibil e?

— Nu, n-am nimic, doar mi-e foarte cald!

— Of, nouă ne spui? Ne coacem aici, degeaba avem toate ferestrele deschise, nici măcar nu adie vântul. Iar cazanele ne încing mai rău, o să ne întindem ca râmele pe cazma!

Pufnim în râs de disperarea doamnei Mara şi mă °CUP su Pa micuţului. Bucătăria e aprovizionată cu Carne fructe, soldaţii nemţi fiind bine hrăniţi spre deosebire de cei români, după relatările lui Ştefan Nu este corect, ţinând cont că sunt musafiri în ţara noastră şi deşi le suntem aliaţi îi consideră pe soldaţii rămâni inferiori.

— Şi, cum e Bruch? E atât de râu cum se spune? 0 aud deodată pe Gina.

S-a apropiat tocând nişte legume în colţul unde stau, aşteptând să fiarbă mâncarea. Mă alarmează întrebările sale. De unde ştie că lucrez numai pentru Bruch? Sau mai exact ce şi cât ştie din ceea ce fac?

— Nu ştiu, n-am contact cu el. De ce mă întrebi?

— Eram curioasă. Toată lumea se fereşte de el şi din câte am înţeles, ar trebui să stea mai mult aici, însă îi însoţeşte pe soldaţi des în misiunile lor.

— Poate e mai perfecţionist. De unde ştii atâtea despre ei?

Interesul ei despre Bruch mă intrigă. Dă înapoi, îndepărtându-se uşor, mai ales când apare mătuşă-mea între noi. Mă irită faptul că nu aflu mai multe de la ea, iar întrebările sale mă îndeamnă deodată să apelez la precauţie.

Mi-a spus Eliza că vrei să vii pe la „oi într-o zi, începe mătuşă-mea şi-mi vine să urlu ia ea ervându-mă de întrerupere.

— Da, mă gândeam să-l aduc pe Erich să se joace puţin cu cei mici, răspund fără chef.

— Sâmbătă ar fi bine, vreau să fiu şi eu acasă, poate mergem împreună când scap de aici, ce spui?

— E o idee bună.

Nu mai apuc să mă apropii de Gina, deja e în sala de

mese cu Ciprian şi sunt nevoită să plec. Lipsa sa îmi provoacă o mică indispoziţie pe tot drumul de întoarcere.

Didina pleacă imediat şi cât micuţul se bălăceşte în ligheanul cu apă, fericit, pregătesc masa. Ceea ce găsesc pe masa din camera copilului mă surprinde şi-mi răsucesc capul împrejur, în căutarea cuiva care, bineînţeles, nu e. Iau întR-o mână ciocolata, iar în cealaltă căluţul de lemn şi simt o emoţie de nedescris. Sunt sigură că el le-a adus, dar când? E ca cea pe care mi-a oferit-o în noaptea când ne-am cunoscut şi mâinile tremură uşor, iar zâmbetul tâmp îmi apare iar pe chip.

Chicotelile micuţului mă cheamă şi observ motivul. Pe podea e aproape tot conţinutul ligheanului, îmi dă de lucru, numai bine pentru a-mi reveni din

emoţiile trezite de cineva care ar trebui să-mi fie interzis, îmbrăcat, îl aşez la masă, mulţumită că mănâncă fără prea multe alintături. Cu burtica plină, spălat şi obosit, Erich adoarme în patul meu ţinându-şi noua jucărie la piept atât de strâns încât sunt nevoită să i-o las.

Ambiţios de mic!

Mă învârt prin cameră şi nu-mi găsesc locul. Sunt obosită după noaptea trecută, dar şi agitată, iar ciocolata pe care o înfulec cu poftă nu mă ajută deloc.

Duc apa la baie, iar duşul pare a-mi face cu ochiul. Astăzi este o zăpuşeală îngrozitoare, hainele mi se lipesc de piele şi simt nevoia de a mă răcori, însă nu pot risca. E mult prea periculos să mă dezbrac aici, chiar şi pentru cinci minute. O fac doar noaptea, când e linişte peste tot şi atunci cu inima în gât. Singurul care m-a observat a fost chiar el, baia fiind aproape de camera lui şi spre avantajul meu nu o folosesc mulţi.

Nu rezist şi-mi pun apă în lighean, cărând-o în camera lui Erich. Ştiu că aici nu voi fi deranjată, camera fiind ferită, neavând uşă exterioară, doar pe cele două care duc în camerele noastre. Aşez ligheanul aproape de uşa sa şi mă dezbrac până la brâu, înmuind părul în apa călduţă.

Folosesc săpunul lui Erich, spălându-l bine, apoi tom apă din carafă pentru a-l limpezi. Zgomotul de la uşa izbită de lighean mă face să scot un ţipăt scurt

Şi din instinct o împing cu putere înapoi, băgându-mă după ea, cu apa şiroind din păr.

— Auuu! se aude când împing uşa, lovindu-l destul de zdravăn după cum pare.

Vociferează şi multe cuvinte par pline de furie, dar nu mai încearcă să deschidă uşa.

Ce naiba caută aici? O, Doamne, o să mă omoare că l-am lovit, data trecută m-a zgâlţâit serios pentru asta!

Mă desprind de uşă şi mă îmbrac cu cămaşa, închei doar vreo trei nasturi şi deschid uşa, lăsând-o doar puţin crăpată, suficient ca să oprească ropotul de cuvinte rostite cu duritate. Cu capul aplecat, respiraţia precipitate şi apa prelingându-se pe materialul subţire, rămân nemişcată în spatele uşii. O clipă am speranţa că a renunţat să intre, însă zăresc cizmele oprindu-se în faţa mea şi simt cum mă fixează. Mi-e teamă să ridic capul. Arăt ca un şoarece ud şi observ că m-am încheiat strâmb, sărind doi nasturi, cel de la mijloc ajungând sus. Ah! Mi-e jenă de imagine şi faptul că-l simt atât de aproape, nemişcat, mă agită. Privirea sa parcă mă arde şi-mi dă mâncărimi peste tot, de la mijloc până la creştet nu i mai rezist. Mă protejez cumva de ea, ducând e a-e Pe Pie Pt înconjurându-mă cu ele. Gestul îl vinge să se mişte, înaintând spre mijlocul camerei de mă întreabă mult mai încet, calm şi…

— Erich?

— Doarme în camera mea, răspund fără să ridic privirea de la cizmele sale.

Rămâne pe loc şi-mi dau seama că n-a înţeles o iotă, cum de altfel n-am făcut-o nici eu cu înjurăturile]

sale. Abia acum îl privesc şi observ cucuiul din frunte!

Ah, mă omoară! Dacă se uită în oglindă mă strânge de gât. Privirile ni se întâlnesc şi contrar aşteptărilor nu

găsesc furie, ci cu totul altceva, de parcă nu s-ar fi trezit cu o uşă în cap. De fapt, ce vină am că vrea să-şi vadă fiul tocmai la această oră? Şi taman azi!

Îl urmăresc cum intră în camera mea, probabil privindu-şi fiul şi nu ştiu ce să fac în acest timp. N-am timp să-mi schimb bluza, aş fi prea expusă şi nici să ies din cameră, aşa că nu-mi rămâne decât să aştept în acelaşi loc.

Revine şi se opreşte iar în faţa mea, destul de aproape, simţindu-i parfumul. De această dată nu mai ascund privirea, ba chiar i-o susţin, deşi nu ştiu ce are în gând.

Mintea mă ceartă, trimiţând semnale de avertizare spre ceea ce fac în acest moment, dar jsj? ascult. Inima îmi bate mai tare ca oricând intactul vizual este la fel de intens. Deşi e foarte şi iape de mine, nu mă atin8 e Niciun gest, nicio felul în care stau îl ţine la distanţă şi mă decid să reacp*” /

un gest de care nu m-aş fi crezut în stare vreodată, îndepărtez singură mâinile, lăsându-le pe lângă corp, conştientă că am pe mine doar o cămaşă albă, cu mâneci scurte, lipită de sâni. Urmăreşte fiecare mişcare şi aştept tremurând uşor un răspuns care întârzie să apară. Ce vrei, Ana? Ce-i în capul tău? încep să regret decizia.

Lipsa de reacţie şi pasul pe care îl face înapoi, răsucindu-se pe călcâie şi părăsind camera, sunt de ajuns pentru mine. Mă respinge, probabil considerând că sunt un copil, o puştoaică, diferită de acele femei mature, mult mai experimentate. Mă simt oribil şi înmărmurită, mă preling pe uşa închisă până la podea, condamnându-mi încontinuu purtarea. Este doar vina mea! Mi-am făcut scenarii copilăreşti, dar sunt doar o servitoare pe care a salvat-o cândva, dându-i şansa să fie dădaca fiului său. De ce îmi complic singură viaţa? De ce nu mă gândesc la sentimentele lui Ştefan? Nu mă înţeleg nici eu! De ce îmi tresare inima când îl aud sau văd pe acest om, un neamţ urât de toată lumea? Sincer, j-na, ce-ai fi făcut dacă ar fi vrut mai mult de un sărut? a îoară nu-mi dă pace, golindu-mă de energie, toată Una spoz-e Pnă acum s-a evaporat

lipită. Sunt nevoită să trec peste plângerea de

CAPITOLUL 12

Toată după-amiaza nu observ pe nimeni, deşi trach e destul de animată. N-am chef de nimeni şi de nimic sunt ursuză şi urâcioasă. Îmi dau seama de asta, dar nu pot nici în ruptul capului să-mi schimb starea. Ne întoarcem târziu, pe întuneric şi la parter dăm de un soldat care mă priveşte oarecum curios, dar nu spune pljiiic Erich e aproape adormit în braţele mele şi-l schimb de haine cu greu, adormind instantaneu. Nu mai întârzii nici eu. Mă bag în pat şi nici nu realizez când mă cuprinde somnul în mrejele lui, adânc, fără vise, încât abia reuşesc să deschid ochii atunci când îl aud pe micuţ. Vorbeşte? Visează oare? Ridicată într-un cot ascult cu atenţie ce se întâmplă în cealaltă cameră. Desigur cineva este acolo şi vorbeşte cu el, dar cine? Zăresc lumina prin uşa întredeschisă şi observ că străbate din camera tatălui său, recunoscându-i şi vocea şoptită. Ah, simt cum îmi vibrează în adâncul sufletului şi mă întreb iar de ce am avut impresia că n-am trecut neobservată în faţa lui!

E prima dată când îl aud vorbind cu blândeţe, atât de patern. Dar ce caută la copil? A plâns şi nu l-am auzit? îmi fac avânt să intru şi-l găsesc într-o postură nouă, uluitoare, încurajând copilul să-şi facă nevoile în

Cu siguranţă s-a amuzat copios pe seama mea „Micu (n servitoare voia s-o ating? Hm, eu?” Ce-a fost în capul meu? Ca şi cum mi-ar simţi tumultul din interior micuţul adoarme repede, prilej de a scăpa din această situaţie jenantă.

Învelesc cu cearşaful trupul micuţ şi cu paşi grăbiţi mă îndrept spre uşă, fără a-l căuta prin încăpere Mă opreşte. Fermitatea din vocea sa, ordin sau rugăminte, mă opreşte chiar în pragul uşii, cu spatele la el. Sunetul vine dinspre masa din colţul camerei şi-mi adevereşte bănuiala

că m-a urmărit în tot acest timp.

— Stai! repetă în română.

Pentru o clipă nu ştiu ce să fac: să ignor cerinţa sau să rămân şi să… să ce? Cedez şi revin cu faţa spre el, zărindu-l în lumina slabă cum se ridică de pe scaun şi se apropie, oprindu-mi respiraţia. Ce vrea? Acum, când în sfârşit am realizat greşeala comisă, mi-e teamă de consecinţe. Ajuns în faţa mea, deschide gura şi spune ceva, dar a naibii de limbă dacă o pricep! observă că nu reacţionez în niciun fel, aşa că-mi spune ceva cunoscut

— Kommen! şi-mi arată cu degetul camera sa.

Na, Ana, ce-ai făcut, te-ai băgat singură în gura lupului!

Sunoni l-uni? u o ia înainte şi mă cheamă iar. Dumnezeule, ce. fac acum7 Poate de asta a plecat azi, nu era încă ora??? «de cap cu micuţa dădacă! Cei patru? şi pe care mă forţez să-i fac mi se par atât de grei, ca şi cum aş merge la pedeapsa capitală. Îl găsesc, aşeza, pe scaunul din spatele biroul său, f. xand mirarea. Îi urmez semnul de a mă aşeza pe scaunul liber. Îmi dau seama că nu ştie româneşte, doar câteva cuvinte învăţate cine ştie de la cine sau în ce împrejurări, iar asta nu mă încurajează deloc. Dacă nu ne putem înţelege, de ce m-a chemat aici? Totuşi faptul că s-a aşezat acolo îmi relaxează un pic musculatura dureros de încordată. Probabil doreşte să-i ţină cineva companie, dar şi-a ales persoana greşit. Încă nu se culcase când şi-a auzit fiul, fiind încă îmbrăcat, mă rog, pe jumătate, în partea de sus având un maiou.

— Sie wollen cine Zigarette? întinde tabachera, forţându-mă astfel să-mi ridic capul spre el.

Iar mă întreabă dacă vreau ţigări?

— Nu, mulţumesc, reuşesc să răspund fără vreo urmă de sugrumare a vocii, cauzată de nodul imens pe care-l simt în gât.

Privirile se întâlnesc. O mare greşeală pe care imediat o evit, ştiind ce-mi provoacă strălucirea albastrului întipărit deja în memorie.

Îşi aprinde o ţigară şi toarnă dintr-o sticlă cu un ijehid incolor în cele două pahare. Îmi opresc la timp un mic surâs, urmărind cum curge lichidul, aducându-mi aminte de mahmureala sa.

— Trinken! îmi întinde paharul când observă că nu-l ating.

Ascult îndemnul ferm, mă reped şi iau în gură cât mai mult, dar simt tăria cum mă arde şi nu mai pot reţine pentru mult timp. Îmi sare pur şi simplu din gură, direct pe pupitrul său din lemn, luându-l prin surprindere. De fapt, nici nu pot spune care dintre noi este mai şocat. Cu mâna la gura în flăcări îl privesc îngrozită cu ochi rugători să mă ierte pentru gestul revoltător de jenant. De ce l-am ascultat şi am băut când nici măcar n-am mai pus băutură alcoolică în gură până acum? Gestul său e la fel de spontan, pufneşte într-un hohot de râs, dar îşi impune să revină la chipul său impenetrabil, însă prea târziu. L-am văzut cum s-a minunat cât de tâmpă pot fi şi-mi simt tot sângele în obraji. M-am făcut de râs!

Ia dintr-un sertar o cârpă şi şterge stropii împrăştiaţi, lăsându-se apoi pe spate, privindu-mă prin fumul de la ţigara care-mi gâdilă gâtul, provocându-mi ar tuşea pe care abia mi-o mai reţin. Decid că ar fi timpul să plec, aşa că mă ridic.

— E târziu, găsesc o scuză, deşi neînţeleasă de el.

Nu mai aştept aprobarea sa, însă aproape de uşă simt cum mă răsuceşte spre el, printr-o singură mişcare şi tresărirea e atât de vizibilă încât mă eliberează, dar nu se îndepărtează. Sunt hipnotizată de privirea îndreptată obsesiv spre buzele mele. Văd cum se apropie de ele şi-mi dau seama că vrea să mă sărute. Gest făcut şi de Ştefan, aşadar de această dată mă pregătesc, închid ochii cât mai strâns şi ţugui buzele. Dar sărutul aşteptat, nu apare. Deschid ochii şi observ ditamai rânjetul pe faţă, privindu-mă amuzat. Râde? De ce râde? De mine? Nu mai suport să fiu luată în râs, mă încrunt şi caut mânerul uşii, dar mă

apucă cu ambele mâini de umeri.

— Nein!

Încleştarea sa îmi opreşte orice mişcare şi-i simt mângâierea fină pe gât, urcând pe obraz. Se opreşte pe buzele pe care le tot urmăreşte. Degetele sunt înlocuite de gură şi rămân cu ochii larg deschişi. Mormăie şi mă trage cu braţul mai mult spre el, gest brusc care-mi scoate un mic sunet, suficient pentru a realiza că asta dorea, să-i las liber limbii să… o, Doamne, ce face? Ce-i asta? îşi dezlipeşte gura şi mă priveşte, atât de aproape, cu respiraţiile întretăiate, însă nu pentru mult, repezindu-se iar. Cu ochii închişi trăiesc nişte senzaţii necunoscute şi de nedescris.

Simt picioarele cum nu mă ascultă, moi, cu genunchii instabili, necesit sprijin şi-l cuprind. Diferenţa de înălţime, duce la agăţarea de gâtul său, trăgându-l cât mai mult spre mine. O căldură inexplicabilă se face simţită în tot corpul şi la următoarea pauză nu-l las să se îndepărteze, ci să-şi lipească fruntea de-a mea, ascultând şi simţindu-i respiraţia precipitată şi fierbinte împletindu-se cu a mea. Nu ne putem opri, dar reuşeşte altcineva prin bătăile repetate din uşă. Simt cum se încordează şi-şi duce degetul la gură, sugerând să rămân tăcută. Face semn să plec în camera lui Erich, închizând uşa imediat în urma mea. Cine e la ora asta? S-a întâmplat ceva?

Mă sprijin de peretele din spatele uşii privind în sus, ochii minţii ajungând acolo unde e nevoie în acest moment, şi anume la divinitate. Ce-a fost asta? Ajută-mă să-mi explic de ce doresc să se întoarcă, să mă sărute la nesfârşit, însă, în acelaşi timp, consider că o greşeală imensă?

Aud voci şi-mi dau seama că a revenit la tonul au obişnuit. Limba străină de mine este şi va fi un mare Pediment pentru noi. Niciodată n-o să pot spune ce gândesc sau doresc cu adevărat. Am zărit pe stradă umpluri mixte, cu feţe zâmbitoare şi m-am întrebat, la fel

111 o fac şi acum, cum reuşesc să se înţeleagă.

Discuţia continuă şi mă deplasez în camera mea Duc mâna la gură, atingând cu vârful degetelor buzele uşor umflate, având gustul lui. La primul sărut, cel cu Ştefan, n-am simţit nici pe departe încântarea de acum. Nici n-am ştiut că limba poate face aşa ceva. Roşesc, privindu-mă în oglindă. Oare şi-a dat seama că n-am mai făcut asta? Ce crede acum? Nu-l aud, doar îi văd reflexia în spatele meu. Mă răsucesc şi îşi plimbă iar vârful degetelor peste obrazul meu, lent şi cu multă blândeţe, cum este şi sărutul care nu se lasă aşteptat, însă e scurt. De ce? Nu-şi dă seama că n-aş vrea să înceteze niciodată? în schimb spune ceva şi… of, oricât de mult îmi doresc, nu ştiu ce vrea în acest moment. A revenit la vocea plăcută cu care mi s-a mai adresat, cea folosită doar în conversaţiile cu Erich şi cu mine. Oare ce spune? îl las să mă mângâie şi să vorbească în continuare, absorbită total de el. Cu capul aplecat şi vârful nasului atingându-se de al meu, nu am habar ce are de gând, dar ştiu ce vreau eu. Să rămânem aşa cât mai mult timp, fără întreruperi.

— Eu…

Ochii mi se măresc când rosteşte în română sau cel puţin încercând, pentru că pare destul de încurcat să-şi găsească cuvintele.

Ca să fie sigur că e corect şi că înţeleg, se îndepărtează puţin, suficient încât să aibă spaţiu pentru a-şi ridica mâna spre pieptul său, indicându-se.

— Eu… ăăă… a pleca… ăăă… zile.

Ce? înţeleg când se ajută de limbajul nonverbal, mai exact cu mâna pe care o agită prin faţa ochilor, arătându-mi că pleacă undeva, departe.

Ce? Pleacă? Cum adică? Tocmai acum? De ce?

De la euforie, la şoc, urmat de nervi, oprindu-mă la resemnare, îmi ascund privirea. De ce pleacă? Nu vreau să

rămân singură. Nu acum!

Îmi simt bărbia ridicată de degetele sale suficient de mult pentru a fi nevoită să-l privesc.

— Zile… zwei.

Îmi arată două degete. Observ cât e de serios şi am senzaţia că ar avea un oarecare regret că va pleca. Aşa este sau îmi imaginez singură că i-ar păsa cumva?

— Zwei!

Repetă arătând degetele, insistând să-l înţeleg, folosind puţinele cuvinte învăţate şi asta mă face să zâmbesc.

— Două zile, traduc corect şi după o mică pau repetă după mine.

Zâmbim, mulţumiţi de reuşita noastră, <jaj. atmosfera se încinge când intensitatea din privire devine atât de evidentă. Mă cuprinde în braţele mari lipită de pieptul său. Îndrăznesc şi-i răspund la rândul meu, cu palmele larg desfăcute pe maiou! cu care este îmbrăcat.

CAPITOLUL 13

Nu ştiu cum şi când a plecat, despica fiin, greoaie. La fiecare nuc ges, de îndepărtare, dup-o privtre revenea, ar şi „ar, sărutându-mă ca un ne J lăsându-mă uneori fără aer. Când în sfârşit a reuşi”, iasă pe uşă m-am târât până la pat, trântindu-mă cu mâinile desfăcute, privind umbrele ce dansau pe tavan Nu ştiu când am adormit, dar acum, când simt palmele care-mi ating faţa, forţându-mă să deschid ochii şi să revrn din lumea viselor, bag de seamă că ochii albaştri care mă privesc nu-i aparţin. Sunt asemănători, dar fixaţi pe o faţă mult mai mică şi mai bucălată.

— Erich! îi trag deasupra, pupăcindu-l până trupul micuţ se zguduie de râs.

Îl eliberez într-un final şi fuge în camera sa Nu-mi vine să mă ridic încă din pat, ba mai mult, mă întorc pe o parte şi alta, râzând de una singură. M-a sărutat! Bruch m-

a sărutat şi încă de câte ori! îmi acopăr faţa cu palmele, amintindu-mi tot ce s-a întâmplat cu o zi în urmă. Am crezut că trecusem neobservată şi că mi-am închipuit unele lucruri, dar mi-a demonstrat contrariul.

Erich revine cu locomotiva în mână exprimându-şi singura dorinţă, obligându-mă astfel să alung fluturii care-şi fâlfâie aripile prin capul şi stomacul meu.

— Afară! Afară!

— Hei, nu aşa de repede! Ai uitat că trebuie să şi mâncăm?

Sunt fericită şi am impresia că zbor în loc să păşesc. îl las pe Erich pe terasă şi plec să-i pregătesc ceva de mâncare. Cei de la bucătărie primesc doar răspunsuri monosilabice înainte de a mă cod de acolo. N-am chef de ei. Sunt prezentă doar fizic, aşezată pe o băncuţă privindu-l pe micuţ cum imită de zor trenul şi maşinile cu care se joacă. Nu-l observ cu adevărat, fiind plecată în altă parte, într-un loc care-mi face sufletul să cânte de bucurie. Petrec întreaga zi pierdută între realitate şi vis şi când îi alunecă greoi pleoapele, cuprins de oboseală, răsuflu uşurată. Dar acum am un sentiment vag şi camera mi se pare goală, iar liniştea apăsătoare.

Mă ridic şi picioarele mă poartă spre camera sa, oprindu-mă cu mâna pe mânerul uşii închise. Of, îmi lipseşte deja! Nu îndrăznesc să intru, deşi lucrurile sale personale mi-ar face bine în acest moment. Renunţ şi mă apropii de băiat, învelindu-l mai bine. Mă reîntorc în pat, dar realitatea mă trezeşte iar prin alarma

antiaeriană, sunet care mă înfioară de fiecare dată. Tresar şi mă gândesc dacă să reacţionez ca de obicei, să rămân în locul în care sunt, lăsând la aprecierea lui Dumnezeu dacă e timpul să mă alătur părinţilor mei sau nu sau să caut un adăpost, acum când cineva e dependent de mine. Nu mă pot juca cu soarta lui, n-aş suporta să mă ştiu

vinovată şi de asta! Dar unde să mă duc? Adăpostul e departe, ar însemna să ies pe stradă şi să alerg până acolo. Mă îmbrac, sperând ca vuietul să înceteze, însă nu o face. îl iau în braţe pe blonduţ, cu capul sprijinit pe umărul meu şi zăresc pe coridor o mulţime de bărbaţi ieşind din dormitoare pe jumătate îmbrăcaţi, alergând pe scări. Unde să mă duc? în dreptul balustradei îi văd cum ies din clădire înarmaţi, grăbiţi spre posturi, urcând în camioanele care îi aşteaptă în faţă. Sunetul insistent, mă sperie. Cobor scările până la demisol şi de acolo pe altele, pe care doar le-am zărit, dar cărora nu le ştiu destinaţia. Decid că suntem mai în siguranţă aici decât în cameră.

La baza lor dau de un coridor la fel ca cel de sus. Singura diferenţă ar fi că aici nu sunt camere, iar zidurile sunt din cărămidă. E un bec aici, la capăt, iar altul atârnă mai departe, pe la mijloc. Mi-e frică! Pare pustiu, iar aerul rece mă face să tremur. Am fost inspirată şi l-am luat pe Erich înfăşurat în cearşaful său şi i-l strâng mai mult în jur. Înaintez câţiva paşi temători, mă sperie atât de mult, posibilul bombardament al

panichez, neştiind ce să fac. Instinctul de supravieţuire îmi dă curaj şi o iau înainte. Mă lipesc cu spatele de zidul rece, într-un loc întunecat, între cele două becuri. Cine o fi? Vreun soldat care păzeşte sau care se adăposteşte la rândul său?

— Ana?

Teasiunea îmi produce un vâjâit continuu în urechi şi mă întreb dacă e reală vocea sau disperarea duce la extrem.

— Ana?

Bărbatul de la baza scărilor strigă mai tare şi-l recunosc. E el! Stă pe loc, deci nu e sigur că aş fi aici. Mă caută!

— Da! Ja! răspund tare şi fug spre el.

La fel se repede şi ne întâlnim la mijlocul distanţei dintre noi. Ce cauţi aici, aş vrea să-i spun, dar, ni? Nu m-ar

înţelege, aşa că rămân tăcută, uşurată că este lângă mine şi că n-a păţit nimic. Nu-i observ figura prea bine, dar îi simt braţele cum îl iau pe Erich, eliberându-mă de greutate, iar cu braţul liber mă surprinde enorm, trăgându-mă cât mai aproape, la pieptul său. Îmi vine să plâng. Când am devenit atât de sensibilă? Cu nasul băgat în haina sa, inspirând parfumul cunoscut împletit cu cel de ţigară şi mă simt după mult timp… protejată. Această situaţie îmi conferă siguranţa de care am nevoie. Simt respiraţia în creştet şi-mi dau capul pe spate, încercând să-l privesc. Ştiu ce are de gând dinainte şi-i ies în întâmpinare, ridicându-mă pe vârfuri, unindu-ne buzele în sărutul mult dorit.

Nu rămâne mult, îmi dau seama după cum mă trage după el până în cameră, de unde-şi ia grăbit rămas bun. Nu mi-a rămas altceva decât să-l privesc cum se urcă în maşina care-l aştepta şi s-o petrec până dispare din raza vizuală, odată cu pacea şi liniştea sufletului meu. Situaţia pare gravă, întorcându-se mai devreme cu o zi, motiv de bucurie, dar şi de tristeţe văzându-l cum se depărtează. Zorii zilei se ivesc, cu mine într-o nesfârşită deplasare între fereastră şi pat, plină de frământări. Inima-mi sare din piept când zăresc camioanele în faţa clădirii din care coboară o parte dintre soldaţii de aseară. Încerc să cuprind cu vederea pe toţi, căutându-l în mulţimea de bărbaţi obosiţi şi prăfuiţi, dar nu este. Unde o fi?

Erich e dornic de plimbare şi e în asentimentul meu, vreau să aflu ce s-a întâmplat aseară, îndeplinind fără crâcnire dorinţa sa. Oaşul pare la fel, magazinele sunt deschise, iar brutăriile te ademenesc cu mirosul de pâine proaspăt coaptă. Orice s-ar întâmpla, viaţa merge mai departe.

Micuţul aleargă printre picioarele oamenilor din piaţă şi-l urmez cu disperarea de a nu-l pierde din ochi. Un pâlc de oameni devine un obstacol în calea sa şi e nevoit să mă aştepte. Îmi înconjoară picioarele cu braţele sale şi ştiu deja că-mi cere să-l ridic, nemulţumit că nu poate trece mai departe. Glasurile ridicate îmi stârnesc oarecum

curiozitatea şi mă apropii cu scopul de a afla ce s-a întâmplat de sunt atât de înverşunaţi. Majoritatea sunt mai în vârstă, îşi dau cu părerea, ba chiar huiduiesc pe cineva. Cine şi de ce a trezit această ură?

— Uuu, ruşine! Ne faceţi de râs, curvelor! Femei uşoare! un nou val de proteste răsună.

Persoanele trec mai departe, smotocite bine, tra-Se de păr şi de haine şi observ că sunt două femei ere îmbrăcate elegant. Nu ripostează în niciun fel, doar încearcă să-şi facă loc print Re ei, să fugă cât mai departe de aceşti oameni furioşi.

— Dar ce au făcut? întreb femeia de lângă mine, care le pine hatârul celorlalţi.

— Sunt nişte depravate care-şi fac viaţa mai uşoară trăind cu porcii ăia de nemţi. Să trudească ca noi, muncind pământul, nu oferind trupul pentru un trai mai îndestulat! răspunde nervoasă, arătându-mi mâinile crăpate şi negre.

Mă şochează vorbele şi ura cu care sunt rostite.

— Feciorii noştri luptă pe front, iar ele se destrăbălează cu ăştia! adaugă şi un bărbat, ca un crez colectiv.

Nu m-am gândit că este posibil aşa ceva. Sunt consideraţi musafiri nepoftiţi, nişte cotropitori, suportaţi doar forţat. Aceeaşi soartă o au şi cei care colaborează cumva cu ei şi eu care consideram cel mai mare impediment ca fiind necunoaşterea limbii. Dacă vom continua, voi fi huiduită pe stradă şi lovită de ceilalţi? Nu, refuz! N-au cum să afle, nu? Nu voi împărtăşi cu nimeni sentimentele noi, va fi secretul nostru. Dar e bine? Mintea mă forţează să am remuşcări

şi îndoieli în ceea ce ne priveşte. Logic şi corect ar fi să-mi văd de ale mele, interesul să-mi fie îndreptat doar spre băiat, iar pe el să-l evit. E clar acest aspect… dar pot? Pot să-l ţin la distanţă, când am turbat în orele în care nu l-am văzut? Ce mi s-a întâmplat de-l vreau aproape mereu? N-am mai cunoscut astfel de sentimente până acum. Unde am mai văzut ceva asemănător? Ah, ştiu unde! La părinţii

mei. Se iubeau enorm, iar mama reacţiona în acelaşi mod la fiecare întârziere de-a tatii, refuzând mâncarea sau odihna până la sosirea sa.

Sunt scoasă brusc din frământări de ruda mea când întinde râzând cu subînţeles o scrisoare de la Ştefan.

— Nu mai ai de ce să fii atât de abătută, uite, ţi-a scris iubitul!

— Da, atât răspund.

Ce-aş putea să spun? Că nici măcar nu m-am gândit vreo secundă în ultimele ore la Ştefan?

— I l-ai, schimbă-ţi faţa! Băiatul ţine la tine, îţi scrie mai des decât o face ginerele meu, Elizei. Sunt sigură că în curând o să-ţi propună ceva şi abia aştept! Aşa o să te aşezi la casa ta cu un bărbat care se va îngriji de tine şi căruia îi vei face nişte ţânci, doar ai câştigat ceva

experienţă, nu? continuă veselă, amestecând în oala de pe foc.

— Ai iubit? apare şi Gina lângă noi, încântată de noutate.

Asta mai lipsea, acum o să ştie toată lumea că Ştefan este iubitul meu! Guraliva de mătuşă-mea nu se poate abţine. Nu răspund, doar zâmbesc, în schimb altcineva e dispusă să-mi strice de tot ziua.

— Da, are şi nu cred că mă înşel când spun că în curând o va cere de nevastă. Corespondează des şi dacă n-ar fi distanţa asta mare dintre ei, s-ar fi luat deja! continuă de această dată mândră de dezvăluirile sale.

— Da?

Vocea sau poate figura Ginei, îmi pune un semn de întrebare. Mă studiază, chipul trădând o anumită incertitudine pe care încearcă s-o mascheze sub zâmbetul pe care îl afişează. Pare a bănui ceva. De când m-a întrebat despre Bruch, ezit în privinţa ei. Curiozitatea şi bucuria sa vis-à-vis de persoana mea pare îndoielnică.

Le părăsesc cât pot de repede, pe motiv că Erich trebuie spălat înainte de culcare. Pe la parter e liber, doar

soldaţii de pază, clădirea cufundându-se încetişor în linişte. Obositoare zi! Lipsa odihnei mă doboară şi greu mişc corpul, iar picioarele le târâi.

— Draga mea, trebuie să te odihneşti mai mult arăţi îngrozitor! mă preia Didina la intrarea în încăpere

— N-am putut să dorm azi-noapte, afirm sinceră omiţând însă motivul.

— Aaa, nici eu! Mi-a fost teamă, iar după ce ne-am întors de la adăpost n-am mai putut să închid un ochi Vreau să se termine odată nenorocitul ăsta de război! Hai, că te las să te odihneşti, adaugă după o scurtă pauză în care-i reapare zâmbetul blajin care mă poartă cu gândul la măicuţa mea scumpă. Închipuindu-mi o mică conversaţie cu ea, aduc de la baie apă şi-l îmbăiez pe micuţ. Rămân în dormitorul său, fixând pentru a nu ştiu câta oară uşa închisă încă de azi-noapte. Unde eşti?

Dezordinea din jur mă deranjează şi deşi sunt obosită, nu o pot lăsa pe altă dată. Aşez jucăriile cât mai frumos şi atractiv pentru dimineaţă când se va trezi. Şi-a descoperit o nouă plăcere, şi anume de a goli sertarele de haine, vârându-şi în loc jucăriile sau pe el însuşi. Astfel, îmi dă o preocupare în plus. Întorc capul spre băieţelul care doarme atât de profund şi frumos, de parcă m-ar chema să-i fiu alături tot timpul. Răsfir degetele prin părul blond şi moale care i-a crescut cam

Of, iar îmi fuge gândul, spre disperarea mea la

1 Cum în sar S’mţi ofu1 u*> de >a camera sa se deschid în ea apare bărhan.i. ««crude întreaga noapte şi zi.

— Guten Abend! salută când dă cu ochii de

Rămas în pragul uşii, urmăreşte cum mă ridic de pe marginea patului. Privirile ni se întâlnesc şi oi CTeu răspund, cu respiraţia întretăiată. B

— Bună seara.

Ar trebui să-mi ascult raţiunea şi să mă retrag dar prezenţa sa e mai presus de orice. Din doi paşi e lângă mine şi mă întreb de unde ştie ce-i în sufletu’, şi gândul

meu acum? Mă simt trasă în braţele sale, cu gura acoperită de buzele sale pline şi fierbinţi. Simt acelaşi dor, asemănător cu al meu, atât de necesar acum, după o z. grea ca aceasta. Strânsă în braţe, limba mă atinge cu eicateţe, gustându-mă ca pe desertul său preferat Acea căldură ciudată îmi străbate tot trupul, trădând senzaţiile, un mic geamăt scos în gura sa. Sărutul se intensifică, lipindu-mă de el până simt ceva pe pântec şi ruşmată mă opresc. Nu şi el, coboară pe gât, undeva mai e ureche, provocând fiori pe şira spinării. Inima-mi

bate atât de tare încât am impresia că ar putea să-mi spargă pieptul şi să iasă afară.

Se joacă cu lobul urechii, iar mâinile devin îndrăzneţe, plimbându-se uşor pe sub bluză. Buimacă încerc să dau un sens senzaţiilor care mă învăluie cu fiecare atingere de-a sa. Ce se întâmplă cu mine? Se opreşte, plimbând vârful degetelor uşor pe obraz, cu respiraţia neregulată ca şi a mea şi mă pierd în ochii săi. Pentru prima dată, transmite clar ce doreşte şi mă blochez. Bruch care permisiunea de a merge mai departe. Prin multitudinea senzaţiilor necunoscute am o clipă de luciditate. Ce să fac? în puţinul timp de când l-am cunoscut a reuşit să-mi confere încredere în persoana sa şi cu siguranţă se va retrage dacă-i voi da de înţeles acest lucru, dar vreau? Nu vreau să plece de lângă mine, să mă priveze de aceste trăiri atât de noi şi intense. Aşteaptă răbdător să mă decid şi simt cum obrajii mi se înroşesc. Stânjenită de propria-mi dorinţă, aplec capul. Experienţa îl ajută să înţeleagă limbajul trupului şi mă simt ridicată în braţe, cărată lângă patul său.

Corpul începe să mi se cutremure uşor, deşi încăperea e încălzită, iar fierbinţeala din trup îmi iese prin toţi porii. Simte şi deşi e mult mai experimentat, îşi înfrânează pornirile, devenind atent şi precaut. Unul în faţa celuilalt, lângă patul care tronează în mijlocul

camerei, mă surprinde cu un Kest n menit să-mi alunge temerile Cum Şteptat?” plăcut.

* i r *? * – arsts.

apropie apo „atingând vârful nasului «7 *

aceeaşi privire magnetizantă. Îmi Db”, „u cu dispusă la mai mult. l relaxez.

— Shhttt, şopteşte lângă ureche r-o, lărgiţi când degetele-mi descheie nasturii Wu «i ”*

…ÎDI” dilă tărbia’ Suficient PWtru a-l privi h ochii să strălucitori. Ca de obicei sun, fermecată de 2

nu nu –, pot dezlipi până ce toate veşmintele-mi ajun* l picioare. Cel care întrerupe contactul nostru este d dându-se un pas în spate. Stânjeneala revine şi-mi acopăr sânii cu braţele, dar dă vehement din cap, rostind ceva. Nu vrea să mă ascund de ochii care strălucesc mai mult ca oricând. Dacă nu sunt aşa cum se aşteaptă? un alt gând îmi străfulgeră prin minte. Le îndepărtează cu blândeţe şi-l las să-mi studieze goliciunea, dar doar pentru câteva clipe. Semnalul de avertizare pentru a stinge lumina răsună-n toată clădirea. Nemulţumit, pufneşte de câteva ori, dar execută. Mă găseşte în acelaşi

loc, cu acelaşi tremur uşor, neştiind ce s-ar cuveni să fac.

Acordă atenţie gurii, apoi fiecărei părţi a corpului, transformând copila inocentă în femeie.

CAPITOLUL 14

În oglinda din cameră îmi urmăresc micuţele te roşiatice de pe piept, care încep să dispară. Atât ele, şi buzele umflate sunt singurele semne vizibile ale obţii trecute. Închei nasturii bluzei şi continui să-mi studiez cu atenţie chipul. Nimic schimbat. Totul e la fel – în afară de micul disconfort pe care îl am la fiecare Mişcare, nu pare nimic schimbat. Dar eu ştiu că nu-i aşa în exterior nu mă va trăda nimic, dar în interior totul s-a schimbat. Absolut tot. Îmi vine iar să zâmbesc la amintirea bolboroselilor

sale, sigur nişte înjurături mascate spre toţi cei care l-au obugat să stingă lumina şi să renunţe la o activitate atât de plăcută pentru el şi anume studierea mea îndeaproape, lotuşi, asta nu l-a oprit s-o facă pe întuneric, lumină fiind doar de la luna plină care se reflecta prin geam. M-a studiat altfel, ca un orb, pipăind şi atingând totul cu mâinile şi gura, înnebunindu-mă, făcându-mă să mă agăţ de el. Datorită amintirilor îmi acopăr faţa cu ambele mâini, ruşinată de cele întâmplate cu câteva ore în urmă. A dat naştere unor senzaţii stranii şi noi pentru mine, neştiind cum să mă port, tremurând încontinuu în faţa necunoscutului, însă nu şi el. El a fost grozav, apelând la mişcăn blânde, în special când a fost nevoie, oprindu-mi gemet durere prin sărutările sale, înlocuindu-le cu plăcere

Curajul mi-a pierit odată cu ivirea primej ochiuri de lumină, simţind goliciunea bărbatulu adormit de lângă mine. Am atins podeaua cât mai uşol grăbită spre ieşire, fără a-mi lua ochii de pe trupul său Comportamentul său m-a năucit, fiind cu totul aşa cum mi-am imaginat cu vinovăţie înăuntrul meu, în unei nopţi de singurătate. A simţit că m-am retras marginea patului, ruşinată şi a acţionat imediat cuprinzându-mă cu braţele la pieptul său.

— Nein! mi-a cerut să rămân cuibărită acolo ascultându-i respiraţia agitată.

— Baie! am încercat să mă eliberez, dar n-am avut niciun rezultat, decât să-l văd cum mă priveşte nedumerit.

— Apă, baie… ăăă… pipi? mi-am adus aminte că m-a auzit întrebându-l pe Erich de câteva ori.

— Aaa… badezimmer! Toilette!

— Da, toaletă, aprob, deşi îmi dau seama ce tâmpă sunt. În loc să mă exprim civilizat, i-am vorbit ca unui copil. Ne-am ridicat, bâjbâind pe întuneric după hainele aruncate în jurul patului, atingându-ne uneori din întâmplare unul de altul. Semiîntunericul a ajutat să uit jena de a fi complet goală şi să am un comportament normal. A ieşit pe hol, verificând să nu fie altcineva şi mi-a făcut semn să-l însoţesc. A rămas afară, aşteptând în faţa uşii până la finalizarea duşului ran, pe care însă nu l-am

remarcat prea? dlU apă recemomentului. Nevoită, am ieşit cu păi SUB efectul din răsputeri a-l ţine prins în proson „l Ud încerc4 „ci şi l-am găsit sprijinit de perete, de lemn fameră ţigară. Aspectul dezordonat, cu maioul & 1 dUse cu 0 pantalonilor şi părul ciufulit mi-a rear* deasu Pra simţind cum roşeaţa îmi acoperă toam Hmiditatea e lăsat aşa. Mi-a ridicat bărbia încet şi ** °ar nu m-a în faţa băii, riscând să fim surprinşi alOI°

de-ai noştri. Cu mâna cuprinsă într-a lui „P* * ** ne-am reîntors. Până să se deschidă „Cuplu' înainte, spre camera mea, însă m-a oprit s7 rLT mai tare palma. M-am lăsat în voia sa d 8 du'rm dimineaţă în aceeaşi cameră şi pat. până

Nu, n-are cum să se observe ceva! Clar. arăt la fel ca ten, nu. Încurajată, plec la bucătărie însoţită de Erich Mito masa pe terasa noastră. Întorşi, sesizez uşa indusă de la camera sa şi bănuind că-i plecat, mâiniştesc. Am o oarecare reţinere să dau ochii cu el neştund ce-aş putea să zic sau mai rău, ce-ar trebui să ac. Mi-aş dori să am cu cine să mă sfătuiesc şi gândul nu se duce iar la trecutul fericit în care eram înconjurată

6 persoane dragi-Poate n-aş fi avut curajul să divulg este intimităţi, dar unele întrebări şi răspunsuri subtile m-ar fi ajutat. Chicotelile celui mic mă readuc în

Prezent.

— Aaa… ce-ai făcut? fug spre el dar e prea târziu

Toată ciorba este pe bluza şi faţa lui. Mâna grăsuţă e băgată în castronul cu mâncare pe post de lingură, ducând câte un cartof la gură. Aşa îmi trebuie dacă îi las singur, acum va trebui să-l spăl şi să curăţ!

Ultimele linguri de mâncare i le dau eu şi după bâiţă, mă urmăreşte din pat cum strâng prin cameră lucrurile sale. Aştept să adoarmă înainte de a duce la bucătărie vesela. Străbat distanţa cu inima strânsă, dorind în sufletul meu să-l întâlnesc. Dar n-am noroc.

— S-a întâmplat ceva? o întreb pe mătuşă-mea, imediat cum îi zăresc figura.

Arată ca şi cum s-ar fi întâmplat o nenorocire. Nu

răspunde, continuând să taie în bucăţele carnea. O caut din priviri pe doamna Mara, care pare că n-ar fi aici, ci cu gândul altundeva, departe. Ce s-o fi întâmplat?

— Mătuşă, ce s-a întâmplat? mă apropii mai mult de ea.

Îşi ridică capul, surprinsă că sunt aici.

— Relu a fost arestat.

— Cum? Când a... de ce? întreb tare, şocată de cele auzite.

176

— Mai devreme au venit doi soldaţi şi l-au lua, mai mult pe sus. Nu au spus nimic, doar au făcut semn nu intervenim şi să continuăm.

— Dar de ce? Adică... ce a făcut?

— Nu ştiu, dar mi-e teamă că au aflat că lua uneori conserve de aici. Era nevoit să facă asta! Soţia lui „evoie de medicamente, banii nu ajung, aşa că le vindea Ai naibii ăştia, de unde au aflat atât de repede? şopteşte cu teamă, ferindu-se să fie auzită de ceilalţi.

— Fura? întreb mai mult pentru mine.

— Nu, Ana. Ai văzut că magazia e plină de provizii pe care nici naiba nu le verifică. A început de curând să ia câte o conservă de carne pe care o dădea la schimb la farmacie, căpătând astfel câteva pastile pentru durerile soţiei. Problema este: cum de au aflat?

— Poate cineva...

— Nu, n-are cum! Aici suntem doar de-ai noştri şi-i cunosc, nimeni n-ar îndrăzni! Cred că l-a denunţat vreun vecin sau naiba ştie cine.

— Şi unde e acum?

— Nu ştim, bănuim că l-au dus la nesuferitul ălantch. Doamne, sper să nu-i facă nimic! Ce-o să facă 31 lui acum?

I

Aceste cuvinte mă dor mai mult decât aş fi crezut. E în stare să pedepsească un om, fără a-i pă Sa adevăratul motiv? N-ar trebui să se preocupe de alto lucruri mai

importante, cum ar fi apărarea oraşului? Oare sunt singura care-l consideră de diferit? Toate discuţiile despre el erau de fapt critici la adresa ofiţerului sever de care se tem atât soldaţii, cât şi civilii L-am auzit răstindu-se şi vorbind pe un ton agresiv, deci ar fi capabil să-l pedepsească pe nea Relu.

Cum să aflu ce s-a întâmplat? Nu pot lăsa o soţie şi doi copii să moară de foame. Abătută, intru în cameră şi tresar văzând-o pe Didina cu mătura şi făraşul în mână.

— Bună ziua, ce faceţi? N-aţi terminat? încerc să-i zâmbesc.

Îmi prinde bine întâlnirea, întotdeauna mă înveseleşte cu felul său de-a fi.

A

— Încă nu. Asta e ultima cameră şi plec acasă. Abia aştept să scap şi de ziua de azi.

— Da, e o zi frumoasă, un pic mai răcoroasă decât zilele trecute când am crezut că ne vom topi.

— Da. Erich, ce face?

— Doarme.

Se comportă ciudat. Parcă mi-ar evita privirea, găsindu-şi de lucru, presând gunoiul într-o găleată. Probabil e şocată şi supărată de noutăţi şi o înţeleg? legând să evit subiectul.

— Plec, poate apuc să dorm puţin!

Dar mă opreşte cu vorbele sale sau poate cu modul în care o face. O ascult cu atenţie.

— Ana?

— Da?

— Ai grijă, te rog, da? Te rog, fetiţo, ai grijă!

Mă răsucesc spre ea şi-i prind pentru o clipă privirea îngrijorată cu adevărat de soarta mea. Ce vrea să spună? E ca şi cum ar… o, Doamne, oare ştie ce-am făcut aseară? Nu, nu, n-are cum!

Cu capul aplecat se grăbeşte să iasă, lăsându-mă mai nedumerită decât am fost până acum. Prea multe

evenimente, bătăi de cap şi necunoscute în povestea cu nea Relu, iar vorbele Didinei m-au bulversat. De unde să ştie ce a fost între mine şi… O, Doamne, nu! Te rog, nu! fug în camera lui.

La naiba, Didina a aflat şi asta doar din prostia mea. Ating cu vârful degetelor lenjeria curată, în locul cearşafului de aseară. De dimineaţă am văzut câteva

pete de sânge, bănuind că-mi aparţin, iasă văzându-l e? dormea, mi-am spus c-o să-l strâng pe timpul zilei Am fost atât de absorbită de toate şi nu m-am ocupat de u

I

lucru atât de important, cum ar fi siguranţa mea. Ana ce-ai făcut? Am promis c-o să fie secret şi n-a durat nici? zi până să mă trădez. Va spune cuiva? Tocmeli ea a aflat cea care se ocupă cu ştirile din această clădire?

Abia ies din camera sa, tulburată şi îngânduratăă muncindu-mi mintea la o soluţie şi explicaţii plauzibile când uşa pe care tocmai am închis-o se deschide Surprinsă, scot un mic ţipăt. Îşi arcuieşte o sprânceană găsindu-mă în apropierea uşii, dar îşi revine repede, pe faţă apărându-i un zâmbet. îl acoperă c-un deget, spunând să tac.

— Shhttt! face semn spre cel mic, să nu-l trezim.

Înşfăcată de braţ, mă trage în camera sa, atât de brusc, încât n-am timp nici să clipesc. Închide uşa şi mă ţintuieşte în ea, presându-mă cu trupul său. Cu ochii măriţi, speriată de reacţia sa îl urmăresc cum se apleacă şi-mi acoperă gura cu un sărut la fel de grăbit.

— Eu…

Încerc să-i potolesc invazia, însă fără izbândă. Ba chiar devine mai insistent. Mi se duce toată judecata pe apa sâmbetei, când simt mâinile îndrăzneţe pe sub tustă. Mă las condusă de el şi de noile senzaţi

simt în urma fiecărei atingeri. ** care le

Respiraţie revin la normal. În timp mâna pe spatele meu gol. de sus în jos. cu mici opriri ta păr. Cealaltă o ţine

pe abdomen, aproape * *

sprijinit pe pieptul său, de parcă m-ar întărâta sa, mângâi firele de păr deschise la culoare. Nu rezist şi mi vâr degetele prin ele, analizând diferenţele dintre noi Micuţă, brunetă, părul până la umeri, prins cu agrafe în partea de sus, dar care au fost scoase de mâini dibace şi aruncate pe unde a nimerit. El e înalt, blond, voinic şi cu nişte ochi superbi.

— Friedrich, îl aud deodată şi am impresia că s-a părut, aşa că aştept să mai zică ceva.

— Friedrich, repetă iar.

Ridic capul şi-l privesc cu nedumerire, neştiind la ce face referire.

— Ana, Friedrich, zâmbeşte şi arată cu degetul spre pieptul său.

E conştient că nu ştim mai nimic unul despre celălalt şi face un prim pas, cu un zâmbet larg pe faţă.

— Friedrich Bruch.

Simon* Lungu

— Ana-Maria Stanciu, răspund cu un zâmbet.

— Wie alt bist du? mă blochează iar cu vorbe p* care nu le înţeleg.

Poate chipul sau lipsa răspunsului trădează faptul că n-am idee ce doreşte în continuare.

— Ăă… ani… tu?

Sunt mai derutată ca înainte, dar cu cât repetă fiecare cuvânt mă lămuresc într-un final despre ce întreabă.

— Optsprezece, arăt cu degetele când se schimbă la faţă, încurcat, la fel ca mine.

E surprins şi-mi dau seama după felul în care mă priveşte. Ce a înţeles? Repet mişcările şi arăt optsprezece degete până-mi face semn că a înţeles, deşi tot e mirat.

— Tu mic…

Eu mic, cum adică? Aaa, mă considera mai mare?

— Tu? îl întreb, curioasă.

— Sechundzwanzig.

Doamne, ce grea poate fi limba asta! Pufneşte în râs

şi-mi arată pe degete până la douăzeci şi şase. Am

— 1, 2 j

Scanned by Camăcanner bănuit că are până în treizeci de ani, dar e mai tânăr decât aş fi crezut, probabil din cauza uniformei sau a posturii pe care o afişează în faţa tuturor, ca şi cum ar avea tot timpul băgat ceva în fund.

Întinde mâna şi-mi eliberează chipul de firele rebele de păr şi zăresc zâmbetul plăcut şi strălucirea din ochii săi. Scrâncetul de alături mă fac să tresar şi să ies din momentul de tandreţe.

— Ench! sar din pat, căutând hainele împrăştiate mai devreme în toată camera.

Uit de el, nu bag de seamă că nici măcar nu s-a clintit, până îl găsesc cu ditamai rânjetul, sprijinit pe pernă, cu mâinile băgate sub cap, urmărind spectacolul din faţa lui. Ah, m-am fâţâit goală de colo-colo, întorcându-mă, aplecându-mă după haine, expunându-mi fundul ochilor săi, care au căpătat o altfel de strălucire acum. Supărată, trag cămaşa pe mine, acoperind obiectul plăcerii sale şi abia acum se încumetă să se ridice în şezut şi scoate o ţigară din pachetul lăsat pe noptiera de lângă pat. Nu mai rămân să-l urmăresc şi fug în camera băiatului care aşteaptă cu mâinile ridicate să-l iau în braţe. Mă plimb câteva minute prin cameră, cu capul său sprijinit pe umăr, până se linişteşte. îl aşez înapoi, cu cât mai multe jucării în jur, pentru a-mi oferi suficient timp să mă spăl în ligheanul pe care-l aşez în camera mea, după ce verific zăvorul.

Din seara în care m-am trezit cu el beat, a dat ordin omului care se ocupă de reparaţii să monteze câte un zăvor pe ambele uşi din camera mea.

Uşa dinspre camera copilului o las întredeschisă pentru a-l auzi şi a fi sigură că este în ordine. Bag fundul în apă şi-i aud cizmele pe podea, blocându-mă. Eram sigură că a plecat şi mă uit speriată spre uşă, apucând prosopul când o zăresc mişcându-se.

— Stai! ţip cât de tare pot.

Se opreşte. Ştie cuvântul ăsta. L-am auzit folosindu-l şi răsuflu uşurată că ascultă, însă e mult prea nesimţit s-o facă până la capăt. Îi zăresc capul apărând, căutând cu privirea şi rânjind, la fel ca mai înainte.

— Eu plecat. Bis später!

Îmi vine să urlu, dar oricum e prea târziu, deja se hlizeşte la mine. Totuşi, nu întinde prea mult momentul de jenă profundă şi pleacă.

Nu-l mai văd ore bune. În absenţa sa constat că n-am apucat să vorbesc despre ce-mi propusesem. Trebuie neapărat să aflu ce s-a întâmplat cu nea Relu.

După amiaza trece cu mine în lumea viselor, rar împletindu-se cu realitatea şi asta doar de nevoie. Micuţul e hotărât să mă aducă cu picioarele pe pământ, mai ales când îmi trânteşte scaunul pe picior 0 locomotivă aruncată, atingându-mi câteva fire de păi? nţepenindu-mă la faptul că-mi putea nimeri faţa Punctul culminat o reprezintă golirea stomacului în poala mea, imediat după ce înghite ultima gură de mâncare de la cină.

Şi totuşi, nu reuşeşte să mă scoată din melancolie hriedrich, aşa a spus că se numeşte, nu? Iar eu cum ar trebui să mă adresez? E atât de chipeş şi…

— Ana! sunt distrasă forţat iar de micuţul care se pregăteşte de culcare şi-mi doreşte atenţia deplină.

De ceva timp briza mării îmi răsfaţă nările pe fereastra deschisă. îl aştept, deşi mă trag un pic de urechi, mă cert din cauza egoismului de care dau dovadă, când un om, pe care îl cunosc, este în pericol. Nu reuşesc să înţeleg cum au aflat de el?

Gândurile îmi sunt întrerupte de apariţia sa. Aud intră în camera fiului său, oprindu-se pentru câteva pe lângă el, apoi cum se apropie de întunericul din mera mea. Mă observă lângă fereastră şi se repede a Pdă mijlocul, aplecând capul spre obraz, P °ape de urechea unde îi simt respiraţia fierbinte.

— Hallo, şopteşte, tulburându-mă din nou.

Of, nu rezist lângă el, mă pierd şi uit cu totul d mine! întunericul ne învăluie, iar chipurile se distih doar în razele lunii şi puţina lumină de la veioza camera sa. A venit mai devreme ca de obicei şi zâmbe şi sper în sinea mea că mi-a dus dorul, într-un mod asemănător cu al meu.

Întrepătrunde degetele într-ale mele şi mă] as condusă spre cealaltă încăpere. La început sunt deranjată de lumină, dar devine obişnuinţă după ce clipesc de vreo două ori, timp în care scoate o sticlă din sertarul biroului şi toarnă într-un pahar. Se întinde spre al doilea, dar îşi aminteşte că nu am acest obicei şi renunţă. Se dezbracă de sacou şi-l aşază pe spătarul scaunului, soarbe din pahar şi abia apoi mă caută din priviri în locul unde m-a lăsat. E obosit şi mult prea serios. Ceva îl stresează, dar maschează acest lucru printr-un mic zâmbet, când observă atenţia cu care-l urmăresc. Am ceva de rezolvat şi nici măcar o clipă nu m-am gândit cum o voi face. Nu ştiu o boabă de germană!

— Eu... ăăă... bucătărie...

Cum să-l trag de limbă, dacă nu cunosc nicio frază care să ducă măcar la un scurt dialog? l-am atras atenţia şi după chip, aşteptă lămuriri, dar cum? îi arăt cu degetul în jos şi imit o lingură spre gură.

— Bucătărie. un bărbat, Re, uâudoraeutine?

Repet de vreo două ori, însă ridică um”? răspuns pare că nu ştie. eru şi du Pă

— Tut mir Leid, Ich verstehe nicht

Ori nu înţelege ceea ce vreau, ori n-are idee despre a ne vorbesc, ursă după gesturi înclin spre a doul variantă. Nu-mi rămâne altceva decât să-l caut mâine J soldatul care vorbeşte româneşte, sperând să aflu cevi

— Bucătărie, spune deodată şi dau din cap afirmativ, gândindu-mă că s-a elucidat misterul.

Îmi face semn să stau pe pat şi să aştept. Ia haina şi cascheta şi iese grăbit pe uşă. Ce face? îl aduce aici?

Îmi pun tot felul de întrebări, aşteptând să revină. Nu durează mult până apare cu cascheta, între cot şi corp, cu aerul său superior, cel puţin până la închiderea uşii. Îl urmăresc perplexă până se apropie de pat şi întinde cascheta în care zăresc două mere roşii.

— Ce… îmi înghit întrebarea şi-i caut privirea, mai nedumerită ca oricând.

Amuzat, îmi face semn să tac, dar pare mai mult pentru el însuşi. Descheie sacoul şi scoate din sân o conservă, două roşii şi pâine, etalându-le pe colţul biroului. Mustăceşte ca un copil care a furat ceva şi e

atâta amuzament. La insistenţele sale, împărţim aceeaşi conservă, în linişte, dar mult mai relaxaţi. De ce le-o fi ascuns, la statutul său, ar fi putut să le aducă pe tavă, nu? Nu-mi scapă atenţia cu care-mi studiază chipul şi mă abordează când îi susţin privirea.

— Tu… mama… tata?

Întreabă de părinţii mei. Dacă ar şti ce subiect trist atinge probabil s-ar opri, însă e mânat de curiozitate, de altfel cum sunt şi eu.

— Nu mai sunt. Au murit.

Îi fac semn să aştepte şi nu ştiu de ce, dar vreau

„Frumoasă… mama…

Îmi confirmă ce ştiam, că-i semăn mamei şi nu-mi pot opri un gând. Ce părere şi-ar fi format dacă l-ar fi cunoscut? Cu siguranţa i-aş fi îngrozit pe amândoi, aflând că sunt îndrăgostită de un neamţ. Mă întristez la acest gând şi se înşală, punând totul pe seama morţii lor. Se apleacă peste birou şi îmi caută mâna, încurajându-mă, forţându-mă astfel să ridic ochii şi să-i fixez pe chipul blând din faţa mea. Deschide un sertar şi scoate mai multe fotografii vechi. În sfârşit o să-l cunosc mai bine, măcar o parte din trecutul său! îmi întinde o fotografie cu patru membri, un cuplu tinerel şi doi copii blonzi, îmbrăcaţi elegant.

— Die Mutter, der Vater, der Bruder, Ich.

Îmi indică pe mama, tatăl, pe el şi fratele său mai

mare cu vreo doi ani, deşi foarte asemănători, ca nişte gemeni. După rânjete, par năzdrăvani, mai ales în următoarea fotografie, lângă o căpiţă de fân din faţa unui hambar. A crescut la fermă? în faţa ochilor îmi apare alta şi zâmbetul îi dispare, apărând aceeaşi seriozitate cu care am început să mă obişnuiesc. Băieţii au crescut, poartă uniformă militară, iar părinţii sunt încărunţiţi. De ce s-a întristat? Dorul de meleagurile natale şi ai săi îl macină pe dinăuntru. Nu-i uşor să fii la mii de kilometri de persoanele dragi sufletului tău, să-ţi vezi de viaţa de zi cu zi când ai această piatră pe care o Can întotdeauna cu tine. De când nu i-a mai văzut.

strâng mâna la rândul meu, consolându-ne reciproc încercând să ne alinăm rana deschisă.

— Mort, mort, arată spre ambii săi părinţi şi acum îi înţeleg tristeţea din ochi şi glas. E vorba de o depărtare mult mai mare, imposibil de străbătut, decât am crezut iniţial. E ca mine!

— Şi părinţii mei au murit! O bombă a lovit cartierul în care am locuit, imit zborul avionului care mi-a distrus viaţa.

Simt nevoia să-i dezvălui adevărul şi nu pot opri lacrimile care-mi curg pe obraz. Mă trage până îi ajung în poală şi mi le şterge cu vârful degetelor.

— Shhttt! Eu aici…

CAPITOLUL 15

Îl simt în urma mea şi oricât aş încerca să fug, ştiu că n-am nicio şansă. M-a ochit şi mă urmăreşte cu ochii săi de vultur pleşuv, fără a-mi lăsa vreo şansă de a scăpa, deşi am mărit ritmul, nu mă pot eschiva. Mai e puţin, îmi spun urcând câte două trepte deodată, surprinzător fără a mă împiedica, cu inima revoltată, bătăile pulsând parcă în urechi. Încă puţin, încă puţin! Măresc paşii, conştientă de rochiţa provoca toate, mulată în partea de sus, strânsă pe

talie şi şolduri până la genunchi. Doresc să-i atrag mai mult atenţia, bălăngănind şoldurile. Datorită zgomotului scos de cizmele sale pe pardoseala coridorului pustiu, îmi indică că aproape m-a ajuns. Apuc clanţa, dar sunt înşfăcată, iar o mână îmi acoperă gura. Sunt izbită de peretele de lângă cameră şi mă gândesc cât de aproape de reuşită am fost de această dată. N-am reuşit nici acum să-l păcălesc, iar pentru asta trebuie să suport rânjetul victorios, afişat deja.

A devenit un obicei acest joc al nostru şi chiar dacă acum sunt ofticată, îmi place la nebunie. Îmi ştie *°t programul, masa împreună cu micuţul, apoi odihna de după-amiază a acestuia, timp în care cobor vesela Murdară la bucătărie. Acesta este momentul său de aşteptare şi răsplată. Uneori, dă impresia că e cea mai

Importantă sarcină propusă pe acea zi. Şi după cum acum respiraţia fierbinte lângă ureche, e aşteptată cu nerăbdare. De mai bine de o lună crează aceste situai I finalizate de fiecare dată cu clipe de intimitate unice

Presată cu corpul său de peretele rece, consider că-i o binecuvântare pentru fierbinţeala pe care o simt în ambele trupuri. Gura este eliberată, dar doar pentru o fracţiune de secundă, mâna fiind înlocuită de buze umede şi moi, care se mişcă cu repeziciune peste ale mele, limba înfiptă cât mai adânc, copleşindu-mă.

— Dor, mult dor… reuşeşte să şoptească în pauzele pe care suntem nevoiţi să le facem pentru a trage aerul atât de necesar în piep. Nu-mi mai pot stăpâni zâmbetul, la modul de a se purta, de parcă nu ne-am fi văzut de câteva zile, deşi au trecut doar şapte ore. Ultima lună am împărţit-o ca un cuplu, începând cu trezirea în braţele sale, capul meu având deja locul său special pe pieptul lui, lipit de inima ale cărei bătăi am început să i le cunosc bine. Fiecare îşi reia treburile zilnice şi ne revedem fugitiv la prânz, apoi după cină, când revine în cameră, la noi. Mi-am

propus să-l apropii de fiul său şi uneori mă retrag de lângă ei, invocând diferite scuze. Astfel am observat că-şi iubeşte fiul, însă n-a ştiut cum să se comporte cu el. Bărbatul dur şi serios dinafara camerei, se transformă în acest loc personal, alături de noi. Se dezbracă de uniformă, făcându-se

COATM f-ntru a la micuţului poznaş

lasă călărit de acesta şi le aud râsetele din cealaltă încăpere umplându-mi sufletul de bucurie. E schimbat şi într-o n mic colţ al minţii sper să mi se datoreze asta.

mai este bărbatul care urca rar în camera copilului său, fiind înlocuit de unul tandru, grijuliu şi jucăuş cu noi? multă veselie până adoarme Erich, iar apoi urmează timpul nostru petrecut în camera sa. Ne bucurăm unul de celălalt şi învăţăm unele cuvinte pentru a ne înţelege. Această activitate atrage după ea multe chicoteli, prin repetarea deficitară a unor cuvinte din limba celuilalt. Astfel am descoperit că reţine mult mai uşor în comparaţie cu mine care deseori am impresia că-mi voi fractura limba încercând. Rar am dormit în camera mea şi asta doar pentru că întârzia şi am considerat că e mai bine să rămân acolo, însă peste noapte îl simţeam cum se lipea de mine, şoptind să nu mă sperii.

S-a încins şi mă sărută ca un nebun, un înfometat care primeşte hrană pentru sufletul său, iar felul în care m-a învăţat să răspund îl întărâtă mai mult. Nu mă mai recunosc nici eu, în special neruşinarea cu care îl întâmpin şi care mă face să roşesc amintindu-mi în lipsa lui.

Nu ne vorbim în afara camerei, e o înţelegere tacită care ne convine amândurora, dar azi o încalcă şi nici nu-mi pasă, raţiunea fiind de mult plecată, exact de când am simţit sărutul său de care am aju

dependentă.

Simt efectul presat de pântecul meu şi ştiu că curând voi ajunge în patul său. Cumva prin senzaţiiastea, aud

glasul dres zgomotos de câteva ori şi tresar îl aude şi el, îndepărtându-se de mine, luând poziţia de drepţi. Nu îndrăznesc să fac vreo mişcare, nici măcar să inspir sau să expir. Îndrăznesc să-l privesc pe bărbatul de lângă noi cu uniformă asemănătoare. Cine o fi?

— Ebner! îl salută printre dinţi.

Revin la Friedrich, care s-a schimbat la faţă. Pare furios şi nu-mi dau seama dacă pe situaţia în care am fost surprinşi sau că a îndrăznit acesta să intervină. Privirea-mi este atrasă de mâinile strânse în pumni, ca şi cum s-ar pregăti să sară la beregata camaradului său, iar vena care pulsează pe maxilarul încordat confirmă că nu mă înşel. Am rămas la mijloc, între cei doi bărbaţi şi-l ascult pe intrus vorbindu-i cu o mică strâmbătură ironică spre mine. Nu e nicio îndoială că reprezint subiectul replicilor dintre ei. Încerc să recunosc unele cuvinte, dar este foarte greu, însă vreo două se repetă, tânără şi dădacă. Ne adresează câte o figură dezgustată şi-mi dau seama că nu e un apropiat, ba chiar între ei sunt nişte neînţelegeri şi ceva mă face să înţeleg că

ta-i mai de mult. Oare îl critică pentru că s-a încurcat jădaca fiului său care este mai tânără?

— Hmmm! se întoarce şi mă studiază de jos în sus, ţâră a se grăbi, în timp ce-i cer îngrozită ajutorul omului pe care-l iubesc.

Nedumerirea de pe chip arată clar la ce se gândeşte, cum de-am reuşit să-l fac pe Bruch să-şi piardă capul, să mă sărute ziua în amiaza mare pe holul din faţa camerei sale. Friedrich mârâie nemulţumit de cum sunt măsurată, dar ca răspuns primeşte un rânjet menit să-l provoace. Când termină inspectarea se răsuceşte pe călcâie şi pleacă, lăsând în urmă o linişte apăsătoare. Tocmai am fost descoperiţi şi spre ghinionul nostru, de cine nu trebuia! Nu îndrăznesc să deschid gura, doar aştept să preia iniţiativa. Priveşte coridorul gol, iar când în sfârşit reacţionează dă impresia că vine la mine, însă deschide uşa şi intră, fără a-i păsa că am rămas lipită de acelaşi perete. E atât de grav?

îmi fac curaj şi-l urmez, cu grija de a încuia uşa, fiind de ajuns cât ne-am expus. Pe cât de mult s-a abţinut mai devreme, pe atât răbufneşte acum, străbătând camera în lung şi-n lat, bombănind de zor. Cine e şi ce reprezintă Ebner?

Preocupat să se descarce singur, nu observă că deplasez cât mai aproape de perete, spre camera Copilului. Mă sperie. Arată mai înfiorător ca în scara

Sinu>na Lung

J, am cunoscut şi consider că-i mai bine să-l ev* CĂrunc un ochi la micuţul adormit şi trec mai departe aşezându-mă pe marginea patului, mgn, orată. Îmi asum întreaga vină. L-am zărit în uşa bucului său e mi-am etalat rochia pe care nu-a ofent-o zilele trecute, ademenindu-l prin priviri şi mişcări seducătoare să mă urmeze. Am descoperit o altă calitate a sa, şi anundărnicia, dar niciodată personal. Mă surprinde cu mici daruri aşezate în lipsa noastră pe masa din camera lui Erich. Nu ştiu unde şi cum procură unele lucruri atât de rare de când a început războiul, cum ar fi perechea de dresuri de săptămâna trecută. Adâncită în gânduri nud simt, decât când îmi mângâie uşor obrazul. Micul surâs indică faptul că s-a calmat.

— E vina mea, recunosc plină de regrete.

— Nein, eu greşit! Prea mult dor… tu aşa, arată spre motivul tentaţiei.

Sărutul său e blând, diferit de cel de mai devreme. Se urcă în pat, sprijinit de spătar, cu mine în braţele sale până se trezeşte Erich. Iubesc aceste clipe împărtăşite în tăcere, dar care transmit şi ne apropie mai mult ca oricând. Iubesc felul în care degetele se joacă cu câte-o şuviţă din părul meu, răsucind-o în jurul lor, respiraţia şi bătăile calme ale inimii care-mi răsună în urechea lipită de piept sau mirosul trupului său, atât de

Întoarce unic încât l-aş recunoaşte oricând. Duc dorul pe tot paicursul absenţei sale. i

Astăzi e ziua în care am promis s-o însoţesc pe mătuşă-mea acasă, vrând să le prezint copiilor pe Erich. peşi un pic indispusă după evenimentul anterior, aştept până termină. Rămâne la program chiar dacă finalizează cu câteva minute mai devreme, de la întâmplarea cu nea Relu de care n-am reuşit să aflu nimic, de parcă s-ar fi evaporat. N-am aflat nicio informaţie de la Ahren, soldatul care vorbeşte româneşte. A fost decisiv când a precizat că nu are cunoştinţă despre acest subiect şi nici Bruch, deoarece este tot timpul în preajma sa. Şi Ciprian a încercat să afle de la familie, dar aceştia s-au mutat la nişte rude dintr-un sat îndepărtat.

— Ooo, draga mea, să nu te recunosc! mă întâmpină Eliza de la intrare.

— De ce? Arăt altfel? îi evit privirea, în timp ce-l dezbrac pe micuţ de hăinuţă.

E mai răcoare seara, toamna îşi intră încet-încet în drepturi. Îmi dau sacoul jos şi nu-mi scapă curiozitatea cu care-mi admiră ţinuta.

— Am mai văzut asta undeva, într-o vitrină, dar unde… ah, ştiu! De unde ai avut atâţia baiu să-ţi cumperi rochia asta? se încruntă circumspectă.

N-o mai pot evita pe femeia postată în faţa mea, cu mâinile în şolduri ca o ţaţă, aşteptând nerăbdătoare răspunsul. Nu ştiu ce forţă mă împinge să-i trântesc fără menajamente adevărul, dar sunt conştientă că le-aş provoca un infarct la amândouă şi mă abţin.

— Ei, de unde? Câştigă mai mult decât toţi ceilalţi, intervine mătuşă-mea, împingând-o pe fiică-sa la o parte din drumul nostru.

Se mulţumeşte cu acest răspuns spre satisfacţia mea şi-şi îndreaptă atenţia spre blondul care mă ţine strâns de mână.

— Şi ai venit cu odrasla lui Bruch? îi seamănă atât de bine, nu? Şi ăsta e mofturos ca ta-su?

De unde ştie cum este taică-su? Vorbele mă cam

râcâie, dar le găsesc o explicaţie logică care mă linişteşte.

Probabil o mai aude pe maică-sa plângându-se de el şi de aceea vorbeşte de parcă l-ar cunoaşte atât de bine.

Ştiu care e părerea generală şi mă irită acest fapt, însă n-am cum să intervin fără a mă da de gol. Aşa că aleg să tac când îi aud, mai ales în faţa întrebărilor cât mai frecvente ale Ginei. Răspunsul este acelaşi, că nu iau contact prea des cu el şi când o fac, primesc doar indicaţii în ceea ce-l priveşte pe băiat.

— Hai, intră, nu te mâncăm! îl îndeamnă pe băiat, chemându-l în camera copiilor.

198

A” S” * aleargă! pe.

— Ana! C = (M. M», N” d „*

ne-ai adus?”

— Hei, mai încet, n-o asaltaţi aşa, 0 s-o sufocaţi, Iza la ei, dar prea târziu

Nu credeam că vor reacţiona aşa şi le-am dus dorul.

— Nu v-am adus nimic, mă prefac indiferenta la bucuria revederii. Nu rezist, pufnesc în râs când le văd îmbufnarea şi le întind câteva ciocolate păstrate special pentru această întâlnire.

— Ciocolată? îşi arcuieşte o sprânceană iscoditoarea verişoară.

— Da, am luat-o din porţia lui Erich, doar nu va şti taică-su, nu? mint cu neruşinare.

— Hmm, o duci destul de bine acolo, draga mea şi când te gândeşti că nu voiai să mergi, nu?

Ah, are un mod piţigăiat de a vorbi de mă enervează cumplit. Mă provoacă s-o imit şi primeşte răspunsurile în acelaşi mod, zâmbind la fel de fals.

— Iubitul tău ce mai face? Ţi-a adus mama scrisoarea, nu? face cu ochiul, conspirativ.

Of, Ştefan! Nici măcar n-am deschis ultima scrisoare. Ştiu că sunt o prietenă groaznică, însă de când sunt cu Friedrich, am încercat să lămuresc situaţia. 1 scris că suntem prea tineri şi nu e timpul potrivit pentru a ne face planuri de viitor. Cum aş putea să dezvălui că iubesc pe

altcineva, unui băiat care-şi declară dragostea în fiecare scrisoare? Mai ales după ce spune că doar gândul la mine îl face să lupte şi să supravieţuiască în fiecare zi.

— Da, e bine! Dar nu e iubitul meu, suntem doar prieteni.

— Asta este părerea ta, însă te asigur că nu şi a lui. Pare destul de serios în ceea ce te priveşte şi draga mea, ce ai vrea altceva? Crezi c-o să apară Făt Frumos, călare pe un cal alb şi o să te caute? râde ironică.

— Nu, vreau doar un bărbat ca toţi ceilalţi, dar pe care să-l iubesc!

— Hinrn, ce visătoare eşti! Şi dacă îl iubeşti, ce? Uită-te la mine, căsătoriţi din dragoste, iar acum nici măcar nu-mi scrie, O face o dată la trei luni şi atunci doar să mă anunţe că n-a murit.

Nu-i răspund. Mă aplec şi iau o turtă făcută de mătuşă-mea în acest timp cât îmi relatează Eliza experienţa sa de viaţă.

Şi „Um îl * * e ™ neamţul? revine deodată şi cu mare efort nu mă dau de gol că m-am înecat.

De ce e atât de interesată de el? Răspunsul meu e la fel de vag ca de obicei şi simt că mă sufoc lângă cele două caţe, ba chiar de câteva ori mă întreb care este mai rea, fuca sau mama? O lasă mai uşor cu interogatoriul după ce primesc răspunsurile mele monosilabice, atât de nemulţumitoare pentru setea lor de informaţii. Se strâmbă puţin apoi reiau fiecare persoană cunoscută la purificat şi ultimele lor fapte, ştiri aflate de Eliza prin intermediul clientelor sale care au obiceiul de a conversa diverse în timp ce probează ţinutele. După vreo două ore mă întorc, dar adorm iar singură şi spre deosebire de alte nopţi asemănătoare, Friedrich nu-şi face apariţia. Vizita m-a indispus mai mult, sentimentul de singurătate şi neîmplinire făcându-şi simţită prezenţa. Sunt mândră şi aş vrea să mă laud tuturor cu iubirea pe care o trăiesc, însă ea trebuie să rămână ascunsă de ochii şi urechile altora, declanşând astfel o satisfacţie personală incompletă care mă roade pe interior puţin câte puţin.

CAPITOLUL 16

Întind picioarele şi profit de liniştea după-amiezii. Datorită zilei ploioase n-am părăsit clădirea, deplasându-mă doar până la bucătărie şi înapoi fără a-l întâlni însă. Îmi lipseşte. Mă gândesc tot câmpul la el, unde-o fi, ce-o face, iar când pleacă cu ceilalţi camarazi, inima mi se strânge şi mă rog într-una să se întoarcă sănătos. Mă cert să fiu mai detaşată, dar e peste puteri şi judecată. Pur şi simplu simt că face parte din mine, ca o prelungire a mea. Nici Erich nu pare în apele sale, e cam apatic şi mă lasă să-mi continui meditaţia, întinsă pe patul din camera mea. Mă întreb de când am început să număr orele şi minutele până apune soarele? Răspunsul e atât de firesc şi zâmbesc, amintindu-mi de primul sărut.

Bătăile insistente, pe care iniţial am vrut să le ignor, mă forţează să mă ridic din pat.

— Ce faci, dormi? La ora asta? întreabă şi trece pe lângă mine ca o furtună, oprindu-se lângă Erich, care nici măcar nu se sinchiseşte să-şi ridice privirea spre ea. Mi-e atât de drag copilul ăsta!

— Nu mă întrebi ce caut aici?

Stmurui I ungu

Nu, nu te întreb pentru că oricum o să-mi spuj

— Of, eşti aşa nesuferită uneori! Când vei afla surpriză te aşteaptă, nu vei mai sta aşa plictisită îmbufnată şi…”*

— Surpriză? Ce surpriză? o întrerup din vorbâraia ei plicticoasă.

— Nu pot să-ţi spun, dar o să-ţi placă, crede-mă!

Hai, îmbracă-te pentru că eşti aşteptată, drăguţă!

— Şi Erich?

„Rămân cu el, stai liniştită! Relaxează-te şi simte-te bine!

Atitudinea mătuşii mă derutează, dar nu-mi dă voie să analizez prea mult. Îmi întinde sacoul din cuier şi pantofii, mă împinge spre oglindă unde mă îndeamnă să

folosesc rujul roşu primit tot de Friedrich. Imaginea sa îmi apare pentru o clipă în oglindă şi zâmbesc pe funş. El a trimis-o? Nu, nu cred! îmi revin repede. Ştim amândoi că nu trebuie să afle nimeni, în special mătuşa mea. Atunci despre ce surpriză e vorba?

— Mătuşă, dar unde să plec?

Întinde mâinile şi netezeşte părul, înfigându-mi mai bine agrafele. E aproape de faţa mea şi pentru o clipă rămânem aşa.

r. EL

— Ai crescut frumoasă, la fel ca… mama ta. Ştii, avea o eleganţă aparte, chiar cu o fustă simplă îţi dădea impresia că e din cel mai fin şi scump material, zâmbeşte melancolică şi mă surprinde.

E prima dată când îi apreciază calităţile mamei. Nu ştiu ce relaţie era între ele, doar îmi amintesc că ne vizitau des, iar mama se comporta ca şi cu ceilalţi musafiri, mereu drăguţă şi ospitalieră. Într-adevăr, mama era o femeie cu o fineţe înnăscută, frumoasă, deşteaptă şi bogată. A avut curajul să renunţe la tot ce i se cuvenea prin familia sa, doar pentru a fi cu bărbatul care o iubea enorm. Simte lacrimile care vor ieşi în curând la iveală şi schimbă subiectul, împingându-mă spre uşă.

— Să te porţi cum se cuvine!

— Dar mătuşă, cine…

— Hai, fugi! O să vezi afară!

Împinsă pe hol, cu uşa închisă în faţă, sunt derutată. Cu zece minute în urmă mă tăvăleam dintr-o parte într-alta în pat, iar acum, gata-s îmbrăcată pentru o ieşire în oraş. Asta n-ar fi o problemă, dacă aş şti măcar cu cine. Totuşi, nu s-ar lăsa convinsă prea uşor de oricine, mai ales că trebuie să rămână dădacă, deci sigur e smintita aia de Eliza care îşi doreşte parteneră de cumpărături. Probabil a plictisit toate prietenele şi au refuzat-o, găsindu-şi alte treburi mai interesante decât să asculte pisiceala ei. Ploaia s-a oprit, ba chiar ultimele raze răzbesc printre nori. Mă

aşteptam s-o găsesc la intrare, pe lângă soldaţii de pază, însă sunt nevoită să fac câţiva paşi în afară, uitându-mă în stânga pe trotuarul pustiu şi în dreapta unde… o, Dumnezeule!

În partea dreaptă, aproape de colţul clădirii, aşteaptă nimeni altul decât Ştefan. Privirile ni se întâlnesc şi face cu mâna, râzând fericit.

— Ana! strigă deşi mă îndrept spre el.

Ce caută aici? Când a venit? Ce mă fac acum? Mă cuprinde panica. Un val de căldură trece prin mine, bătăile inimii se accentuează, respiraţia mi se taie şi-mi dă o stare de leşin. Fac câţiva paşi, dar nu mai are răbdare şi fuge în întâmpinare. Mă trezesc luată în braţe şi strânsă cu putere. Simt furnicături în tot corpul şi încerc să-l împing, fără nicio şansă de altfel până nu decide singur să se îndepărteze puţin. Mâinile-i rămân pe umerii mei.

— Ce dor mi-a fost de tine, abia aşteptam să vii! Dar ce-i cu tine? Nu te simţi bine? entuziasmul îi dispare cu cât mă studiază mai mult.

— Ăăă… ba da, dar cred că am ieşit de la căldură şi…

— Of, asta era! Emoţiile sunt de vină, iubito!

Iubito? Ce? Sună atât de bine acest cuvânt şi mi-ar plăcea să-l aud, dar nu din gura lui. Mi se par gol şi lipsit de însemnătate, venit de la un bărbat pe care-l consider prieten, în niciun caz iubit. Am un iubit, chiar dacă nu ne-am declarat vreodată sentimentele, iar abordarea sa îmi dă curajul de a-i dezvălui adevărul. Nu mai pot continua aşa. S-a ajuns prea departe, atât el, cât d cei dimprejur, cred că suntem iubiţi şi în curând ne vom căsători. Acum am aflat motivul veseliei mătuşii.

— Ştefan! mă desprind, dând un mic pas în spate.

— Îţi place surpriza mea? Ţi-am scris că nu mi-au dat permisie, dar de fapt a fost o păcăleală, deja ştiam că voi veni. Am tratat cu mătuşa ta şi până la urmă am convins-o că sunt bine intenţionat, râde zgomotos.

Cred că nu a fost prea greu, doar abia aşteaptă să scape de mine.

— Hai, mama nu mă primeşte acasă dacă nu mă?

„soteşă mi apuca bn.1 şi mă conduc. fota. P» ripostez.

— Dar nu pot să merg, mai am multă treabă şi încerc să-i domolesc entuziasmul ăsta nebunesc, dar nu se lasă înduplecat.

— Aaa, dar s-a rezolvat asta! Nu ţi-a spus doamna Petruţa că va rămâne în locul tău? Totuşi, de ce nu ai terminat, doar aţi servit cina, nu?

Nu i-am spus că nu mai lucrez de ceva timp la bucătărie. Mi s-a cerut discreţie şi doar câteva persoane ştiu că o femeie şi un copil mic locuiesc în Comandamantul german din Constanţa. În nici un caz nu trebuie să afle civilii că un soldat şi-a adus aici familia, ar fi prea expus şi periculos.

— Ba da, dar trebuie să spălăm vasele, îl mint şi mă simt rău imediat cum îmi ies cuvintele pe gură.

— Înseamnă că te-am scăpat de treabă în seara asta şi ca să-mi mulţumeşti, spune-mi că accepţi să vii cu mine acasă!

— Dar Ştefan, eu…

Înţepenesc. Mi-am întors capul spre ieşire şi văd un grup de bărbaţi cuprinşi într-o conversaţie. Recunosc uniforma ofiţerilor din Wehrmach, dar mai ales pe cel care mă fixează. Îmi vine să sap o groapă din care să nu mai ies niciodată. Ce-am făcut? Figura îi este în mare parte ascunsă de caschetă, dar la cum îl cunosc, se abţine cu greu să nu vină.

Bărbaţii se îndreaptă spre maşină şi urcă pe rând. Rămâne ultimul, ţintuit acolo pe trotuar, la fel ca şi mine

la doar câţiva paşi distanţă şi totuşi atât de mare. E atenţionat şi îl recunosc ca fiind comandantul, întors de curând din Germania, pe care îl însoţeşte mai mereu. Maşina porneşte şi abia acum îl aud iar pe Ştefan, care mă trage de mână în încercarea de a-i acorda atenţia pe care o doreşte.

— Ana, ai auzit ce-am spus?

Aud, dar sunt ocupată să urmăresc maşina care trece pe lângă noi, din care primesc nişte săgeţi albastre, înfipte direct în inimă. Cum am bănuit, chipul său e împietrit de furie. Ştefan intervine şi-şi flutură mâinile prin faţa ochilor mei.

— Mergem?

Nu mai am putere să fac ceva. Vina mă sufocă. Trebuia să le spun adevărul, amândurora.

În urechi e doar un vâjâit şi îmi revin doar în momentul când îi simt buzele peste ale melc.

Întorc capul şi-l resping, uitându-mă speriată în jur. Sunt pe terasa casei sale şi sunt atât de abătută, încât nu ştiu cum şi când am ajuns aici.

— Nu te ruşina, nu ne vede nimeni şi oricum nu mi-ar păsa. Eşti cea mai frumoasă fată pe care am

— Ca fiu cel mai cunoscut-o şi o să vom căsători.

Dumnezeule, trebuie să vorbesc cu el!

Ap venit! ne sare în întâmpinare mama sa, cu un zâmbet cald.

Mamă, nu-mi spune că ai stat cu capul pe geam până acum! o ia în batjocură mă trag amando. În casă.

— Ia uitaţi cine a venit? îi strigă şi pe ceilalţi.

Primul care apare e soţul ei, un bărbat cumsecade, pe care îl cunosc de când eram nucă. De fapt pe top îi ştiu, fiind vecini, doar câteva case despărţindu-ne.

— Ana! salută şi mă pupă pe obraji.

Arăt şi mă simt îngrozitor, dar figurile blânde, la fel şi modul în care mă primesc mă distrag de la durerea din suflet. E timpul s-o împing într-un colţ al inimii, revenind la ea mai târziu.

Următorul care mă îmbrăţişează e nesuferitul de Dragoş. Profită că fratele său aşază haina în cuier, iar părinţii au plecat şi îmi susură în urechi, provocându-mi greaţă.

— Să nu cumva să spui de întâlnirea noastră, ai auzit?

— Hei, lasă-mi iubita în pace! Du-te la a ta! se întoarce vesel Ştefan.

— Ia uite, de când eşti soldat crezi că ai dreptul să te dai la fratele tău mai mare? îi răspunde pe un ton care se vrea amuzant, dar pe care îl percep ca invidios şi răutăcios.

Omul ăsta mă pune pe gânduri. De ce nu vrea să se ştie că l-am văzut acolo?

În jurul mesei ne aşteaptă părinţii lor şi o fată cam de vârsta mea.

— Bună, sunt Georgeta! mă salută încântată.

— Ana, răspund şi mă aşez alături, dar spre nefericirea mea, în faţă e Dragoş, urmărindu-mă ca un uliu.

— Ce mai fad, Ana? Ne-a părut atât de rău de ai tăi şi am întrebat un timp, în stânga şi în dreapta de tine, fără a afla mare lucru. Când a spus Ştefan că te-a întâlnit, ne-am bucurat foarte mult.

— Mulţumesc, sunt bine.

— Suntem fericiţi de când ne-a spus că vă iubiţi.

e. a spus părinţilor, fără a-mi cere părerea? Simt cum mă afund iar în prăpastia formată acolo pe trotuar şi vreau să fiu singură, să-mi pol elibera durerea care ameninţă să iasă la iveală. Iar rânjetul ăla scârbos din colţul gurii nu ajută deloc. De când am venit e atât de nesimţit, încât continuă făcând abstracţie de toţi cei din jur, părinţii şi fratele său mai mic. Parcă ar aparţine altei familii, toţi fiind plăcuţi şi cumsecade, iar el un insuportabil.

— Cu ce te mai servesc? întreabă grijulie doamna Barbu.

— Cu nimic. Mulţumesc pentru această cină, îmi era dor de o mâncare atât de bună, îi răspund la zâmbet cu greu.

Mă simt rău, dar din bun simţ faţă de aceşti oameni minunaţi, am acceptat să rămân la masă.

— Cred, mama ta era o bucătăreasă desăvârşită. Poţi

oricând să vii la noi, astfel îmi vei ţine companie. Nu mai avem atâtea bucate ca înainte, dar ne-ar face o mare plăcere să te avem aici mai des, e valabil şi pentru tine, Georgeta. Ştefan e plecat, Dragoş munceşte mai tot timpul, iar noi ne simţim singuri, ne oferă un zâmbet, însă ochii îi rămân trişti.

Suferă. Nu-i uşor să ai băiatul plecat într-un loc periculos, dar în fond unde ar fi un loc sigur, în ziua de

212

1

azi? Suntem înconjuraţi de război, în oraş, ţară şi m, oau

lumea. Peste tot e un conflict armat care duce la numeroase pierderi omeneşti.

— O să vin, răspunde tânăra care nu a deschis gura prea des.

Cu cine ar fi putut vorbi, dacă iubitul este mai preocupat cu studierea mea şi a fratelui său? Nu pare prea interesat şi nu m-ar mira să iasă cu ea doar pentru a avea ceva de câştigat de pe urma sa.

— Şi tu, Ana, da? Promite-mi! insistă şi simt mâna lui Ştefan, strângându-mi-o uşor pe a mea

Vrea să mă apropii de familia sa, iar asta mă face să mă simt mai rău. Nu vreau să păcălesc aceşti oameni deosebiţi.

— O să încerc.

— Ştiu că lucrezi mult, dar poate în timpul liber…

— Da, poate după ce termini de servit pe împuţiţii ăia de nemţi! completează pe un ton veninos Dragoş, s urprinzându-mă.

— E nevoită să facă asta, îi răspunde Ştefan, simţindu-l cum se încordează.

— Băieţi, toţi luăm contact într-un fel sau altul cu ei! Sunt aliaţii noştri şi trebuie să-i suportăm, cel puţin deocamdată. În timp, vom vedea cum vor decur treburile, îi potoleşte domnul Barbu.

— Vreau să mergem. Este foarte târziu şi trebuie să ajung înapoi, mă aplec spre urechea brunetului Hm

dreapta mea.

— Nu-ţi mai face griji, a trecut doar o oră şi mătuşa ta a…

— Te rog, chiar vReau să plec, îl întrerup cu fermitate. Se asigură că sunt hotărâtă şi se ridică.

— Noi trebuie să plecăm.

— Aşa devreme? Dar credeam că…

— Mamă, Ana trebuie să ajungă înapoi şi…

— De ce? Să stea la cheremul ălora? îl întrerupe Dragoş cu ironie, lăsându-şi corpul pe spătarul scaunului.

1

Scanned by Camăcanner

Toţi îl muştruluiesc din priviri, iar mie mi se urcă tot sângele în cap şi nu mă mai pot opri, mai ales în faţa zâmbetului fals.

— Da, la fel ca alţii!

Am satisfacţia să-i văd încruntătura. Ceilalţi nu au înţeles ce am vrut să zic, însă el a făcut-o şi e de ajuns pentru mine, mai ales că m-a avertizat înainte despre asta.

La ieşire mă loveşte realitatea, frânturi din evenimentele de azi se derulează prin faţa ochilor.

— Mama s-a bucurat enorm când a aflat că te-am regăsit, îmi precizează Ştefan.

Mi-e greu să mă concentrez la vorbele sale, vreau doar să ajung acasă. Acasă! Hmm, e pentru prima dată când simt asta de când mi-am pierdut casa şi familia. Ei reprezentau asta pentru mine, iar acum simt iar ce înseamnă acasă. Acasă e lângă cei doi blonzi pe care îi iubesc.

— Ce zici, mâine ne întâlnim? continuă.

— Nu cred că pot.

— De ce? La ce oră termini? Aş putea să te aştept. Te rog, Ana, e ultima zi aici şi nu vreau s-o petrec departe de tine!

Simona Dmi» 11

— N-am cum să…

Nu înţeleg de ce şi nici că trebuie să te întorci

N, 5 hmătusa ta, ridică tonul destul de acolo! Parcă locuia! la mătuşa, mult.

Vrea explicaţii? Acum? Ştiu, dar nu acum. Vreau doar să ajung la Friednch.

Ştefan e o poveste lungă, dar nu mai locuiesc acolo şi nu cred că pot să vin mâine. Trebrne să mă înţelegi. Ştiu că vrei mai mult şi sper. că vom f, împreună mereu, dar eu nu pot... ăăă... nu pot pentru că...

— Ana, nu spune asta! Te rog, nu-mi lua speranţa pentru care trăiesc zi de zi!

— Dar Ştefan, nu vreau să supravieţuieşti pentru mine, ci pentru tine! Trebuie să trăieşti pentru tine!

— Asta fac, dar dacă ai şti câte nenorociri văd şi ce cumplit e totul, ţi-ai da seama câtă nevoie am de tine! Când închid ochii nu mai vreau să-mi apară în faţă coşmarul ăsta, ci lumină şi frumuseţe. Asta reprezinţi pentru mine, un nou răsărit. Nu-mi lua asta! mă trage brusc în braţe.

Faţa îmi este lipită de veston „i...

care îl inspir nu e cel pe care îl vreau cel° m „OSUL ** vibrez de fericire. Dar cum să-i spun asta?” * **” 55

ea. det-iXr

adâncit în gândurile lui!

Îngrozttoare. Într-o parte este un bărbat matu Tda”.

care, 1 iubesc ş. cu care trăiesc momente minunate, Jă secrete. În cealaltă parte un băiat care face planuri pentru viitor, arătându-şi iubirea în faţa tuturor Am ajuns iar la aceeaşi dilemă, să-mi ascult logica sau inima:

La colţul clădirii, mă opresc.

— O să te aştept aici, pe la ora şapte, propune mult mai rezervat.

— Vedem.

Se apleacă să mă sărute, însă-i ofer obrazul.

Se mulţumeşte cu atât, aşteptând în acelaşi loc până intru în clădire. Doar câţiva soldaţi joacă cărţi la o masă îndepărtată şi profit de neatenţia lor să urc neobservată. Cu cât înaintez pe coridor simt prezenţa unui atac de panică. Respiraţia se îngreunează, mâinile transpiră, iar

corpul îmi tremură. Rămân în faţa uşii, cu mâna pe clanţă fără curajul de a apăsa. Nu ştiu dacă mă aşteaptă pe partea cealaltă a uşii sau poate că nu s-a întors încă, dar mustrările sunt aceleaşi, nu i-am spus de Ştefan şi simt că l-am trădat.

Trag aer în piept, umplându-mi la refuz plămânii şi sper s-o găsesc pe ruda mea atât de binevoitoare, încât aş strânge-o cu drag de gât până îi ies pe ochi surprizele sale neinspirate.

Deschid şi nu desluşesc nimic în întunericul ia care nu mă aşteptam. Unde or fi? Bâjbâi după întrerupător până reuşesc să apăs pe el, însă nu-mi place ce găsesc atunci când încăperea e învăluită în lumină. Aproape de fereastră, pe un scaun, Friedrich pare deranjat de lumina bruscă.

— Friedrich? tresar vizibil.

Aş avea nevoie de puţină apă, gura mi-e dureros de uscată. Pare absent, privind prin mine, iar asta mă ajută să prind puţin curaj să intru şi să închid uşa în urma mea. Nu văd nimic anormal prin jur, doar absenţa Puiuţului, cum îl alint în ultimul timp. Uşa de la camera sa e întredeschisă, dar la fel de întunecată. O fi cu mătuşă-mea?

Curajul mă părăseşte şi-l fixez înfricoşată pe turbatul care continuă să stea nemişcat, privind la sticla sprijinită pe un picior. N-am observat-o până acum, dar bag de seamă că e aproape goală. Tăcerea şi lipsa de reacţie mă înspăimântă şi presimt că e doar liniştea dinaintea furtunii. Dacă îi explic că e doar un prieten, va înţelege şi poate chiar asta aşteaptă. Prind mâna una de cealaltă pentru a opri tremurul şi a ascunde teama care m-a cuprins cu totul în ghearele ei. Ca şi cum abia mi-a remarcat prezenţa, îşi ridică privirea cu nişte ochi roşii. – injectaţi de alcool sau ură? I-am mai văzut această figură în prezenţa lui Ebner.

Se ridică, ţintuindu-mă încontinuu cu răceală şi involuntar dau în spate, până la colţul peretelui. Se opreşte la mijlocul distanţei dintre noi şi aruncă sticla de unul din pereţi, atât de tare, încât se sparge şi lasă în urma ei o

pată de lichid. Instinctiv duc mâna la gură, oprindu-mi micul ţipăt şi ştiu că e doar începutul. Spune ceva încet, însă instantaneu ridică volumul, ameninţător de mult. Nu înţeleg nimic din urletele sale, doar când arată cu mâna spre pat mă dumiresc. A scotocit prin sertare şi pe pat sunt înşirate toate fotografiile şi scrisorile de la Ştefan. Ridică fotografia brunetului şi după o clipă în care o studiază, mi-o aduce aproape de ochi şi urlă:

— Du bist ein Lügnerin und manipulative!

Lacrimile îmi împăienjenesc privirea, în timp ce bărbatul mi-o aruncă în faţă şi se îndreaptă spre celelalte, repetând mişcarea. Nemulţumit cu nopttera izbind-o de acelaşi perete, urmând scaunul ş. hainele din şifonier. Ultima lovitură o aplică oglinzii crăpând-o în mai multe bucăţi, însă fără a cădea pe jos. Printre Hpete se distinge plânsetul din camera alăturată. E ca un semnal care-l atenţionează că e timpul să înceteze, depăşind măsura, ceea ce şi face. Ca la comandă fac câţiva paşi spre uşă, însă mă apucă de braţ, strângând cu atâta putere încât scot un ţipăt de durere.

— Nein! şuieră ameninţător printre dinţi de-mi îngheaţă sângele.

Intră în camera copilului şi-mi închide uşa în nas. Mă lipesc de ea cu inima sfărmată şi nu-mi rămâne altceva decât să plâng în hohote/ conştientizând că tocmai am pierdut, pentru a doua oară în viaţă, tot ce aveam.

Nu mai am lacrimi, mi-au secat în câteva ore, atât cât stau sprijinită de uşă, rugându-mă să aud măcar un scârţâit al patului, scrâncet sau orice altceva de la micuţul meu. Sufletul mi-e răvăşit, sfărmat în două, iar suferinţa se întrepătrunde, pe de-o parte e băieţelul fără de care n-aş putea trăi, iar pe cealaltă, bărbatul care m-a învăţat să iubesc. Cu genunchii la piept am plâns, ajungând să mă legăn dar degeaba. Durerea e tot aici «mă sfâşie bucată cu bucată, cu cât trece timpul

U primele ochiuri de lumină, mă târăsc spre Dat

lipsită de puteri pentru a mă ridica. Aici e mai rău rece fi gol la fel ca sufletul meu şi îmi readuce lacrimile care se încăpăţânează să curgă în neştire pe obraji Nu pot şi „ic nu vreau să trăiesc fără ei! şoptesc într-una ca o constatare şi rugăminte în acelaşi timp. Totul e durere.

E supărat, ştiu, dar de ce mi l-a luat pe Erich? Mintea nu-a fost amorţită, conştientă doar de deznădejde, însă cu cât razele soarelui se avântă pe geam, apar diverse întrebări, al căror răspuns îl voi afla în curând. De ce nu m-a întrebat nimic şi a emis doar propriile judecăţi? Imposibil să nu-şi fi dat seama că a fost primul şi singurul bărbat din viaţa mea şi totuşi m-a judecat atât de aspru. Ce voi face fără el?

Prin tânguieli şi frământări aud scâncete. Ciulesc deodată urechile, ridicându-mi capul din pernă. Mi-am dom atât de mult să-l aud încât îmi pierd minţile Plânsetul se repetă şi sar din pat, cu o agerime de care nu m-aş fi crezut în stare. Îmi sprijin fruntea de lemnul rece de teama reîntâlnirii cu privirea plină de ură a tatălui său care mi-a interzis să merg la el. Însă am parte de o mare surpriză. Mânerul uşii se mişcă şi în ea apare uiuţ, frecându-se la ochi, cu nasul curgându-i. El

reprezintă jumătate din inima mea, readucându-mi puţină speranţă cu apariţia sa.

— Ana! se apucă strâns de picioarele mele, ştergându-se de fustă.

Îl ridic în braţe, strâns la pieptul meu, mirosindu-i părul un pic cam prea lung. Îmi cuprinde gâtul cu braţele sale micuţe şi stăm aşa până se plictiseşte şi-mi cere micul dejun. îl duc în camera unde totul e la locul lui.

Cu aceleaşi haine de oraş, de aseară, caut peria de păr pentru a mi-l netezi un pic înainte de a mă deplasa la bucătărie. Abia acum inventariez distrugerile care cu siguranţă mă vor ţine ocupată o perioadă, însă nu mai văd totul în negru de când e Erich lângă mine. Fără a-mi vedea prea clar chipul în bucăţile sparte de oglindă îmi pieptăn părul ciufulit şi-l prind cu câteva agrafe. Arunc puţină apă

pe faţa şi simt usturimea ochilor umflaţi de la plânsul şi oboseala de azi-noapte. Dar dacă mi l-a lăsat pe micuţ în grijă înseamnă că m-a iertat, nu? mă încurajez, plină de optimism.

Îl las pe copil înconjurat de jucării şi mă grăbesc spre bucătărie, trecând printre soldaţii ale căror fluierături le ignor total. Iar se adună să plece, probabil în port, unde vor sta toată ziua, fiind înlocuiţi de alţii, la noapte. La ultima treaptă de la demisol în loc s-o iau în stânga, sunt interesată de uşa biroului său pe care am norocul s-o găsesc deschisă. O clipă stau în cumpănă neştiind ce să fac, însă răspunsul mi-e dat prin apariţia, să în prag. Se opreşte deşi îi transmit prin privirea mea rugătoare să mă asculte şi mai ales să treacă peste lipsa de comunicare care a dus la acest impas. Refuză îndreaptă spatele şi revine la privirea rece, cu maxilarul încleştat, aceeaşi de aseară. Aplec capul, strângând ochii cu putere, sperând ca atunci când îi voi deschide, să-l regăsesc pe bărbatul dinainte, însă e doar o iluzie deşartă. Mă loveşte îngrozitor cu gestul atât de neaşteptat. Îmi închide iar uşa în faţă, spulberând într-o clipită toată speranţa pe care o mai aveam.

CAPITOLUL 17

Şi de atunci totul s-a rupt. Simt acelaşi gol, ca atunci când am rămas pe ridicătura de pământ, privind casa dârmată, ca şi cum m-am întors în timp şi am uitat de cele trăite de atunci. Am revenit la aceeaşi stare, afundându-mă din ce în ce mai mult într-o dispoziţie depresivă, tristă, disperată, descurajantă. Singurul care reuşeşte să mă scoale din patul în care aş zace este Erich, prin nevoile sale. Mă îngrijesc de mâncarea sa, nevoile fiziologice şi-l scot pe terasă, profitând de ultimele zile cu soare. Se joacă şi aleargă, în timp ce eu vegetez cu ochii larg deschişi, dar prin care nu văd nimic. Mintea e într-o altă lume, paralelă cu aceasta unde nu ştiu cât şi cum trece timpul. Sunt ca un robot care primeşte comandă şi o execută fără a judeca.

— Mâncare! şi imediat mă întorc cu ce-mi plasează în mână mătuşă-mea.

Nu cred că am schimbat mai mult de două cuvinte cu ea de atunci, deşi mă atenţionează să-mi schimb atitudinea şi figura morocănoasă de fiecare dată când mă vede.

— Pipi! în grabă aduc oliţa şi-i pregătesc apa pentru băiţă. El comandă, eu execut şi timpul trece.

Nu l-am mai văzut din acea zi. Uneori stau în pat şi fac socoteală la timpul trecut/ dar socoteala se încurcă până renunţ. Am crezut că pot trăi doar cu Erich în viaţa mea, dar m-am înşelat. Mi-a intrat prea mult în sufletul golit şi pustiit prin dispariţia familiei mele. Uneori aud în camera micuţului pe cineva, însă nu pot spune cu claritate rând şi dacă-i adevărat sau doar o închipuire, având multe momente în care realitatea se împleteşte cu lumea visului. Nici acum, când sunt trezită de muzica care răzbate până aici de jos, nu-mi dau seama dacă e noapte sau zi, dacă abia m-am pus în pat sau de mai multe ore. Totuşi, această muzică nu încetează şi sătulă a încerca s-o ignor şi să adorm la loc, caut întrerupătorul. Clipesc des până mă obişnuiesc cu lumina puternică şi-mi bag mâinile în apa rece din lighean, reuşind astfel să mă trezesc de-a binelea. De jos, pe lângă muzică răsună mai multe voci şi râsete.

Iar au petrecere. Oare e şi el? Gândul îmi săgeată craniul în două. Credeam că nu mai simt nimic şi am murit pe interior, dar se pare că încă nu. Curiozitatea sau dorinţa de a mă convinge nu mă lasă în pace, mă împinge pur şi simplu spre ieşire fără să ţin cont că sunt în cămaşa de noapte şi desculţă. Coridorul este pustiu, slab luminat ca de obicei şi mă deplasez nestingherită până la balustradă, privind printre zăbrele ferită astfel de a fi observată.

De această dată petrecerea pare diferită. O formaţie a scos mai multe cupluri la dans, iar ceilalţi invitaţi socializează într-un mod civilizat în grupuleţe. Femeile

sunt elegante, cu o postură diferită de ce am mai surprins aici. Pe lângă uniformele militare se disting multe ţinute civile şi totul e atât de frumos încât mi se strânge iar inima. Mi-ar fi plăcut să fiu acolo, la braţul său, dansând sau ţinându-i companie într-o conversaţie lejeră. Simt invidie faţă de aceste femei şi singura consolare este absenţa sa.

Renunţ şi mă îndrept liniştită spre camera mea. Nu e! Sting lumina şi mă trântesc în pat, dar dorul îmi ţine somnul la depărtare pentru mai mult timp. Mi-e dor de braţele, ochii, zâmbetele, sărutările şi cuvintele sale româneşti rostite cu greu, dar cu drag. De ce? De ce s-a întâmplat aşa? De ce n-am avut puterea să-i spun lui Ştefan să caute pe altcineva? De ce n-am putut să-i frâng inima, în schimb m-am distrus singură? Noaptea aceasta e diferită, simt şi nu e bine, pentru că doare.

Cred că am aţipit pentru un timp, pentru că muzica abia se mai distinge, iar vocile au dispărut. O forţă invizibilă, greu de înţeles mă trage spre coridor, într-adevăr, formaţia şi musafirii au plecat. Doar câţiva petrecăreţi întârziaţi, la o masă, bucurându-se de compania a doua femei. Una dintre ele râde zgomotos, se lasă pe spate pentru ca unul dintre soldaţi să-i toarne

Simorw Lungu alcoolul dintr-o sticlă între sâni şi s-o sărute pe unde a curs alcoolul. Cealaltă, atârnată de un soldat, asistă la acest spectacol, amuzată. Decid să plec, însă mişcarea din separeul de lângă şemineu mă face atentă. Pe fotoliu un ofiţer îşi duce lent paharul la gură, cu ochii lipiţi pe femeia cu rochie strălucitoare din faţa sa.

Aceasta îşi lasă bretele de la rochie în jos, până alunecă la picioarele sale, rămânând goală în faţa lui. Îmi pare totul ca un déj? vu şi nu ştiu de ce. Femeia îşi dă părul după urechi şi se întoarce să ia paharul de pe măsuţa din spatele ei, cu mişcări seducătoare, menite a-l pune pe jar pe bărbat. Nu se poate! îmi revine în minte aceeaşi ipostază, din primele seri petrecute în această clădire Atunci am fugit, speriată şi ruşinată, dar nu şi acum. Înţepenită, strâng cu putere balustrada şi-mi muşc buzele

cu putere, pentru a nu scăpa vreun sunet. Îi recunosc! Atunci nu-l cunoşteam, dar acum în acel fotoliu e bărbatul pentru care am suferit în tot acest timp, încântat de spectacolul oferit de acea femeie. Cum de am putut să fiu atât de oarbă şi nu mi-am dat seama de data trecută cine sunt ei? închid ochii şi revăd toate plecările ei, întorcându-se noaptea târziu. Uite unde şi cu cine îşi petrecea timpul, draga mea verişoară! Cu el!

Tocmai cu el?

Fug, învinsă de durerea ascuţită, departe de cele două persoane care mi-au provocat o asemenea distrugere. Ipostaza în care i-am găsit, mă săgetează

Într-una şi de câte ori închid ochii îi văd distrându relaxându-se, călcând pe inima mea distrusă Nu mă uimeşte că în curând aud uşa de la camera sa fiind t, mpul să treacă la fapte, după un debut atât de incitant Simt că mă sting cu încetinitorul, ştiind că e cu ea la distanţă atât de nucă, în patul în care ne-am iubit de nenumărate on. Mă zvârcolesc, fără a-mi exterioriza prin urlet tot oful, până adorm.

După câteva ore abia mă pot mişca, deşi îmi impun să fac cei câţiva paşi. Simţurile îmi sunt atât de amorţite, încât nu bag de seamă podeaua rece de sub tălpile goale. Ameţeala mă însoţeşte la tot pasul, ca parte din mine, firească şi constanta. Incapabilă dea mai face vreo mişcare, mă sprijin de tocul uşii şi-mi îngustez ochii, vrând să fiu sigură că este rea] ceea ce disting. Pe marginea patului, Friedrich mângâie părul blond al fiului său adormit. Pentru un scurt moment nu dă vreun semn că m-ar fi simţit, iar când o face se uită în jos, la picioarele mele. Se ridică şi părăseşte camera fără alt gest decât aceeaşi uşă închisă după el. Nu primesc altceva din partea sa decât indiferenţă.

Revin în camera mea şi mă schimb lent, un adevărat chin de a face totul cum trebuie. Şi-mi reiau rutina pe care mi-o impune micuţul, baie, mâncare, afară la aer şi de la capăt. Însă efortul e prea mare şi ceaţa mai densă, până

întunericul mă înghite. Deschid

ochii datorită zgâlţâiturilor zdravene şi constat că nu sunt în pat, într-unul din coşmarurile în care chipuricelor doi se îndepărtează tot mai mult de mine. Se pierci în întuneric şi oricât strig şi îi caut, dispar pentru totdeauna.

Nişte mâini mari mă ridică în şezut şi continuă să mă zdruncine, până sunt capabilă să-mi fixez ochii într-a lui.

— Hai, revino-ţi! Eşti bine, doar ai leşinat.

— Unde sunt?

— Pe coridor. Hai, încearcă să te ridici, mă îndeamnă calm şi preocupat.

Agăţată de el, reuşesc să mă ridic pe picioarele vlăguite. Simt o durere acută şi duc mâna la umflătura poziţionată puţin mai sus de tâmplă.

— E doar un cucui. Te-ai lovit când ai căzut Noroc că te-am văzut, altfel cine ştie cât zăceai pe aici!

— Ahren, ajută-mă, te rog, până în cameră, în curând se va trezi Erich şi se va speria.

— Ar fi bine să te vadă un medic. Nu arăţi prea bine şi…

— Nu! Sunt bine, pe cuvânt! mă desprind de braţele sale, dar calc în lături.

Intervine şi mă apucă de subraţ, ducându-mi mâna după gâtul său şi cu răbdare mă conduce.

— O să vă distrugeţi până la urmă. Sunteţi doi încăpăţânaţi, are dreptate Crina! Bruch aşteaptă să-l cauţi şi să-i dai o explicaţie, însă tu-l aştepţi pe el! bombăne nemulţumit.

Deschide cu greu uşa şi mă duce până la pat. Ştie de noi? Vorbeşte ca şi cum ar cunoaşte toată povestea noastră şi mă mir că e la curent cu tot.

— Te înşeli, nu mă aşteaptă, a găsit deja cu cine să-şi petreacă timpul! răspund în urma sa.

— Ce? se opreşte din drum, privindu-mă neîncrezător.

— Ce-ai auzit! Nu ştiu ce crezi, dar mi-a demonstrat-o

aseară că nu-i pasă de mine. 5-a înfruptat cu plăcere cu trupul unei femei pe care o cunoştea dinainte.

E prima persoană căreia pot să-i dau anumite detalii, iar supărarea, furia, gelozia şi invidia mă fac să răbufnesc. Mă enervează figura şocată şi nedumerită de parcă am vorbi de persoane diferite.

— L-am văzut cu ochii mei, oricum, nu mai contează! abia mai şoptesc şi nici nu ştiu dacă m-a auzit sau a fost doar pentru mine.

Vreau să plece pentru a mă întinde, să mă cufund iar în tristeţea cu care m-am obişnuit.

— Nu ştiu ce ai văzut, dar pot să te asigur că n-ar putea să facă aşa ceva. Nu acum, când l-ai adus în starea asta! mai spune înainte de a părăsi încăperea.

Las capul pe perna moale cu gândul la Ahren şi la faptul că e la curent cu tot. Ştiu că e omul său de încredere, având şi funcţia de şofer, dar să se destăinuie ca unui prieten? Chiar dacă a făcut asta, Ahren a înţeles greşit şi-i ţine partea cu înverşunare, îndoindu-se de vorbele mele.

Friedrich se bucura de corpul voluptuos al Elizei, iar el susţine că n-ar fi în stare de aşa ceva? Hmm, ce se înşală!

* * *

Habar n-am când se înserează, luminează, când e noapte sau zi, când trece o zi, două sau mai mult. Sunt o maşinărie ideală, sarcina principală fiind Erich, fără să văd, aud sau să simt altceva. Totul se reia la nesfârşit.

— Hai. al Hai micuţe, deschide ochii! aud ca prin vis o voce, ca fund din ce în ce mai aproape.

— Bravo, aşa te vreau! se diferenţiază o alta diferită, mai blândă şi grijulie.

— Ce naiba a fost în capul tău?

— Las-o Petruţa, n-o certa! Trebuie să-şi revină şi atunci vei vorbi cu ea, nu vezi că n-are putere să-şi ţină ochii deschişi?

Didina? Ea e cea care o calmează şi temperează pe mătuşă-mea. Dar de ce? Ce caută aici?

Mă simt trasă în sus, în şezut, sprijinită de nişte perne. Imaginea devine mai clară, la fel şi chipurile de lângă mine.

— Fetiţo, ce-a fost în capul tău? Ne-ai speriat îngrozitor, simt o dojeană maternă, în timp ce-mi dă firele de păr la o parte de pe faţă.

„Ce s-a întâmplat? bâigui, privind de jur-împrejur.

— Să chemăm iar medicul ăla neamţ? întreabă

Didina, zâmbind în continuare, deşi îi simt îngrijorarea din voce.

Nu. Abia a plecat iar acum i-a scăzut temperatura. Ana, de ce nu mi-ai spus că nu te simţi bine? De ce ţi-ai făcut rău singură? De ce n-ai venit la mine, dacă aveai probleme?

Se aşază pe marginea patului şi-mi apucă mâna într-a ei. Didina bagă de seamă că e un moment delicat şi se retrage.

— Dar ce s-a întâmplat?

Încerc să desluşesc ceva prin negura amintirilor. Ultimul lucru este plânse tul micuţului, iar eu mă grăbesc să ajung la el. Atât. Nu-mi amintesc altceva.

— Ieri, înainte de micul dejun, a intrat în bucătărie însuşi Bruch. Îţi dai seama că mi-a stat inima, mai ales că era mai încruntat ca de obicei. S-a oprit direct în faţa mea, cu soldatul ăla care vorbeşte româneşte şi mi-a spus să urc urgent. Nu am primit mai multe detalii şi până te-am văzut, mi-am făcut tot felul de scenarii înfiorătoare pentru sufletul meu bătrân. Aici era deja doctorul ăla al lor şi se ocupa de tine. I s-a făcut milă soldatului şi mi-a tradus câte ceva din relatările acestuia despre starea ta. Eşti deshidratată şi slăbită, asta din cauza lipsei de hrană, de mai multe zile. Ai leşinat în camera copilului, iar cel care te-a găsit a fost Bruch.

Îmi strânge iar mâna, îngrijorată şi plină de remuşcări. Sentimentul de vinovăţie este întipărit pe tot

chipul, dar nu ştie că starea mea nu i se datorează. Poate singura vină este că m-a forţat să vin aici, fără a ţine cont de rugăminţi, însă aş fi rămas închisă în casa ei, cine ştie câte alte luni, fără să cunosc acest sentiment frumos şi insuportabil de dureros care este dragostea.

— Măi, Ana, de ce ai făcut asta? Şi noi am fost tinere, am iubit sau suferit, dar nu ne-am distrus. Chiar dacă te mai certi, o să treacă, trebuie doar să mergi mai departe, nu să te omori singură!

Ce? A aflat de Brueh?

— Sigur a fost o neînţelegere şi ce explicaţii i-aş fi dat tatălui tău, când o să-l revăd? se opreşte, îngjuţând în sec restul cuvintelor dureroase.

Mă uimeşte grija sa. Nu credeam că-i pasă de mine, nu mi-a arătat până acum.

— Uite, ţi-a scris! Ţi-am spus că a fost o mică neînţelegere şi nu merită să-ţi provoci atâta suferinţă, schiţează un mic zâmbet, încercând să mă încurajeze.

Îmi aminteşte de tata. N-aş putea să spun ce, poate gesturile sau ochii căprui, cu o nuanţă mai deschisă decât ai mei. Of, cât mi-aş dori să fie aici, să mă strângă cu labele de urs, aşa cum se lăuda.

Scoate din buzunarul de la şorţ o scrisoare ai cărei expeditor îl bănuiesc imediat. Acum intuipărerea sa, formată într-un mod eronat. Crede că Ştefan ar fi cauza amărăciunii din adâncul meu.

Dacă ar şti că într-adevăr dorul este oful meu însă îi este atribuit altei persoane, ce-ar spune? Să [dezvălui că n-am mai vrut să-l întâlnesc şi nici să-l conduc la gară, în urma mesajului trimis prin Ionică băiatul care le curăţă uneori cizmele soldaţilor în schimbul câtorva monezi? L-am cunoscut când a fost trimis la bucătărie să mănânce chiar de Friedrich uimindu-i pe toţi cu fapta sa.

— Părea îngrijorat Bruch ăsta, probabil se teme să nu îmbolnăveşti şi copilul. N-a plecat până n-a auzit

diagnosticul doctorului.

A vrut să fie sigur că nu-i ceva molipsitor? Nu-mi pot opri oftatul lung izvorât din adânc pe care mătuşă-mea îl interpretează greşit.

— Dacă te dă afară? Mă mir că n-a făcut-o deja! Aseară am fost obligată să plec după un semn de-al său şi te-am lăsat singură. Toată noaptea am stat cu gândul la tine, însă a dat Dumnezeu şi ţi-a scăzut temperatura până dimineaţă.

Poate era ocupat cu fiică-ta şi nu voia să-i surprinzi! îmi rămâne replica în gât şi ori cât de mult aş vrea să-i

dezvălui adevărul, ştiu că i-ar provoca dezamăgire şi nu sunt în stare de aşa ceva.

— Hai să te duc la baie înainte să cobor, cu siguranţă au nevoie de ajutorul meu.

Aşteaptă şi mă sprijină să-mi spăl părui încurcat. Astfel observ că oglinda a fost schimbată, iar pe julăpior a apărut o veioză. Când, cum şi în ce fel, nu ştiu, dar nu pun întrebări.

— Erich? o întreb înainte de a pleca.

— Nu ştiu, draga mea. L-a luat cu el ieri dimineaţă d nu l-am mai văzut. Ţi-am spus doar că era îngrijorat să nu-i dai vreo boală!

Ultimele cuvinte trezesc amintiri neplăcute şi n-aş putea spune cât zac aşa. Pe seară apare cu un castronel cu supă, forţându-mă să-l mănânc, deşi abia pot să rămân cu ochii deschişi. Vreau doar să dorm.

— La naiba, Ana, iar arzi fetiţo! O să-ţi pun oţet la picioare, pe abdomen şi apoi medicamentele pe care ţi le-a lăsat aici.

N-o mai aud. Mă trezesc odată cu expulzia forţată prin care elimin o bună parte din conţinutul stomacului. Încerc să opresc cu mâna, dar se repetă constant prin contracţia muşchilor abdominali. La a doua ignire. zăresc nişte picioare care apar în raza vizuală Alunec pe spate, iar sunetele ce se aud bănui «** că sunt ale mele. Deschid

ochii când simt apa curgând pe cap, faţă, corp şi pe cineva cum mă spală în urma ei. E el. El e cel care mă sprijină să nu cad şi mă săpuneşte de zor, cu o figură încruntată şi preocupată. Realitatea se împleteşte cu visul şi nu-mi dau seama dacă într-adevăr mă duce pe braţe până la pat şi-mi şopteşte într-una cuvinte din cele două limbi.

— Shht, eu aici!

Adorm, îndemnată de vocea liniştitoare, un vis din care nu mai vreau să mă trezesc.

— Erich, nu mai alerga, te rog! strig, dar nu ascultă, ascunzându-se prin mulţimea de oameni.

— Erich, gata, rămâi pe loc! repet mult mai tare.

Sunt multe persoane în jur, cu spatele la mine, iar băiatul dispare. Îi dau la o parte, împing şi mă ciocnesc de ei cu disperare. Respir greu, zgomotos şi reuşesc să-i zăresc părul blond, deasupra celorlalţi, fiind pe umerii unui bărbat înalt, căruia îi recunosc uniforma. Zâmbesc până realizez ca nu vin, ci continuă să meargă în direcţia opusă, între noi apărând mai mulţi oameni, până se evaporă cu totul. Mă panichez şi strig iar, dar nu răspund.

— Mi l-a luat! Mi l-a luat şi pe el!

Cad în genunchi, neputincioasă fi urlu ca un animal rânit.

— Ana! sunt prinsă de umeri şi scuturată uşor până dau de ochii albaştri vizibil îngrijoraţi.

Sunt în camera micuţului şi nu ştiu cum am ajuns aici. Camera e cufundată în întuneric, iar Puiuţ nu se află aici. Deci n-a fost vis, e adevărat?

Îl împing cu palmele în piept, dar nu se clinteşte.

— De ce mi l-ai luat pe Erich? îl lovesc şi în locul unui răspuns vocal sunt trasă la piptul său atât de strâns încât abia mai pot respira.

Mă ţine aşa până se opresc suspinele şi nu mai opun nici «rezistenţă. Nemişcată, cu nasul în bluza sa, inspir mirosul care mi-a lipsit, în timp ce mâinile i se mişcă în sus şi jos pe spatele meu, acoperit doar de materialul subţire al cămăşii de noapte şi mă înfior. Corpul mi se trezeşte la viaţă şi în sfârşit, simt.

— Ana, Erich bine, spune cu nasul în creştetul meu' simţindu-i respiraţia fierbinte lângă ureche.

„Ne-e e? ridic capul şi-i privesc chipul la câţiva centimetri de al meu.

— Erich la Ahren… ăă… joacă copil.

şur * * * i

— Ahren are copil? întreb surprinsă.

Ia Sechs… ăă… lună, arată şase degete pe care, e percep cu greu în semiîntunericul din cameră.

Şase luni? Are un copil de şase luni, aici – în Constanţa?

— Ja, a simt zâmbetul, mai ales când mi-l lipeşte de colţul gurii.

Ce face? Ar trebui să-l împing, aşa ar fi corect, însă nu pot. Mi-a lipsit şi gestul său e ceea ce-mi doresc. Buzele se regăsesc, iar limba îl urmează, ieşindu-i în întâmpinare cu disperare. Ridic mâinile şi le înting în păr, vibrând de dorinţă în braţele sale. Simt cum sunt ridicată şi dusă spre camera sa, locul de unde am fugit mai înainte. Continuă să sărute cu pasiune şi în timp ce mă aşază în pat, urmându-mă.

— Ana! rosteşte răguşit şi-mi cuprinde sânul.

Nu ştiu când a ajuns acolo, fiind mult prea absorbită şi hipnotizată de sărutările sale. Se opreşte deodată şi mă priveşte direct în ochi. Nuanţa ochilor u este schimbată când redevine serios, se sprijină într-un cot şi-mi apucă bărbia.

— Tu a mea, înţeles? Tu a mea! şuieră printre dinţii încleştaţi.

Se încruntă şi-i observ aceeaşi duritate pe chip ca în seara aceea, când a aruncat tot ce a apărut în calea sa. Aşteaptă confirmarea că am înţeles, însă în minte îmi revin frânturi cu ei, bucurându-se unul de celălalt Eu sunt a lui, dar el? La următoarea ceartă o va chema în braţele sale din nou? Deşi ar trebui să-l pun în temă cu cele văzute, pur şi simplu mă opreşte teama că l-aş pierde. Manifest

slăbiciune sau maturitate când nu-i cer explicaţii, ci aleg să zăvorâse această uşă şi să încui aceste amintiri urate? Are dreptate, sunt a lui. Fără el m-am ofilit pe zi ce trecea şi deşi m-a jignit trădarea sa, prefer asta, în locul pierderii sale definitive.

— Da, doar a ta!

Răspunsul îl ajută să se relaxeze şi mă sărută scurt, mult diferit de cum mi-aş dori acum. Se îndepărtează cu intenţia de a coborî din pat. Gândul că depărtarea intervine iar între noi mă sperie şi-l apuc de mână, manifestându-mă agitată.

— Nu pleca!

Poate să creadă ce vrea, că sunt disperată sau obsedată, orice, nu-mi pasă! Ştiu doar că nu mai vreau să fiu singură.

Uimit de reacţie se opreşte pe moment. În colţul gurii îi apare zâmbetul său cald, pe care mi l-a oferit deseori.

— Nu plec niciodată. Tu a mea! Plec… degetul biroul de lângă fereastră, unde-i veioza aprins

veioza, cufundând camera în întuneric şi-l aud cum leapădă veşmintele. Nu e nevoie de lumină pentru a şti că nu le aruncă prin toată încăperea, aşa cum face cu ale mele, ci le aşază pe spătarul scaunului din apropierea patului. Un mic surâs îşi face apariţia gândindu-mă la anii petrecuţi în şcoala militară, de unde i se trage această obsesie pentru ordine. Revine şi ajung cuprinsă de braţele sale. Se abţine să insiste, iar o parte din trup îl trădează şi sunt fericită. Aşa i se întâmplă ori de câte ori mă atinge şi nu mai stau pe gânduri, îi dau de înţeles că este şi dorinţa mea.

CAPITOLUL 18

Se ţo cu, viler „* fă „răsucind apo. eliberează, ocupându-se de alta şi tot Z c.

plăcere deosebită, aşa cu capul sprijinit pe pieptul”! u

Un alt lucru care mi-a lipsit şi anume modul în care mă trezeşte dimineaţa.

— Guten Morgen, salută când bagă de seamă că-s conştientă.

— Guten Morgen, ridic capul şi-i văd zâmbetul.

— Tu dormi bine?

Îmi vine să hohotesc la greşelile gramaticale sau de exprimare, însă nu vreau să se simtă jenat şi să refuze să mai încerce. A învăţat multe cuvinte şi propoziţii simple, spre deosebire de prima dată şi ne putem înţelege. Mi-aş dori să-l întreb despre lucruri mai ample pentru a mă lămuri asupra comportamentului şi felului în care gestionează unele situaţii, dar mă mulţumesc şi cu cât îmi poate oferi deocamdată.

— Da, am dormit bine. Dar tu?

— Ja. Dormit foarte bine, rânjeşte cu gura până la urechi şi-mi face cu ochiul. Gestul e o aluzie directă la

— Erich, bine. Tu dormi, faci bine!

— Sunt bine.

— Nein. Tu stai pat mult, insistă şi după cum se uită spre mine n-am nicio şansă de a-l convinge.

Ascult şi mă întind mai bine în pat, căzând într-un somn adânc şi odihnitor.

A

Îi simt respiraţia şi sărutările pe frunte şi mă bucur iar de felul în care mă trezeşte. Bucuria revederii trece rapid când sunt ajutată să mă ridic în şezut şi primesc ordin – ca unul dintre soldaţii săi – să golesc farfuria pe care mi-o întinde. Nu am poftă de mâncare şi numai văzul ei îmi provoacă greaţă. Încerc să mă eschivez şi să negociez cu el, dar renunţ în faţa încăpăţânării sale. Reuşesc doar să obţin o masă în doi. În timpul ei îmi explică că e nevoit să plece, însă să-l aştept la ora şase, îmbrăcată în hainele lăsate pe spătarul scaunului probabil când a revenit cu mâncarea. Cum iese pe uşă, ca un copil cunos să descopere surpriza mă

Îndrept spre scaun. Găsesc o rochiţa superbă, plăcuta 1 atingere şi o pereche de dresuri.

După o zi petrecută în pat, încep pregătirile cu o oră înainte, conştienta că faţa îmi este palidă şi cearcănele destul de vizibile. Rochiţa e croită perfect pentru talia subţire şi dorinţa de a arăta bine mă agită şi emoţionează odată cu trecerea minutelor. S\mt încântată de această ieşire, o întâlnire ca orice cuplu însă raţiunea îmi trimite semnale de avertisment Mă atenţionează de pericolul care mă paşte, odată cu apariţia în public la braţul unui ofiţer german. Măsor cu paşi mărunţi încăperea şi dezbat în gând problema, găsind argumente favorabile acestei propuneri pe care mi-a făcut-o la prânz. Tresar la auzul bătăilor repetate din uşă. Calc pe vârfuri până la uşă, dar nu îndrăznesc să deschid, până nu-mi aud numele. Deschid şi-l găsesc pe Ahren, La fel de serios ca şi până acum.

— M-a trimis Oberleutnant să te conduc.

— Mi-a spus să-l aştept aici, răspund oarecum bulversată de acest mister.

— Te aşteaptă pe stradă. O să înţelegi, când o să vă întâlniţi, face semn s-o iau înainte să şi n-am altceva de făcut decât să mă las condusă.

— Aşteaptă la colţul străzii, lângă băcănie, se opreşte la intrare şi indică în ce parte s-o apuc.

jjj IIUn3 1, Ul>

— Mulţumesc.

— O seară bună să aveţi! surprind zâmbeai înainte de a face stânga împrejur, întorcându-se de unde a venit.

Felul în care am fost anunţată că sunt aşteptata îmi stârneşte curiozitatea şi nerăbdarea şi aproape zburd până la capătul străzii. Aici rămân pe loc, uitându-mă în stânga şi-n dreapta după bărbatul zvelt. O urmă de îngrijorare se face simţită, întrebându-mă dacă am înţeles corect locul de întâlnire, pentru că nu-l zăresc nicăieri. Mai mult cu coada ochiului observ bărbatul de peste drum, aflat într-un loc mai întunecat, cum aruncă ţigara şi o stinge cu piciorul.

Devin atentă la el şi-l urmăresc păşind spre stâlpul de iluminat. Îmi pare familiar şi continui să-l privesc cum traversează, până se opreşte în faţa mea.

— Friedrich? spun sugrumată de emoţii.

E prima dată când îl văd fără uniforma sa, având un costum închis la culoare, contrastând cu părul său blond. Pentru a nu ştiu câta oară îl admir şi-mi spun în gând că este cel mai interesant bărbat din cei pe care i-am văzut sau cunoscut vreodată.

— Ana, salută înainte de a mă săruta pe obraz, în colţul gurii, făcându-mi inima să ţopăie mai mult.

Oferă braţul pe care-l apuc cu drag şi mă jas condusă la restaurantul Bristol din piaţa Ovidiu. Ajunşi privesc clădirea mare la parterul căreia se află restaurantul, neîndrăznind să mai înaintez. Nu mă lasă prea mult să analizez situaţia şi mă trage înăuntru unde ne întâmpină imediat un ospătar. Suntem conduşi spre un separeu, trecând pe lângă mai multe mese în jurul cărora se ospătează camarazi de-ai să mă uimeşte şi ospătarul, vorbind şi înţelegând lejer germana. Servirea este ireproşabilă, rapidă şi discretă. Nu ştiu ce să fac şi mă simt stingheră. Mă cunoaşte atât de bine încât intervine, apucându-mi mâna pe deasupra mesei până îi întâlnesc ochii în care zăresc aceeaşi emoţie. Este prima noastră întâlnire, departe de comandament, iar prin hainele sale civile, departe de război. O simplă cină la un restaurant elegant, pe care cu siguranţă nu o voi uita niciodată.

Plutesc, odată cu tot ce mă înconjoară. Luna pare mai mare şi frumoasă ca nicio altă dată, vântul adie uşor, aducând în atmosferă aerul marin, atât de plăcut. Observ toate acestea datorită companiei acestui domn serios care se plimbă cu partenera sa, cum vrea să pară în locurile luminate, nu şi în cele întunecoase pe care am impresia că le caută dinadins. Acolo se transformă, sare pe mine, sărutându-mă până mă agăţ de el, fiind incapabilă de a mai simţi siguranţa picioarelor. Şi iar redevine serios în

apropierea altor oameni şi mă pufneşte râsul de prestaţia sa teatrală, bună de un mă*, sunt îmbătată de dragostea pe care 1 – 0 port şi totul se pare minunat. La fel de tăcuţi în faţa vutorul* nostru ne asumăm doar aceste momente fericite, care nasc sentimente mai puternice ca oricând.

Plimbarea durează mai bine de un ceas pe trotuarele întunecate ale Constanţei. La colţul clădirii vedem cum se deschide portiera unei maşini parcate, făcându-şi apariţia Ahren. Fac un schimb de semne şi mă opreşte, cu ochii aţintiţi pe Ahren, care intră şi iese imediat din clădire. La un alt semn de-al său, intrăm. Soldatul de la intrare ia poziţia de drepţi şi salută, timp în care o iau înaintea sa. Mă ajunge din urmă pe coridorul pustiu şi-i simt mâna pe mijloc. Abia aştept să continuăm această seară de neuitat şi citesc acelaşi gând în ochii albaştri.

Dar vraja se evaporă odată cu scârţâitul unei uşi şi apariţia lui Ebner. E surprins de cele văzute, ca şi noi de altfel.

Retrage mâna de pe spatele meu şi simt încordarea din trup, aşteptând reacţia bărbatului care-i studiază ţinuta. Rânjetul îi acoperă jumătate din figură şi urmez, aplicând acelaşi tratament, cu mici întârzieri în anumite zone. Friedrich nu face faţă tachinării şi şuieră ceva printre dinţi, având ca rezultat un râs zgomotos din partea şatenului. Îmi pare dezagreabil dar

nu datorită aspectului fizic, ci a caracterului. Nu sunt mai rezistentă decât iubitul meu şi mă ascund în spatele său de privirea enervant de insistentă. Replicile dintre ei sunt destul de scurte şi acide. Friedrich nu-şi bate capul prea mult cu el, mă ia de mână şi nu se mai opreşte până în camera sa.

Bineînţeles că i s-a schimbat dispoziţia, semn clar prin uşa trântită din urma noastră. Nu intervin şi-l las să pufnească în voie cât mă deplasez în camera mea pentru a mă schimba de hainele frumoase şi elegante care au întregit această frumoasă ieşire din oraş. Ghinionul a fost

să dăm peste nesuferitul ăla, dar n-am de gând să-l las să strice restul serii. Doar cu cămaşa de noapte, revin, aşteptându-mă încă la răbufniri. Mă înşel. Aşezat în pat, mult mai liniştit şi zâmbitor îmi face semn să mă alătur.

— Friedrich, cine e Ebner?

Ştiu că nu-i place acest subiect, dar curiozitatea învinge precauţia.

— Ebner… ăă… şcoală.

— Ebner a fost coleg de şcoală? îl corectez şi aprobă.

E încurcat şi ştiu că ar vrea să spună mai multe, dar ne lovim de aceeaşi barieră, limba necunoscută. Se

Sunoni Lungu ridică deodată şi scoate dintr-un sertar mai multe în şezut aştept cu nerăbdare să descopăr o parte. lumea şi trecutul său. Alege una şi mi-o întinde. M J băiep, în uniformă militară în faţa unei şcoli, din ar, u, 1937 îl caut cu atenţie, fără succes însă, majoritar părându-mi asemănători. Aşteaptă şi surâde strâmbătura neputinţei de a-l descoperi. Indică tânărm de pe rândul din spate, apoi pe Ebner, în partea 0 pUSĂ Deci, am înţeles bine, se cunosc dinainte de război, colegi la şcoală. Dar de unde starea conflictuală în care se află?

— Ebner oraş Hamburg, mare, eu Moers, mic Mein Vater a obliga eu şcoală, începe să gesticuleze şi arată în fotografia cu membrii familiei, pe tatăl său.

— Tatăl tău te-a obligat să mergi la şcoala militară? repet ce am înţeles.

— Ja. Eu mult citit… ăăă… bun şcoală, nicht Ebner. Mein Vater war Bauer, arată poza de la fermă.

Şi în sfârşit dezleg iţele încurcate ale poveştii care a cauzat această ură. Friedrich provine dintr-o familie de fermieri. Tatăl său l-a trimis la şcoala militară şi a avut rezultate bune, în timp ce Ebner este dintr-un oraş mare, cu o situaţie mai bună, dar nu şi la învăţătură. A fost ţinta glumelor sau invidiei acestuia şi asta a dus la

ură. Mai târziu, Friedrich a ajuns omul de nădejde al comandantului şi lucru deranjant pentru Ebner

— Am înţeles, zâmbesc cu satisfacţie că am aflat mai multe informaţii despre viaţa sa şi pentru asta primesc un mic sărut.

Îl ajut să strângă restul fotografiilor înşirate între timp pe pat şi zăresc una cunoscută din albumul soţiei sale. Cea de la nunta lor. Se uită pentru un timp la mâna mea, fără să spună nimic, până-şi ridică privirea şi realizează ce doresc. Pentru câteva clipe am bănuiala că nu va oferi nicio informaţie, dar nu cedez şi-i susţin privirea, până oftează, resemnat. Mă râcâie şi simt o mică gelozie pe faptul că a avut o soţie pe care a iubit-o cândva şi căreia poate îi duce lipsa.

— Gertrude, o indică, apoi pe tatăl, mama şi fratele său.

— Ea… ăă…

De această dată nu găseşte cuvântul potrivit. Mă uimeşte când se ridică şi îşi aduce un carneţel, pe care îl răsfoieşte, căutând ceva. Are un carneţel cu cuvinte în română? Chiar îşi dă silinţa să înveţe!

— Aaa, Gertrude vecină mai mare. Ea are bărbat… ăă… mort der Krieg în Polen.

— A fost căsătorită şi soţul ei a murit în Poloila începutul războiului. Era mai în vârstă decât tine repet mult mai clar/ fixându-mi astfel cele aflate.

— Ja.

Îmi arată treizeci şi două de degete. Îmi confirmă părerea personală pe care mi-am făcut-o când am cunoscut-o. Îmi amintesc fotografia de la prima ei nuntă, fericită alături de primul soţ, probabil dragostea vieţii sale în comparaţie cu tristeţea pe care o afişează în aceasta.

— Meine Mutter plăcut ea. Gertrude singură, eu plecat, meine Mutter will enkelkinder… ăă… copil.

Zâmbesc pe interior, deşi ştiu că nu e bine să mă bucur de nenorocirea unei femei moarte. Am observat şi l-am judecat aspru că nu-i acorda deloc atenţie soţiei, crezând că din cauza vreunei supărări, însă acum înţeleg

că n-a iubit-o. Au fost victimele unei căsătorii aranjate, lipsite de iubire. Mama lui o plăcea şi n-a vrut s-o ştie singură pe timpul războiului, când majoritatea bărbaţilor tineri erau pe front, aşa că l-a obligat să se căsătorească, dorind nepoţi. Dar… au apucat să-l vadă pe nepot?

Face o grimasă sătul de atâta vorbă, duce amintirile la locul lor, stinge veioza şi îşi reia poziţia de dinainte, cuprinzându-mi mijlocul cu braţele.

Adorm în braţele sale, fericită. Dimineaţă apuc mă spăl şi îmbrac, înainte ca uşa să se deschidă.

— Puiuţ! alerg şi i-l trag din braţe, pupăcindu-l peste tot, bucurându-mă de chicotelile sale.

Când mă opresc, îşi exprimă dorinţa clară de a-l lăsa să plece în camera sa, ducând dorul jucăriilor. îl urmăresc din prag cum imită zborul unui avion şi-l simt pe taică-su cum se lipeşte de spatele meu, înconjurându-mi mijlocul.

— Puiuţ?

Nu înţeleg şi mă răsucesc în braţele sale. Aşteaptă cu o sprânceană arcuită să-i explic cuvântul. Ah, cum să fac asta?

Încep să scot omomatopeele specifice, imitând pe rând cocoşul, găina şi apoi puiul. Asta îl atrage şi pe fiu-su de dincolo, amuzându-se copios în timp ce mă agit să explic. Pun un mic botic, nervoasă că mă ia în râs şi dau să plec, dar bineînţeles că anticipează mişcarea şi mă trezesc înhăţată şi sărutată. Părăseşte încăperea e sigur că m-a împăcat, însă cu o veste proasta neaşteptată. O să plece pentru câteva zile în Germ §* şi dacă tot ajunge acolo, o să rezolve şi situaţia lui Eric-Va căuta un loc sigur, unde îi este locul şi anume în ţ-i sa.

N-am putut să ripostez cumva să nu-mi băieţelul, intrat atât de mult în suflet, încât îl consider ca fiind al meu. Judecata obiectivă m-a făcut să iau această decizie, considerând că i-ar fi mai bine acolo, nu aici într-un loc instabil, unde nu putem şti ce ne va aduce ziua de mâine.

Fericirea deplină a fost scurtă şi ştiu că trebuie să mă

pregătesc mental pentru pierderea pe care o voi simţi în curând. Trebuie să fiu puternică, să nu mai cad pradă slăbiciunii şi depresiei.

Petrec următoarele ore, jucându-mă cu Erich, până în jurul prânzului, când mă îndrept spre bucătărie.

— Ana, eşti bine? Mi-am făcut griji, dar nu mi s-a permis să revin. Bruch mi-a transmis că nu mai este nevoie de mine pentru că trebuie să te odihneşti. Chiar arăţi mai bine! mă întâmpină mătuşa cu o grijă neobişnuită faţă de persoana mea.

— Ţi-ai revenit! Ai speriat-o pe doamna Petruţa, dar şi pe noi! apare şi Gina, studiindu-mă cam mult.

A

Întoarce-te la mine

— Da, sunt mai bine!

— Cred şi eu că te-ai îmbolnăvit, cu un şef ca scorţosul ăla de Bruch! Nu ştiu cine ar rezista! continuă o văd pe mătuşă-mea cum îşi caută de lucru, lăsându-mă singură cu ea.

Nu mi se mai pare atât de plăcută cum o văzusem la început. Ceva mă atenţionează s-o ţin la distanţă, iar faptul că-mi critică iubitul mă înverşunează mai mult

— Nu are nicio vină că m-am îmbolnăvit, încerc să-i schimb impresia, dar îşi dă ochii peste cap şi pufăie de parcă n-aş şti despre ce vorbesc.

— Hai, Ana, ştiu prea bine cum este el!

— Da? De unde ştii cum este Bruch? întreb, abţinându-mi cu greu nervii pe care mi i-a provocat într-un timp atât de scurt.

— Păi, ăăă… am auzit că este foarte dur şi felul în care merge, atât de îngâmfat, încât şi soldaţii tremură în faţa lui! justifică încurcată, încât simt cum unghiile-mi înţeapă dureros palmele atunci când strâng pumnii cu putere.

— L de ce e, nu iau prea mult contact cu el, dar nu mi se pare atât de dur cum spui tu! Te-ai gândit că poate

— Nţ şi de aceea pare a îi îngâmfat? Cred că mai serios ş…

*? ci asta nu din cauza fricii…

soldaţii? 1 respecta şi asta n

Măi fetelor, nu mai staţi degeaba şi lăsaţi Pălăvrăgeala despre Bruch! ne ia mătuşă-mea la zor, întrerupând micul conflict care însă mocneşte la continuare între noi.

Nu înţeleg ce tot are cu Friedrich. De ce îl critică mai mereu? Ştie ceva ascuns?

Mă întorc cu gândul zburând în toate părţile, dar revin la normal când băieţelul îmi zâmbeşte cald. im, propun să-l alint pentru a simţi cât este de iubit, pentru restul timpului pe care îl mai avem de petrecut împreună.

Înainte de cină am parte de o vizită neaşteptată.

— Bună seara, Anuţa! Ce faci, frumoasa mea?

— Mă joc cu Erich. Nu mai este nevoie să faceţi curat aici, deja am făcut cât a dormit prinţul.

— Nu trebuia, dar aşa am timp să mai stăm la vorbă. Ştii, de câteva zile mă tot gândesc la tine, dar n-am avut ocazia să schimbăm câteva vorbe între patru ochi. Ce s-a întâmplat cu tine?

Se aşază pe un scaun şi-mi aşteaptă răspunsu’ sunt în mijlocul camerei lui Erich, aşezaţi pe burtă.

cioarele sus, desenând împreună. Continui activitatea deşi am auzit clar, însă ruşinea mă opreşte s-o privesc.

— Ana, eşti ca fata mea! spune serioasă şi simt cum mi se urcă sângele în obraji, colorându-i puternic.

— Nu s-a întâmplat nimic. N-am mai avut poftă de mâncare şi n-am crezut că mă va afecta atât de mult.

— Dar de ce? Ce ai păţit, micuţo?

Nu-i răspund imediat, dar nu pot evita şi în niciun caz nu voi minţi.

— Friedrich m-a văzut cu Ştefan, s-a supărat destul de rău, iar eu…

— Tu te-ai înfometat, completează, oftând. Anuţa, ţi-

am spus de atunci să ai grijă de tine. Nu-mi place deloc ce se întâmplă, dar se pare că e ataşat de tine. Ştii doar că eu văd multe pe aici, dar fetiţo, te-ai gândit ce vei face când va pleca? Coşmarul ăsta de război se va sfârşi cândva şi atunci ce vei face? Va pleca, iar tu vei rămâne. Pe băiatul ăla fi respingi, dar el va rămâne aici, în schimb neamţul va pleca!

Discuţia mi se duce direct în inimă şi nici măcar nu pot interveni, ştiind prea bine că totul este adevărat.

A
Scanned by Camăcanner

CAPITOLUL 19

Cu cât îl ştiu mai departe, cu atât gândul îmi este numai la el. Nopţile trec îngrozitor de lent, încuiată în camera mea, suferind şi întorcând problema pe toate părţile. Suntem în mijlocul unui cerc, înconjuraţi de oameni şi situaţii care nu ne vor împreună. De ce nu trăim alte timpuri, în care iubirea să fie simplă? încotro ne va duce viaţa?

În această dimineaţă, la fel ca oricare alta ies la plimbare, chemaţi de razele soarelui care ne dezmiardă de când a răsărit. Pregătesc băiatul şi coborâm pe scara interioară, rar folosită de ceilalţi şi ajungem pe terasă. De curând, alergând după mingea lui Erich, am descoperit câteva trepte, care se opresc la o străduţă îngustă din spatele clădirii. Le folosesc şi mă simt mult mai bine, evitând astfel aglomeraţia din interior şi mai ales soldaţii. Încă mă fac să tresar când îi văd înarmaţi şi mai tot timpul pregătiţi de plecare.

Erich mă însoţeşte liniştit, ţinându-mă strâns de mână, iar în cealaltă cărând vechea sa locomotivă atât de îndrăgită încât de multe ori adoarme cu ea în mână. Ajungem pe străzile şi trotuarele care forfotesc de comercianţi ce încearcă să te atragă în micile lor magazine. Nu am cheltuit din salariile primite, oricum

...fi avut pe ce. Friedrich îmi oferă tot strictul ruci n-a? 11 w r necesar.

În scurt timp am impresia că sunt urmărită. Devin atentă la bărbatul din urma noastră, care rămâne acolo deşi mai fac mici pauze, privind vitrinele frumos aranjate. Întorc capul, dar se preface preocupat să-şi scoată o ţigară, o aprinde şi rămâne sprijinit de perete până continui mai departe. Repetă şi la următoarea oprire, iar simţurile-mi intră în alertă. E o certitudine faptul că sunt urmărită şi-l trag pe Erich mai repede, intrând printre oameni, sperând din tot sufletul să mă înşel. Cine ar putea fi? Şi ce treabă să aibă cu mine?

Dar fac o greşeală. În disperarea mea intru pe o străduţă lăturalnică, pustie şi observ cum se apropie din faţă, un bărbat îmbrăcat asemănător cu cel din urmă. Mimica serioasă şi dură mă înfioară şi încerc să-mi păstrez calmul. Mai fac o mişcare, ieşind pe mijlocul străduţei, dar face acelaşi lucru şi realizez că n-am nicio şansă în faţa lor. Nu pot fugi cu un copil mic agăţat de mână, aşa că mă opresc îngrozită.

— Bună ziua. Nu te speria, n-o să-ţi facem rău!

Mă uit în spate şi observ că şi celălalt s-a opnt, urmărind cumva să nu fim deranjaţi. În depărtare, în partea opusă, zăresc pe altcineva. Constatarea că sunt mai mulţi mă sperie enorm.

— Ce vreţi? Cine sunteţi? întreb speriată.

— Cum am spus, nu vrem sân f, contează cine suntem, să spunem că Suni” NU

rezistenţă şi avem nevoie de ajutorul tău. „° m’ Că

Bărbatul de vreo patruzeci de ani ti A

mult – pe Erich, deşi îmi cere ajutorul, iar asta nu-mi pe

Ce? Să vă ajut? mă holbez, întrebându m-a confundat.

— Da, micuţo, avem nevoie de ajutorul

— Nu cred că vă pot ajuta, nici măcar nu ştiu cine sunteţi ş. ce vreţi. Cu siguranţă mă confundaţi Eu sunt o simplă dădacă şi… P sunt

— Exact, eşti dădaca copilului lui Bruch, unul din n? U apro Pla? oameni ai comandantului Schulz mă cmân7UP! a de Seri°S făcându-mă înghit în sec când 11 zăresc ochii sticloşi.

Simt că mi se opreşte respiraţia, iar inima mi s-a făcut cât un purice.

— Vrem să ne ajuţi. Eşti cea mai apropiată ţi6 and de Bruch şi ai acces mult mai uşor la documentele lui…

Ce? Vreţi să vă aduc documente de-ale lor. Sunteţi nebuni?

— Da, asta vrem. Aşa vei contribui la salvarea ţării şi la moartea…

— Ce? Nu pot să fac aşa ceva!

Îl opresc. Nu pot să cred ce-mi cere. Tocmai mie? Totuşi relaţia cu Friedrich e secretă şi nu par a avea habar despre acest lucru. Ştiu doar că îngrijesc copuul său, pe care continuă să-l privească ciudat, stresându-mă mai tare decât sunt.

— De ce? Ţi-e frică? Te vom susţine noi după ce ne aduci ce îţi cerem. Te ascundem cât mai departe de acest loc şi nimeni n-o să te găsească. Ai fi în siguranţă!

Cum să trădez bărbatul pe care îl iubesc mai mult decât orice?

— Nu, nu pot să fac asta! clatin din cap şocată de cele auzite.

— Bine, te lăsăm o perioadă să te gândeşti, dar dacă spui cuiva de întâlnirea noastră, nu mai stăm pe gânduri şi trecem direct la fapte, îşi îngustează privirea şi înţeleg clar unde bate aluzia sa.

Mă va omorî dacă vorbesc despre asta! Pleacă mai departe, urmat îndeaproape de bărbatul care

jjj’măriţ până aici. Simt un atac de panică care-mi dă imple Sia că totul se învârte, iar clădirile din jur se dărâmă peste mine. Urechile vâjâie, iar ochii mi se impâiejenesc de lacrimi. Ce mă fac? De unde ştiu de mine?

Când îi simt mânuţa lui Erich, trăgând şi 7 gâlţâind-o pe a mea, realizez că am rămas în acelaşi loc, devastată de întâmplare.

— Ana, vreau acasă!

Merg pe străzi buimăcită, picioarele se mişcă parcă singure, cunoscând drumul. Mintea e ocupată, blocată pe conversaţia cu acel bărbat cu privirea îngheţată. Ştiu multe, sigur au spioni în jur, dar nu atât de aproape încât să ajungă la documentele importante. Are dreptate, aş avea acces uşor la cele ale lui Friedrich. De multe ori le aduce în cameră şi lucrează la ele, lăsându-le acolo pentru scurt timp când pleacă la baie sau în altă parte.

Îl duc pe Erich în cameră şi cobor la bucătărie, acordând mai multă atenţie la tot ce întâlnesc, în special persoanele.

— Te simţi bine? o întreb când o văd mai răvăşită decât mă simt eu.

Stmona l. ungu

— Ce? A da, sunt bine! răspunde într-un mintea ei fiind plecată departe de această bucătărie.

Îmi stârneşte curiozitatea şi mă apropii mai mult

— Ce s-a întâmplat? Copiii sunt bine?

— Da, n-are legătură cu ei. Mă îngrijorează Eliza, de ceva timp întârzie cam mult, iar în această dimineaţă am descoperit că nici n-a venit aseară acasă. Azi trebuia să fie liberă, să stea cu cei mici. Taică-su a fost nevoit să rămână acasă cu ei.

Hmm, are o nouă cucerire?

— Probabil a intervenit ceva şi a fost nevoită să plece dis-de-dimneaţă şi nu v-a mai trezit!

Nu-mi vine să cred că-i găsesc scuze în faţa maică-sii. Dar mi-e milă de femeia din faţa mea, atât de îngrijoartă

încât mai are puţin şi plânge.

— Da, asta trebuie să fie, nu? schiţează un mic w M zâmbet, încurajându-se singură.

Într-un fel mă bucur că umblă şi cu alţii, iar cu Friedrich au fost doar câteva escapade. Însă tot îmi fierbe sângele din cauza geloziei.

j

Scanned by Camăcanner

O, Ana, ce faci? se întoarce din sala de mese tânăra cu nişte castroane în mână pe care le trânteşte în taţa doamnei Mărioara.

Femeia nouă, angajată în locul lui nea Relu, se apucă să le spele, tăcută, iar Gina se apropie de mine

— Bine, am venit să iau mâncarea. Tu ce faci? întreb mai mult din obligaţie, lipsită total de curiozitatea de a afla cum se simte ea acum.

— Ştii, mă gândeam că poate ieşim şi noi într-o seară, ca fetele. Sper că poţi să-ţi iei liber şi să se lipsească insuportabilul tău şef o seară de tine! Nu ştiu cum poţi să rezişti de atâta timp lângă el!

Insinuează ceva sau mi se pare? încearcă să îndulcească conversaţia cu un zâmbet larg şi o mască de nevinovată. Vrea să pară că am fi prietene şi e îngrijorată că lucrez lângă un om dezirabil. Ce urmăreşte vipera asta?

— De ce nu? Am dreptul la liber şi asta nu are nicio legătură cu Bruch. Serviciile mele pot fi înlocuite °ricând de doamna Didina, răspund urmându-i exemplul, zâmbind, chiar dacă îmi vine s-o apuc de părul lung. La cât mă irită sunt sigură că aş reuşi, deşi mai înaltă şi solidă decât mine.

— Bine, atunci aşa rămâne!

— Da, abia aştept, continui cu zâmbetul

Mai bine îmi dau două palme decât să petrec 0 sear în compania ta! mormăi pe drumul de întoarcere.

Îmi propun să nu mai ies din cameră în această zi

infernală. Astfel îmi ocup timpul cu treburi gospodăreşti, făcând curat şi spălând rufe. Mă simt singură şi speriată, ultimele evenimente continuând să mă terorizeze. Cu fiecare zi nouă totul se complică pentru noi, apărând mereu alte obstacole. Târziu în noapte sună alarmele şi clădirea se trezeşte la viaţă prin uşile trântite, camioanele huruind în aşteptarea soldaţilor. Îl înfăşor bine pe micuţ şi cobor, profitând de agitaţia şi bulversaţia celor din jur. Mă las învinsă, cedez în faţa presiunii din ultimul timp şi plâng. La început curg câteva lacrimi răzleţe, dar suspinele se accentuează şi-l trezesc pe micuţ. Mă priveşte speriat când observă că suntem pe un hol îngust, rece, umed şi slab luminat. Bărbia-i tremură uşor şi trebuie să înghit durerea proprie pentru a-l linişti. Îi vorbesc, mângâind spatele, sprijinindu-i iar capul de umărul meu. Ne legănăm până adoarme la loc. Pericolul trece şi urc. Nu mai pot adormi, stau cu ochii pe tavan, privind umbrele singurei lumini naturale, luna, care răzbate până la noi. Simt că o face special pentru mine, să-mi alunge teama din suflet şi să nu uit că speranţa moare ultima. Mi-aş dori ca norii care ne întunecă viaţa să se vânture şi să apa.

O rază de lumină. Sar în picioare şi mă refu –

colţ odată cu bătăile care răsună în toată clera D” tras zăvorul, tremur şi nu ştiu ce să fac. ŞI

— Ana deschide, sunt Ahren! îi întreb ce doreşte la această oră.

A venit aici doar când a fost trimis. O, Doamne sigur s-a întâmplat ceva!

Descui şi îşi manifestă dorinţa clară de a intra în cameră. Trage uşa după el şi ne cufundăm în întuneric.

— S-a întâmplat ceva? Friednch, e bine? îl asaltez cu întrebări şi mă atenţionează să vorbesc încet

— Nu vreau să-i trezeşti pe toţi! Der oberleutnant wurde verletzt şi e la spital.

— Nu înţeleg, vorbeşte în română! mă răstesc la el, panicată.

— Nu pot să-ţi spun exact în ce stare e, doar că este la spital. O să mergem la el, dar mai întâi îl lăsăm pe Erich la mine acasă.

— Bine, aprob şi deja bâjbâi după haine.

— Te aştept la uşă, spune şi iese din cameră.

Mă îmbrac rapid cu gândul la el, îl? au înfăşurat în pătura sa şi coborâm în urma lui 4.

Porneşte imediat pe străduţe, oprind după cinci minute înconjoară maşina şi mi-l ia pe Ench din braţe.

— Stai aici!

Intră pe o poartă mare, la fel ca gardul care înconjoară casa şi sunt nevoită să aştept, frângând mâinile tensionate de când am aflat cumplita veste. l\ju pot să vorbesc, gândesc, doar mă rog în gând la Dumnezeu să se îndure de mine, să-l găsesc bine. Ahren apare şi de această dată conduce ca un nebun până în faţa unui spital. Ne dăm seama de haos de cum intrăm, apar maşini cu oameni răniţi, plini de sânge, văicărindu-se de durere. Asistentele aleargă de colo-colo, încercând să aducă cele necesare sau să acorde ajutor noilor sosiţi. Sunt soldaţi români şi nemţi, la fel şi doctorii, lucrând împreună din cauza acestei situaţii care-i depăşeşte numeric.

Inima îmi este în gât şi dacă n-ar fi Ahren care mă conduce, cred că aş cădea în genunchi şi urla într-una disperată şi înfricoşată de cele văzute în jurul meu. Întreabă pe orei ne găseşte în drum printre toţi aceşti oameni suferinzi, unul mai tânăr decât altul, până ajungem într-un colţ. Aproape de o fereastră se formează un mic separeu şi-mi face semn să înaintez, în timp ce-l aud cum strigă după un doctor, dorind detalii

Mă apropii de patul în care bărbatul iubit, inconştient. Partea superioară din cap şi b”.

bandajat iar sângele i-a pătat deja pansamentul. Simt că mor!

Doar câţiva paşi, atât mai am până la el, însă distanţa-mi pare imensă. De când am urcat în maşina lui Ahren n-am scos niciun cuvânt sau sunet, doar jelitul şi rugatul din gând. Cui aş putea să-i spun durerea mea, cine m-ar înţelege? Sentimentul de singurătate mă copleşeşte iar şi-mi dau seama că-l am doar pe tânărul rănit de pe acest pat de spital.

— Friedrich? îi apuc degetele de la cealaltă mână i le strâng uşor.

Chipul îi rămâne împietrit şi mă îngrijorează mai mult decât sunt deja.

— Friedrich, te rog, răspunde-mi! Te rog, fă ceva, clipeşte sau mişcă puţin mâna, orice, numai dă-mi un semn că mă auzi!

Lacrimile răzbesc şi-mi curg neîncetat pe obraji. Disperarea mă cuprinde cu totul în ghearele ei şi uru pierd controlul.

— Friedrich, te rog, nu mă lăsa singură! Nu mai vreau să fiu singură, niciodată! Nu aş suporta să mai

ŞtfTXMIJ l. ungu pierd pe cineva drag, lipesc buzele pe obrazul să „mângâi cu vârful degetelor în acelaşi loc. 5 ul

— Bravo! răsună o voce şi tresar.

Îndrept spatele şi mă răsucesc îndată penvedea cui îi aparţine. Nu l-am auzit când s-a apropiar acum repetă bătăile din palme sub ochii mei de partocmai s-a terminat sceneta preferată, iar protagoniştii i-au lăsat o impresie de neuitat. Simt cum mi se scin-ge tot sângele din trup, palmele transpiră, genunchii tremură, iar mintea caută o cale de scăpare. Teama mea nu-i scapă, ba chiar îi conferă o anumită siguranţă, ca şi cum şi-ar fi atins scopul mult dorit. Înaintează, fără a mă scăpa din ochi, îngrozindu-mă. La fiecare pas spre mine îl urmez, dar în direcţia opusă până mă blochez cu spatele atingând pervazul ferestrei. Caut o cale de a scăpa, dar nu mai zăresc nimic în afara trupului său. Mă acoperă cu statura sa şi dacă n-ar avea

această atitudine dizgraţioasă, aş admite că e un şaten chipeş.

— Gata, stop? se amuză, ştiind că m-a adus unde a vrut el.

Închid ochii şi trag aer în piept, conştientă că singura soluţie ar fi să-l înfrunt. Înghit nodul din gât şi-l întreb cât pot de ferm, vrând să par mai puternică decât mă simt.

— Ce vrei?

Rămâne fidel rânjetului său nu stânjenit de atitudinea mea defensivă, ba chiar, un pas, ajungând să ne atingem uşor. Ripostezi dau într-o parte, însă înfige o mână în Bin i oprindu-mă brusc. Îmi forţează capul pe spate 22

— F rr? – „* – ** „o**»” M „U

meu. Cealaltă mână apare şi cu degetele îmi şteree câteva lacrimi uitate de când l-am văzut. Gestul atingerea contrariază atitudinea respingătoare de până acum. Pare chiar blând.

— Tu plângi? De ce? Pentru Bruch? figura i ce> schimbă într-una serioasă.

Nu răspund. Cunosc relaţia dintre ei şi bănuiesc că ar fi în stare de orice numai ca să-l enerveze. Ochii săi par mai verzi şi sticloşi ca atunci când l-am văzut prima dată şi reacţionez dur când preconizez ce are de gând. îl împing cu mâinile în piept, prin surprindere, reuşind să-l îndepărtez un pic. Îşi revine repede şi hohoteşte zgomotos, cu capul lăsat mult pe spate.

— Ein Kindermädehen nu vrea sărut? revine la ironie şi mă apucă de umeri, strângându-mă dureros.

— Lasă-mă! ţip şi mă zbat, mişcând corpul, mâinile, picioarele, capul, tot ce pot, numai să scap din mâna sa.

Cu cât mă agit, cu atât îi răsună râsul mai tare e fereşte şi mă imobilizează cu uşurinţă, folosind forţa de care dispune. Obosesc. Toate aceste acţiuni inutile istovesc şi din străfundul sufletului ţip cu toată puterea la bărbatul meu.

— Friedrich!

Se enervează şi mă opreşte, apucându-mă de părul de la ceafă. Reuşeşte astfel să-mi ţină capul fix, perfect

pentru a-şi satisface dorinţa de mai devreme, pe care am îndrăznit s-o refuz. Apropie faţa nederanjat de ura şi scârba cu care îl privesc drept răspuns. Închid ochii şi strâng buzele într-o singură linie, ştiind că voi fi forţată să fac ceva ce nu-mi doresc. Mă simt trasă mai tare de păr, dar nu-i dau satisfacţia de a deschide ochii până nu mă eliberează. Deschid ochii şi aflu motivul pentru care şi-a abandonat scopul.

Friedrich e cu mâna în tunica lui Ebner, împingându-l de lângă mine. Faţa sa e transfigurată de furie, iar Ebner e mai mult şocat, decât speriat. Credea că starea sa e mai gravă, poate acesta a fost şi motivul pentru această vizită. Ca un cameleon, revine instantaneu la zâmbet, ridicând mâinile în semn de predare. Îi aruncă vreo două vorbe necunoscute şi pleacă mândru şi băţos, de parcă ar fi stăpânul lumii.

Întoarce-te la mine

Friedrich se arată puternic cât îl urmărim cum se pierde în depărtare, însă nu durează două minute şi se clatină, căutând să se sprijine de ceva. îl susţin, dar e mult p-a greu, iar durerea îl face să geamă cu pumnii strânşi.

— Ajutor! Vă rog, ajutaţi-mă! caut ajutor în salonul imens.

Cade la picioarele mele şi reuşesc să-i susţin capul în poala mea. Mă doare şi simt cum îmi crapă inima în două, văzându-l aşa vulnerabil şi neputincios. Continui să strig după ajutorul cuiva până-l zăresc pe soldatul său de încredere alergând spre noi.

După multă chinuială îl aşezăm în pat. Gândul că s-a ridicat pentru a-mi veni în ajutor mă alină şi mai pune o piatră la temelia iubirii pe care i-o port. E atât de ambiţios!

11 iau la întrebări pe Ahren despre starea sa reală, îngrijorată că e iar inconştient.

— Eşti sigur că nu e atât de grav? insist pentru a nu ştiu câta oară.

— Da. Un obuz a explodat în apropierea lui, lovitura de la cap e superficială, în schimb cea de la umăr este mai serioasă. A avut noroc şi glonţul care i-a străpuns umărul a ieşit pe partea cealaltă, însă a pierdut

mult sânge până a ajuns aici. Au fost atacaţi în apropiere de Constanţa. îl aşteptam peste două zile, însă nu nevoie să-ţi spun de ce s-a grăbit, nu?

Vorbele sale nu sunt reproşuri, cum aş fi crezm, ci o constatare reală de care suntem conştienţi amândoi! Dorul a fost reciproc şi ne-a măcinat sufletele care tânjesc să rămână împreună tot timpul.

— E vreo problemă dacă Erich rămâne la tine?

— Nu. E bine îngrijit, stai liniştită! Crina ţine la el, iar Erich o place.

— Cine este Crina? Am mai auzit de ea, încerc să-i justific curiozitatea care mă mână în ceea ce-l priveşte.

— Soţia mea, răspunde scurt şi pare un pic nesigur pentru sinceritatea din faţa mea.

— E românca?

Ştiu că întrec măsura, dar în majoritatea timpului nu e dispus să răspundă. Am observat că vorbeşte mai tot timpul în limba maternă cu cei din jur, deşi înţelege totul.

— Da. Trebuie să plec acum, dar voi veni mai târziu.

Aceleaşi răspunsuri scurte cu raro r urie, cu care sunt nevoită să mă mulţumesc.

— Bine.

Îl petrec cu privirea şi mă aşez pe taburetu] găsit în apropiere. Mă prind iar de mâna sa şi mulţumesc îngenlor să că l-au păzit şi ferit de lucruri mai grave Liniştea se aşterne înjur, doctorii reuşind să-i stabilizeze şi să le acorde ajutor tuturor. Printre paturi trec des asistentele, continuând munca lor. Mi-e milă de ei, atât de tineri şi departe de persoanele dragi, sperând să-i revadă în

curând. Mă duc cu gândul la rândurile scrise de Ştefan despre aceste nenorociri din jurul nostru. Şi el e singur, la sute de kilometri de ai săi, iar eu nici măcar nu am fost în stare să-i răspund la ultimele scrisori. Sentimentul acela de vinovăţie faţă de amândoi e tot acolo. Când îşi va reveni, îi voi explica cumva că Ştefan este doar un fost vecin şi coleg de şcoală şi pe care n-aş vrea să-l pierd ca prieten. La fel ca cei de aici, doreşte să se descarce cumva, iar prietenii sunt împreună atât la bine, cât şi la rău. Sper ca în viitorul apropiat va realiza că nu sunt fata pe care crede c-o iubeşte şi că sentimentele sale sunt amplificate într-o direcţie greşită din cauza războiului.

Oboseala îşi spune cuvântul şi adorm cu capul pe marginea patului său, ţinându-l de mână. Mă trezesc când îi simt mângâierea atât de cunoscută încât zâmânainte de-a ridica capul şi a-i întâlni ochii pătrunzi

— Ana, şopteşte şi-mi atinge inima suferind alungând fiecare sângerare simţită în ultimele ceasuri

— Eşti bine? Te doare? Să-ţi aduc ceva? turui cercetându-l cu atenţie.

— Eu bine, schiţează un surâs şi sunt mulţumită

— Ţi-e foame? nu mai aştept răspunsul şi mă ridic cu intenţia de a-i procura ceva de-ale gurii.

— Nu. Tu mâncat?

De când am avut probleme de sănătate mă urmăreşte ca un uliu, să nu cumva să trec peste indicaţiile sale precise.

— Nu, dar voi mânca când o vei face şi tu! ridic bărbia, semn clar că nu mă las înduplecată cu una, cu două.

Îngustează ochii, dar răspunsul e acelaşi, imitându-l.

— Bine, cedează bosumflat.

Zâmbesc, mulţumită de rezultat. Mă opreşte din drum cu o voce gravă.

— Ana, Ebner făcut ceva râu?

— Nu, îi suspin privirea încrezătoare şi-i oh. muşchii

relaxându-se. 1 °>serv

Din fericire găsesc de mâncare, fiind e, p, opera, ptluiulu „Bombăne, p”, a-mi accepta a, uterul, dar o face intr, în u „i el im te”, „altfel Alte putitun ciad II mao, «I, bale „ml” („nă u JTI nightt cuvintele «Ipafen, U fel „U în”, se”, iar cum apare Ahren, încearcă să mă trimită de lângă el

— Nu Plec nicăieri! Spune-i! rămân pe o poziţie fermă, indiferentă la încruntătura sa.

N-am să plec când ştiu că are nevoie de mine Gnja pe care mi-o poartă mă mişcă, dar refuz să-i arăt

— A repetat că n-ai unde să dormi şi nu vrea să petreci noaptea pe un scaun de lângă patul său.

— Am dormit foarte bine şi mă descurc. Nu plec de aici fără el! apelez la mâinile în sân pentru a-i demonstra cât de hotărâtă sunt, doar am învăţat de la fiu-su.

Răspunsul său nu întârzie, sub forma unui scrâşnet din dinţi şi mârâit.

— Poţi să te întorci aici mâine de dimineaţa traduce în continuare Ahren, vizibil nemulţumit de noul său post.

— Dacă nu încetează, o să mă ofer voluntar şi VOI îngriji alţi pacienţii, însă nu mă voi apropia de patul său! ameninţ nervoasă.

— Eşti nebună? Nu-i pot spune asta! Vrei să faci cunoştinţă cu nervii şi ţipătul său?

— Atunci convinge-l să mă lase aici. Nu pot să mă întorc în camera aia, să stau cu sufletul la gură, gândindu-mă la starea sa de sănătate.

— Te joci cu focul! mă avertizează înainte de a-i vorbi în germană superiorului său care face feţe-feţe şi aruncă săgeţi din ochi.

Ahren se grăbeşte să plece, mustăcind. Bine măcar că el e amuzat de situaţie, nu şi Friedrich, care-şi întoarce capul supărat. Îşi fereşte privirea şi nu vorbeşte, dezamăgit că i-am nesocotit ordinele, situaţie nouă pentru el. Revin pe scaun, fiind destul pentru o zi.

— Kommen! mă chemă mult mai drăguţ ca prima dată, când a sunat ca un ordin pe care m-am prefăcut că

nu-l aud.

N-a rezistat prea mult supărat şi simţind somnul aproape, m-a singat. Rămâne sprijinit de pernă din cauza rănilor şi mă aşez într-o parte, cu braţul înconjurându-i abdomenul pentru a nu aluneca din pat Nu e singurul motiv, ci să-mi potolesc jindul. Încă mâhnit din cauza refuzurilor mele îmi caută privirea. Dorinţa e prea mare şi ridic capul în aşa fel, încât să-l pot săruta. Mă retrag în profida nemulţumirii sale. Însă revin şi-l tachinez, apucându-i buza cu dinţii, trăgând uşor de ea, profitând că nu se poate mişca. Aşteaptă un alt sărut, dar întârzie, îl păcălesc pe colţul gurii, nas, obraz, doar pe buze nu. Jocul e oprit de asistentă, o femeie blonduţă de vreo patruzeci de ani, deranjată de ceea ce vede.

— N-aveţi voie aici, pacientul trebuie să se odihnească! mă ia la rost pe un ton sever.

Ascult şi mă ridic, ignorând protestul lui Friedrich. Nu vreau să fiu dată afară, aşa că încerc s-o îmbunez cumva.

— Ştiu, dar aş vrea să rămân lângă el. Aşa îl pot ajuta, în caz de nevoie…

— Dar noi ce suntem aici? mi-o retează desfăcând bandajul bărbatului care-şi strânge maxilarul şi ochii, de? moastrându-mi astfel durerea fizică pe care şi-o unde de mine.

Vă rog! Promit c-o să ajut şi pacienţii din „piere, după ce va adormi-Nu-l pot lăsa singur, Vă rog!

Pentru câteva minute îşi vede de treabă ca şi cum nu m-a auzit.

— Tu chiar îl iubeşti pe neamţul ăsta? Dumnezeule, fetiţo, mi-e milă de tine!

Tac. Ce aş putea să-i spun? Aceeaşi părere o împărtăşesc toţi referitor la relaţia cu un soldat străin.

Îşi strânge lucrurile fără să mă mai bage în seamă. Se îndepărtează puţin şi aruncă peste umăr aprobarea pentru care-i sunt recunoscătoare.

— Rămâi, dar dacă vine doctorul eşti voluntară, da?

— Mulţumesc!

Expir aerul pe care nici n-am băgat de seamă că l-am păstrat prea mult în plămâni şi mă apropii de bărbatul nedumerit, neînţelegând nimic din discuţia noastră.

— Kommen! face semn să revin lângă ei.

Las capul pe umărul său până adoarme. îl las se chihnească în voie pentru a mă achita de promisiunea

tăcută. Astfel mă deplasez printre paturile din salonul supraaglomerat, cu ochii mai mult înapoi, dorind să fiu aproape pentru orice nevoie.

— Vrei ceva? abordez un tânăr suferind.

Aprobă şi scoate de sub pătură mâna tremurândă, în care ţine o fotografie. O întinde spre mine şi zăresc o tânără cu un bebeluş în braţe.

— Cine e? Soţia ta?

Ochii mari şi căprui îi joacă în lacrimi. Curioasă, îi aranjez pătura dorind astfel să văd cauza suferinţei sale. Corpul îi este acoperit de bandaje şi după cum arată, pare destul de grav. Care durere o fi mai mare în acest moment, cea fizică sau teama că n-o să-şi mai vadă familia?

— Sunt sigură că soţia ta este bine şi aşteaptă să te întorci. Este băiat?

Surâde şi mă aşez pe marginea patului, vorbind despre ei de parcă i-aş cunoaşte. Experienţa personală mă ajută să înţeleg disperarea cu care este aşteptat acasă, rugăciunile de a se întoarce la ei. Discuţia îl calmează şi adoarme. Mă bucur că somnul acesta o să i fie mai liniştit, visând că este lângă cei dragi.

Simona l. un-u

Mă avânt mai departe şi-mi ofer serviciile pot, o cană de apă, o pătură ridicată mai sus, o scris? la care abia rezist să nu plâng. Imediat cimândepărtez de acel om o fac în hohote, lipită de perete. Mă potolesc când bag de seamă că e cineva spate. O recunosc pe asistentă şi nu trebuie să-i exprimotivul capitulării.

— Ăsta e războiul! Asta aduce, fetiţo! oftează – indică întreg salonul de oameni suferinzi.

Mă conduce la patul lui Friedrich, înţelegătoare la

slăbiciunea mea. Acesta continuă să doarmă şi mă întind lângă el, în aceeaşi poziţie, cuprinzându-i brâu! cu mâna.

— Hai, ridică-te! în curând va veni doctorul şi nu vreau probleme. O să vină al lor şi e foarte strict cu respectarea anumitor reguli. Sunt foarte riguroşi!

Mă simt al naibii de obosită, dar după zâmbetul cu care mă întâmpină îmi dau seama că se simte mai bine. Răsuflu uşurată.

— Guten Morgen!

Al

— Guten Morgen. Vrei ceva?

Vreau baie. Singur! ultimul cuvânt e răstit şi o luăm de la capăt.

În următoarele două zile am mai renunţat uneori, dar nu şi când a trebuit spălat. S-a răstit şi a apelat la ajutorul asistentei, dar spre ghinionul său era cea din prima seară. Aflând ce doreşte mi-a făcut semn să mă descurc cu nebunul care vocifera într-una în germană, de parcă l-am fi înţeles. S-a potolit într-un final, abandonând riposta, înroşindu-se puternic când am ajuns prin anumite zone. Am adoptat o falsă indiferenţă, deşi eram la fel de jenată. A cerut externarea şi după ceva muncă de lămurire cu doctorul german, care nega întruna, i s-a aprobat. A făcut cunoştinţă şi el cu perseverenţa lui Friedrich, aşa că iată-ne îmbrăcaţi şi gata de plecare.

Urcăm pe bancheta din spate a maşinii în care ne aşteaptă Ahren. Mă simt expusă în faţa trecătorilor care-mi dau o stare de nelinişte. Felul în care le surprind privirile care vor să treacă neobservate îmi aminteşte de spionii din jurul său. Mă cunoaşte şi bănuieşte cauza agitaţiei mele, aşa că ia măsuri în felul său caracteristic. Mă protejează, cuprinzând cu braţul umerii, să pot ascunde faţa la pieptul său, departe de orice privire curioasă. Aceeaşi preocupare când vine vorba de intimitatea noastră am perceput-o şi la el. N-am vorbit despre acest aspect şi n-aş putea să spun de ce o face, însă eu am rămas marcată de răutatea oamenilor şi de modul în care sunt pedepsite femeile care

convieţuiesc cu soldaţii nemţi.

Întoarce-te la mir>e

Se pare că se cunosc bine, deoarece nu-şi afişează atitudinea superioară pe care o abordează cu necunoscuţii.

— Iar tu, tu trebuie să fii Ana! Abia aşteptam să te cunosc! Eşti foarte frumoasă, aşa cum bănuiam. Sunt Crina, iubita lui Ahren.

Iubită? Credeam că sunt căsătoriţi.

— Mulţumesc, mă bucur să te cunosc, răspund cu sinceritate, emoţionată de felul ei deschis.

La prima impresie pare o persoană deosebită, blândă şi plăcută.

— Să intrăm, i-am lăsat pe cei mici singuri!

Încă din prag suntem asaltaţi de furtuna noastră blondă, care vrea în braţe şi se lipeşte de gâtul său imediat cum este ridicat. L-a durut impactul, dar nu scoate niciun sunet, doar strânge buzele cât ţine băiatul în braţe. Suntem îndemnaţi să înaintăm până într-o cameră luminoasă, în ciuda spaţiului îngust. Erich rămâne pe piciorul său şi-i observ uimirea şi încântarea de gestul micuţului şi felul în care îi arată dorul pe care i l-a dus. Din camera alăturată apare Ahren cu un bebeluş bucălat. E uimitor cum atitudinea i se schimbă în preajma familiei pe care şi-a clădit-o în aceste vremuri de râstrişte.

tjgppm Lung”.

Mă minunez cum bebeluşul gângureşte, dar sunt trasă de fustă de Erich, gelos că acord atenţie altcuiva.

— Aaa, a venit la tine! Până acum a stat lipit de taică-su, dar e invidios să nu cumva să uiţi de el, nu? îşi face apariţia Crina din bucătăria de unde miroase a friptură.

— Da, aşa e! răspund şi-l iau în braţe pe băieţelul meu frumos care mi-a lipsit în aceste zile.

— Şi el ţi-a dus dorul, îmi spune de parcă mi-ar citi gândurile.

— Să ne aşezăm la masă. Mă ajuţi, te rog?

— Bineînţeles!

Îl plasez tatălui său şi merg la bucătărie, aducând pe rând platourile cu mâncare, punându-le pe masă. Bărbaţii deja şi-au ocupat locurile, alintându-şi puişorii.

Friedrich îl mângâie cu blândeţe pe creştet şi-mi dă o senzaţie de împlinire care nu-i scapă Crinei.

— Le-ai făcut mult bine, ştii, nu? Ţi se datorează această apropiere de fiul său, crede-mă că ştiu ce zic!

Inima-mi saltă de bucurie la aceste aprecieri sincere şi gratuite.

2
Întoarce-te la mine

— Îl cunoşti de mult? întreb gste cu altcineva.

— De când a venit aici, de mai bine de un an S-a apropiat de no. ş. nu greşesc când afirm că suntem prieteni. A venit de mai multe ori în atestă casă, mai mereu serios. Chiar l-am întrebat pe Ahren dacă zâmbeşte vreodată. De când ai apărut în viaţa lui «. =, schimbat enorm.

— Crezi? Nu are o imagine prea bună, e văzut dur şi nesuferit.

— Cine crede asta? mă priveşte mirată.

— Cei care lucrează la comandament. Până să-l cunosc, aveam aceeaşi impresie. Nu-l pot apăra în faţa lor pentru că relaţia noastră e secretă.

— Mă surprinde, Ahren spune că este foarte apreciat de comandant, dar şi de soldaţi. Este un om corect, raţional şi poate din cauza faptului că este mai tăcut pare aşa. Cu tine cum e?

Privirea sinceră îmi dă încrederea de a mă destăinui în voie.

— E... nu ştiu cum să spun, dar reprezintă totul pentru mine!

*

sunoiw Lung”.

Se vede. Aşa eşti şi tu pentru el, zâmbeşte şi porneşte spre camera unde suntem aşteptate.

Mi-ar plăcea să fie adevărat. Ştiu că Une la minţ, însă reprezint totul?

Crina îşi ia băiatul adormit în braţele tatălui său şi îl duce în cealaltă cameră. Erich se joacă liniştit într-un colţ. Au luat masa înainte de a veni noi, aşa că suntem doar patru.

Încăpăţânatul se chinuie să-şi taie carnea, alergând prin farfurie după ea, folosind doar mâna I sănătoasă. Aştept să-mi ceară ajutorul, dar ambiţia 11

lasă nemâncat.

— De când sunteţi împreună? mă macină setea de informaţii.

— Cunoaştem de la zece am, nu? se întoarce spre el şi aşteaptă s-o aprobe.

— Da, am fost colegi de şcoală.

— S-a ţinut după mine de atunci. Mă urmărea după ore până acasă, apoi aştepta la poartă să ies pe afară. L-a fugărit tata de nenumărate ori, crezând că vrea să fure, începe să râdă. Ahren îi traduce în acelaşi timp şi lui Friedrich, care ni se alătură, râzând cu poftă.

Întoarce-te la mine

N-a au* curaj să-mi spună că mă p, ace Niciodată! Când a fost nevoit să plece cu familia în Germania, nu-a declarat toată dragostea pe care a ţinut-o ascunsă mai bine de zece ani. A plecat imediat fără să aştepte răspunsul. L-am căutat a doua zi după ce mi-am revenit din şoc, dar era prea târziu. După doi ani, m-am trezit cu el la poartă, îmbrăcat în uniformă şi de această dată tata nu l-a mai fugărit, fiindu-i frică de nemţi, pufneşte iar în râs.

— Mi-a declarat că nu m-a uitat, că stă în Constanţa şi că ar vrea să vin cu el aici. Tata a rămas şocat, la fel ca prima dată. Ce nu ştiau, niciunul, era că mi-am dat seama că sunt urmărită la şcoală sau prin sat, de aceea mergeam mai încet, uneori ocoleam cu scopul de a dura mai mult plimbarea. Mă rugam să prindă curaj. De vreo două ori am apelat la gelozia sa, dar a doua zi acei băieţi se făceau că

nu mă mai cunosc. Abia de curând mi-a spus că s-a ocupat de ei.

Ne amuzăm copios pe seama timidităţii lui, iar Friedrich îl întreabă cum de a rezistat atât, fără s-o abordeze.

— Îmi era frică de refuzul ei şi nu puteam să n-o văd. Îmi impuneam să renunţ, mai ales când mă certau mei că-mi pierd timpul prin sat în loc să ajut la treabă, dar când o vedeam, uitam de tot.

Se regăsesc şi se sărută scurt. Simt mâna lui Friedrich pe picior, pătruns la rândul său de povecelor doi. ti iau farfuria din faţă şi mărunţesc mâncarea, fără a-l privi, apoi o aşez la loc. îl văd cum apua furculiţa şi mănâncă cu poftă, iar când ridic privire, realizez că am fost studiaţi în acest timp. Zâmbesc, încântaţi de observaţiile lor.

Oare suntem un cuplu la fel de frumos?

r

CAPITOLUL 20

Mă foiesc dintr-o parte într-alta de câteva ori, iar asta mă trezeşte. Întind mâna şi constat că iar sunt singură în pat. Deschid ochii şi disting umbra, acolo unde am găsit-o în fiecare noapte, mai exact de când s-a întors de la spital.

— Friedrich? mă ridic şi trag halatul peste cămaşa de noapte fără să aştept răspunsul său.

Toamna şi-a intrat în drepturi, pereţii sunt reci, de cele mai multe ori afară fiind mai cald decât înăuntru. Ştiu că-l găsesc aşezat pe scaunul plasat acolo din prima seară. Priveşte afară de parcă ar vedea ceva, dar eu ştiu că mintea este departe şi nu reuşeşte sub niciun chip să se exteriorizeze. Reacţia drept răspuns a devenit familiară, mă aşez în poala lui şi mă ţine aşa ceva vreme, apoi mă conduce la pat. Uneori se bagă lângă mine, ţinându-mă strâns în braţele sale de parcă i-ar fi teamă să nu plec, ori iese pe hol să fumeze. îl frământă şi nu-mi dau seama ce.

S-a întâmplat ceva în timpul plecării sale sau poate la întoarcere, când a fost rânit şi aş vrea să-l ajut.

Relaţia noastră e neschimbată. Momentele de – «imitate sunt pline de pasiune, însă restul orelor din Coapte nu se odihneşte, aşa cum se întâmplă şi acum.

Of Friedrich cum să te ajut, dacă nu-mi spui despre ce e vorba? Tumultul din sufletul său nu-l pârleşte nici pe timpul zilei. Îl găsesc masându-şi tâmplele sau sprijinindu-şi capul în mâini, cu un aer suferind pe care îl ascunde odată cu apariţia cuiva. Mă doare că se fereşte de mine şi ţine totul în el. Ce-o fi atât de rău, încât să nu poată fi spus? Lipesc obrazul de al său, inspirând adânc mirosul fără de care n-aş mai putea trăi.

— Ana.

Rosteşte numele atât de simplu şi totuşi scos din suflet ca un suspin.

— Friedrich, ce e? Ce se întâmplă cu tine? îmi sprijin bărbia de umărul său.

— Nichts! evită iar problema.

— Nu, nu e bine. Seara stai aici, folosesc cuvinte simple pe care le poate înţelege.

Îndepărtez puţin faţa, nasurile atingându-se.

— Hai! dă semne să mă ridic, dar n-am de gând.

Întoarce-te la mine

Nu şi în seara asta! Vreau să aflu ce-l tulbură chiar dacă risc să-l enervez şi să-l aud urlând, aşa cum mi-a spus Ahren că reac? onează în astfel de cazuri.

— Nein, Friedrich! Vreau să-mi spui! Bitte!

Refuză, dând din cap, dar vorbele i le opresc, punându-i un deget pe buze.

— Bitte!

Oftează adânc şi aştept răbdătoare un răspuns adevărat pentru acest zbucium interior.

— Întâlnit coleg în Berlin. El spus ceva rău mine.

Nu ştiut, adevărat sau nu? ridică din umeri, întărind cele spuse.

Nu intervin, deşi aş avea o mulţime de întrebări păstrate doar pentru mine deocamdată.

„Spus că mulţi morţi, bărbaţi, femei, copii. Mulţi, Ana!

Şi nu ştia asta? Printre aceşti morţi se numără şi Părinţii mei, cum de a uitat?

În momentul său de pauză mă limitez la un

8 Ur cuvânt răspunzător pentru toate aceste Norociri.

— Războiul, Friedrich!

— Nein, Ana! Nein, krieg. Morţi mulţi copăăă… nu vină, se eliberează de frustrarea din suflet.

Înţeleg. A realizat că mor mulţi oameni nevinovaţi şi li se datorează aceste monstruozităţi, filiprincipalii vinovaţi ai haosului declanşat la nivel mondial. E un om bun şi nu poate rămâne indiferent. Sunt soldaţi şi nu se pot plânge, doar ascultă şi nu discută ordinele, păstrându-şi părerile şi impresiile personale bine ferecate în faţa celorlalţi. Închid ochii şi sentimentele, executând fără crâcnire. Totuşi, a văzut efectele războiului dinainte de a veni aici şi n-a fost atât de afectat până acum, ceea ce mă duce cu gândul că ar fi vorba despre altceva. Încerc să găsesc explicaţii logice, comunicarea dintre noi fiind limitată, atât din cauza felul său introvertit cât şi a limbii.

— Copii? întreb cu speranţa de a dezvolta mai mult acest subiect.

— Ja. Mulţi copii, femei, nu soldaţi. Ana, mult rău!

Dumnezeule, dar unde? După cum l-a marcat, tinde să creadă această informaţie despre mulţimea de civili ucisă. Dar de ce mor atâţia?

— Friedrich, războiul e rău! Se întâmplă multe orori, pe unele le ştim, pe altele poate n-o să le aflăm întoarce –, e, a mine niciodată, însă noi avem datoria să supravieţui n o s-o termine şi atunci vom putea trăi cu adevărat.

Nu ştiu cât înţelege, dar rămânem minute bune

îmbră Pşap, în gândurile noastre. Îmi atinge iar rana din sufletul fragil, destul de încercat până la această vărs «Pe zi ce trece sângerează mai mult, concluzionând că viitorul nostru e incert. Ce şi cum va fi, nimeni nu ştie doar Dumnezeu. 9

— Hai! mă atenţionează să ne băgăm în pat şi sper că va rămâne cu mine.

Disperarea şi teama pentru ziua de mâine face ravagii şi fac tot posibilul de a împiedica singurătatea. Mă ridic pe vârfuri şi mă lipesc de el, până buzele ajung unde au tânjit. Lunile petrecute împreună m-au învăţat să-i cunosc plăcerile şi slăbiciunile, uneori apelând la aceste tertipuri pentru a obţine ceva. O fac din iubire, la fel ca acum şi răspunsul nu întârzie. Ştiu că e doar o uitare de moment, după trezire ne vom lovi de realitate, dar am nevoie de el. Sunt dependentă de atingerile sale.

— Ana! şopteşte printre sărutări, cu respiraţia întretăiată.

Cădem în pat, unul peste celălalt şi-i aud geamătul de durere de la umărul care nu s-a vindecat complet. Trece repede peste acesta şi am parte de

mângâierile lui pricepute până gem la rândul meu, fe* de plăcere.

Dimineaţă ne preluăm atribuţiile. Strâng de pâm camere după micul dejun sM obsemnai™l, edosare pe pupitrul mare din lemn. De ob. ce. le lasă când e prin apropiere, însă lipseşte de ceva timp. A deveni, neglijent sau e un test?

Am devenit paranoică, dar pentru câteva clipe mă gândesc la importanţa acestor documente pentru care unii ar face orice ca să pună mâna pe ele. Oare, ar ajuta la salvarea unor vieţi? Ar duce la terminarea acestui coşmar? Palmele mi se umezesc, în timp ce analizez ce este mai avantajos pentru noi. Nu pot! Picioarele refuză să se mişte înainte, ştiind că datorită încrederii pe care o are în mine a lăsat aceste lucruri acolo. Nu pot şi nu vreau să-l trădez,

deşi mă simt egoistă în faţa celor care mi-au solicitat ajutorul, nu neapărat pentru ei înşişi, ci pentru o mulţime de oameni nevinovaţi.

Inspir şi expir zgomotos de câteva ori şi decid să fac stânga împrejur spre camera lui Erich. O altă propunere îmi pun în gând şi anume de a evita ieşirile în oraş.

Orele trec repejor şi menţin programul băiatului, masa, apoi somnul, timp în care pot coborî liniştită la

Întoarce-te la bucătărie. Pe holul de la demisol întârzii cu privirea ce uşa închisă de la biroul lui Friedrich, în schimb sunt surprinsă de alta. Un bărbat într-un costum închis la culoare se opreşte în prag şi dă noroc cu cineva dinăuntru. Mă opresc şi aştept până iese de acolo, închizând uşa în urma sa, moment în care pornesc şi eu! Ne intersectăm şi înlemnim amândoi. Ce caută ăsta la smintitul de Ebner?

— Bună, frumoaso, ce faci? Continui să cari vasele împuţiţilor? îndrăzneşte şi mi se adresează flegmatic ca de obicei, iritându-mă.

— Da, dar tu ce faci? Ai venit să te milogeşti şi să lingi mâna împuţiţilor? răspund cu aceeaşi ironie.

— Ce-ai spus? se înfurie şi mai face un pas spre mine.

Mă sperie, însă nu i-aş arăta asta niciodată. Nu mă clintesc şi-l sfidez cu un rânjet ca răspuns.

— Nu ştiu ce ai văzut, dar vreau să uiţir ai înţeles? şuieră printre dinţi şi îşi mijeşte ochii ameninţător.

— Ştii, mă întreb ce cauţi aici. Nu e prima dată când ne întâlnim pe aceste hol un şi nu înţeleg de ce mă critici că lucrez pentru nemţi, în timp ce şi tu îi vizitezi.

Deci/ care-i treaba?

1

M. a provocat şi nu pot da înapoi. Ba chiar mi-a stârnit o mare bănuială.

— Nu-i treaba ta! Dacă scapi vreun cuvânt ui Ştefan sau alor mei, o să regreţi toată viaţa ta, ai înţeles? ameninţă, cu maxilarul încleştat.

Trece rapid la o altă stare odată cu rânjetul ăla care-mi provoacă scârbă. Întinde mâna, dar reuşesc să anticipez şi să mă feresc de atingerea sa. Deodată se aude o altă uşă, ce-l face să se îndepărteze la vreo doi paşi de mine.

— La revedere! Sunt sigur c-o să ne revedem curând, nu? După cum se laudă prostul de frate-miu, o să devenim şi rude, nu? Asta mă bucură, pentru că o să te am aproape, iar atunci când o să te satun de puştani, o să ai lângă tine un bărbat adevărat! se umflă în pene şi trece mai departe încrezător în farmecul său.

— Du-te dracului, Dragoş! strig după el, fierbând de nervi.

Îl urmăresc cu privirea şi zăresc în celălalt capăt un chip împietrit. Of, mă surprinde uneori în ipostaze neplăcute pe care nu ştiu cum i le voi explica! Chipul său nu indică nimic şi mi-e teamă c-o să aibă aceeaşi reacţie ca atunci când m-a văzut în compania lui Ştefan. De această dată n-aş mai supravieţui indiferenţei cu care m-a înconjurat câteva zile. Aşteaptă în prag şi cu

Întoarce-te la mine cât mă apropii, observ nervozitatea sa şi mi se us a gâtul. Contactul vizual este întrerup, de trei ofiţeri caí! coboară de la etaj. Probabil ieşise în întâmpinarea kw dar spre ghinionul său a dat peste o imagine car J displace, eu alături de alt bărbat. E nevoi, să-i primească

P alătură nucului închizând uşa în urma lor Ajung în cameră descumpănită, aşteptându-mă la cei mai rău. Cu stupoare mă întorc spre Uşa care se deschide în urma mea. Ştiam că va veni, dar nu atât de repede.

— Este doar un fost vecin. Familiile noastre se vizitau, părinţii săi sunt oameni deosebiţi, iar fratele…

— Ana! mă apucă de umeri pentru a fi atentă la el. Nu pare nervos, ci mai degrabă preocupat.

— Nu vreau vorbit tu şi el! El periculos, cu Ebner! Da? se uită în ochii mei, cât mai convingător.

— N-o să mai vorbesc cu el, promit! Dar de ce e

periculos?

Slinosul de Dragoş e atât de periculos încât nedrich să mă avertizeze?

— Plecat acum. Trebuie!

SinH iw Lun-u

Înainte de a cobori. Stupefiată i-am urmărit pe cei a o soldaţi care însoţeau un bărbat ce-m, părea fam”.

Am realizat că era cel care m-a abordat în oraş ş, că nu este adus de bunăvoie, ci forţat, împins cu patul armei la fiecare oprire. M-am cutremurat când Ebner le-a ieşit în cale, i-a adresat câteva cuvinte, apoi le-a indicat soldaţilor biroul său. l-a urmat, mulţumirea de sine fiind bine întipărită pe chip. Am strâns balustrada atât de tare, încât mi s-au albit degetele. Nu mi-a mai trebuit nici mâncare, fiind sigură că Dragoş este implicat Ameninţările sale, întâlnirea cu Ebner, avertismentul lui Friedrich, toate confirmă că este concluzia corectă. E colaborator de-al nemţilor! El? Tocmai cel mai vehement critic al lor? Ce-o să se întâmple cu omul acela? După cum se arătau hainele de pe el, cred că n-o să-i fie prea bine. O, nu! Dacă o să-l forţeze să spună cine îl ajută? Sigur vor avea de suferit mai mulţi şi astea din cauza cretinului de Dragoş! Dacă faptele sale ar ajunge la urechile fratelui său, va fi dezamăgit. El luptă pentru libertate, să ne păstrăm ţara şi totul să fie ca înainte. Dar părinţii lor? S-ar ruşina de fiul cel mare, tot atât de mult cum se mândresc cu fiul cel mic. Ce ar trebui să fac? Să le spun adevărul sau să-i las să creadă în continuare că este muncitor, bun şi responsabil, dornic să servească ţara, dar din cauza problemelor de sănătate n-a putut?

Dacă ar şti că de fapt îi trădează cu neruşinare pe ai lui, prefăcându-se un mare patriot care-i urăşte pe aceşti aliaţi! Dar eu? Nu port aceeaşi vină, refuzând să-mi ajut poporul? Singura consolare ar fi neutralitatea mea „am ajutat, dar nici n-am trădat. Am ales să mă 2 deoparte, izolată în micuţa bulă de fericire, căutândbucurându-mă de micile ocazii pentru noi trei.

Oftatul său întrerupe şirul gândurilor care nu-mi dau

voie să adorm. E chinuit chiar şi în vis, iar fiecare tresărire sau suspin se continuă cu strânsoarea bravelor din jurul meu. Uneori e prea mult şi abia mai respir. Accept. Ştiu că aşa doarme mai profund, de parcă aş avea puterea să-i alung pe cei care îi tulbură odihna, înainte de a-l cunoaşte n-aş fi crezut nici dacă mi-ar fi spus cineva că Bruch poate să fie vulnerabil. Suferă şi mă simt neputincioasă. Totuşi, anul trecut, după moartea părinţilor, mă rugam ore în şir la Dumnezeu, să mă ia, negăsind niciun rost vieţii. Nu şi acum! Acum vreau să fiu fericită, să mă bucur de fiecare zi care-mi este oferită, această schimbare radicală se datorează acestui bărbat şi fiului său.

Dis-de-dimineaţă îl petrec până la uşă, ca de fiecare dată, dar suntem întrerupţi.

— Vreau afară! se apucă de picioarele mele micul blond.

— Mergem mai târziu, acum este prea rece, a explic cu calm.

stnv ivi Lungu

— Nu e frig/ vreau afară! aPelează la figura de căţeluş plouat, sperând că va obţine astfel tot ce doreşte.

Remarc pe zi ce trece că vocabularul său conţine mai multe cuvinte româneşti decât materne.

— Bine, hai să te îmbrac, cedez şi tatăl său pleacă râzând. Asemănarea dintre ei nu este doar fizică şi trebuie să fac faţă la aceeaşi încăpăţânare.

— Cu ce viei să te joci azi?

Nu ştiu de ce îl mai întreb, preferate fiind mijloacele de transport pe care i le aduce taică-su. Când suntem gata de plecare, Friedrich apare în prag cu o figură veselă. Aştept nedumerită să-mi furnizeze motivul, dar nu primesc niciun răspuns la întrebarea mută. În schimb mă ia în braţe şi mă sărută, fără nicio reţinere la faptul că fiu-su se uită la noi.

— Tu plecat?

— Da, ieşim pe terasă, răspund un pic încurcată, mirată de dispoziţia cu care a revenit atât de repede.

— Nu, tu, Erich venit mine! zâmbeşte larg,

eliberându-mă din îmbrăţişare.

— Unde?

302 jL

— A

Scanned by Camăcanner

? °arce-u» u.

le mine

— Surpriză! îmi pune un deeet r* h de a opri şirul întrebărilor. ™ buze ««scopul

— Vreau afară! intervine Erirh... înţelege mare lucru. e*” s t

Pregătesc ultimele lucruri în timp e jocupai, citind ş, completând ceva pe nişte f8»

tendinţa de a-l întreba dacă ştie ceva de omul a „u

Ebner dar mă opreşte teama că m-aş deconspira singură că l-am mai întâlnit.

Este anunţat de copil că-l aşteptăm şi încetează lucrul imediat. Holul de la etaj este pustiu, nu şi la parter. Se opreşte lângă scări şi-mi dau seama că nu-i convine situaţia, expunându-ne prea mult cu toţii.

— Vino! îl apuc de braţ şi-l trag înapoi spre celelalte scări.

— Nein. Afară!

— Da, am înţeles, afară! răspund cât mai convingătoare şi-i trag după mine pe amândoi.

Se supune şi priveşte uimit poarta ascunsă de iederă, care ne duce pe străduţa din spatele comandamentului. Îi fac cu ochiul, mândră de descoperirea mea. Ne spune să-l aşteptăm şi se grăbeş să ocolească clădirea, iar eu abia reuşesc să-l opresc pe

— Care vrea să-l însoţească. După vreo ci-Ze recunosc maşina care opreşte lângă noi. Ne ajută rurcăm pe bancheta din spate şi ne conduce spre surpriza pregătită. Pe chipul băiatului se citeşte aceeaşi încântare, dar bucuria mea e ştirbită de părerile pietonilor întâlniţi în cale. Opreşte pe o străduţă, în faţa unui studio foto şi sunt mai derutată ca până acum.

— Hai! întinde mâna şi mă îndeamnă să cobor, iar pe

băiat îl ia în braţe.

— Vrei să intrăm aici? îl privesc cu atenţie pentru a înţelege cu exactitate ce intenţii are.

— Ja, toţi face fotografie! indică şi prin semne, pentru a fi sigur că l-am înţeles bine.

Intru şi suntem anunţaţi prin clopoţelul de deasupra, încântându-l foarte mult pe copil. îl pune pe taică-su să repete mişcarea de vreo două-trei ori, disperându-l pe bărbatul mărunţel şi burtos din faţa noastră. Nu crâcneşte, ba chiar are un zâmbet serviabil, văzându-i uniforma.

— Cu ce vă pot ajuta? întreabă, nefiind sigur dacă înţelegem ceva.

Friedrich face semn să tratez cu el şi-i cer să ne facă o fotografie. Surprind privirea mascată cu grijă când constată că sunt româncă. Încerc să trec peste întoarce-te la mine ac «>astă observaţie cât ne conduce în faţa decorului potrivit. Erich e aşezat pe un scaun, iar noi de-o parte şi alta, ascultând cuminţi indicaţiile. Simt un nod în gât, gândindu-mă la aceea cu familia mea, atât de asemănătoare. Suntem ca o familie. În timp ce-l aşază, îi urmăresc chipul fericit şi în special strălucirea din ochi. Pentru o secundă îmi apare în faţa ochilor albumul soţiei sale în care nu se regăsea decât în fotografia tristă de la nuntă. Îi răspund la zâmbet şi asta îl încântă vizibil. Nu se mulţumeşte şi continuă în mai multe ipostaze. În ultima, îl dă pe Erich la o parte şi sunt acaparată de braţele şi privirea sa intensă. Oare îşi dă seama cât de îndrăgostită sunt?

— Plăcut surpriză? întreabă pe drumul de întoarcere.

— Da.

— Tu plăcut fotografii şi ţinut în dulap, spune pe un ton straniu ca un reproş.

Deci asta era! Gelozia l-a împins să nu lase treburile nerezolvate. N-ar trebui să mă mire, doar îmi Şopteşte deseori că sunt a lui. Cred că aceste cuvinte le rosteşte cel mai corect „Tu a mea!”

Ne conduce înapoi şi se scuză pe motiv că ar avea multă treabă. Într-adevăr întârzie foarte mult, iar la ora

zece decid că nu mai are rost să-l aştept. Abia la al doilea

4 J de bubuituri trec peste buimăceala somnului *

CJ; „Nu ” TV. În* ”*»

S, L după

camerei mele şi-mi dau seama că e cineva cunoscut Răspund încet, dar nu îndrăznesc s-o descui.

— Sunt Ahren! Deschide, avem o urgenţă!

Bâjbâi cu mâinile după zăvor, îl trag cu putere şi deja atacul de panică se face simţit.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi, că e bine! Te rog spune-mi că e teafăr!

— N-are nimic, cel puţin fizic! mormăie ultima parte, iar asta nu mă linişteşte.

— Unde e?

— E în birou şi nu vrea să vorbească cu nimeni. E aşa de când a primit corespondenţa.

Nu mai stau pe gânduri, trag halatul pe deasupra şi pantofii în picioare.

— N-am mai fost dat afară din birou decât atunci când i-am spus că este încăpăţânat şi că te va pierd dacă continuă în ritmul ăla. Era nervos şi suferea, însă pare a fi ceva mai grav, se destăinuie îngrijorat.

Ce? A îndrăznit să-i arate că greşeşte?

— Crezi ce mă va primi? Mmto „pic pegandm în prag- Da! însemni mult pentru el şi nu te-ar răni voit, niciodată. După felul în care mă priveşte îşi susţine cu tărie părerea.

— Îl voi supraveghea pe băiat, dar nu vei da de nimeni. Eu sunt de serviciu pe această zonă!

Ajunsă la demisol, un mic fâşâit mă pune în gardă. Ceva mă împinge în direcţia opusă, spre bucătărie, unde pare a fi cineva. Uşa de la biroul lui Ebner se întredeschide şi-mi stă inima, regretând fugitiv curiozitatea din fire. Nu e el, însă şocul e mai mare.

— Tu? Ce cauţi aici? O, nu! Să nu-mi spui că tu eşti… ah, tu eşti spionul! rostesc în acelaşi timp în care-mi reactualizez momentele surprinse în care ar fi trebuit să-

mi dea de gândit.

— Ana? mă priveşte uimit şi totodată speriat.

— De când asta? scot pe gură întrebarea care mi se învârte în minte.

Toate frânturile din conversaţiile de la bucătărie Sau întâlnirile întâmplătoare pe care le-am avut, mi se „Pese în minte şi-mi dau seama ce priceput e, nicio at nu s-a trădat prin gesturi, vorbe sau fapte. E doar băiatij bun la toate.

— Eşti singură? se uită, agitat în toate părţile.

— Da. De când faci asta? uit pe moment de ce m-am grăbit să ajung aici.

— După ce domnul Relu a fost dat afară. Când l-au luat din bucătărie m-am panicat, abia am putut să rămân calm. L-au dus la Ebner şi am crezut că totul s-a sfârşit, că am fost trădaţi de cineva şi ne vor sălta pe toţi. Dar ne-am speriat degeaba. Au aflat doar de furtul alimentelor şi nu ştie nimeni cum şi-au dat seama. Pedeapsa n-a fost prea mare, Bruch intervenind peste decizia lui Ebner, considerând că nu-i atât de gravă fapta. A fost eliberat şi dat afară de aici. Văzând că n-au aflat de activitatea noastră, am preluat rolul său.

Îşi aranjează mai bine cămaşa în pantaloni şi aud foşnetul unor hârtii, pe care probabil le-a luat din încăpere.

— De ce-mi spui toate astea, nu ţi-e frică de mine? întreb deodată, regretând că am pus întrebarea cu voce tare.

— Hmm, te cunosc, Ana! Te-am studiat bine, încă de când te-a adus mătuşă-ta la bucătărie şi ştiu că ăi pierdut tot ce aveai mai scump pe lumea asta din cauză

0 drce – eunilne aceeaşi cauza acestor nemernici.

Ah, cât mă dor cuvintele astea! Urăsc acest război, nu oamenii care luptă în el, fiecare având câte un scop bine determinat, dar în fond unul e comun anume, lupta de supravieţuire. Nici măcar ruşilor care mi-au bombardat casa nu le port pică, ci acestor lupte inutile care duc

implicit la fapte inumane pe zi ce trece.

— Ciprian, tu le-ai spus să mă abordeze?

— Da, Ana, eşti cea mai apropiată de Bruch şi nu te-ar bănui niciodată. M-am gândit că împărtăşim aceeaşi soarta şi nu mai avem nimic de pierdut. Îi putem ajuta pe alţii să nu treacă prin ceva asemănător.

Dacă ai şti cât de departe eşti de adevăr în ceea ce mă priveşte! Chiar am multe de pierdut! Mi-aş prăpădi inima şi sufletul, ajungând iar o carcasă goală, prin dispariţia celor două fiinţe care reprezintă însăşi viaţa mea.

— Am înţeles că ai refuzat. Nu trebuie să te temi, te vom ajuta!

— Ce-o să se întâmple cu bărbatul care a fost prins? evit să-i răspund cu o altă întrebare care m-a preocupat în ultimele ore.

— No ştim nimic, oftează supărat.

ÎŞ1 revâne şi se încruntă, un pic îngândurat.

— Ce cauţi aici, la ora asta?

Ah, ce să-i spun? Acel bărbat n-a pomenit de apropierea de Friedrich, decât în rol de dădacă, deci înseamnă că Ciprian nu cunoaşte natura relaţiei noastre.

— Ăăă… micuţul are febră şi vreau să-l anunţ pe tatăl său, mă bâlbâi, încurcată.

— Bruch e în biroul său? se sperie şi se uită peste mine spre capătul coridorului. Plec! N-aş vrea să fiu surprins aici. Eşti sigură că e acolo, mai devreme era încuiat şi n-am mai verificat? Oricum, în cel mai rău caz prefer să fiu prins de el decât de sadicul ăla de Ebner!

Se grăbeşte spre camera în care am locuit şi eu, pentru puţin timp. Mă întorc şi analizez pe drum ultima afirmaţie. Se pare că Friedrich nu-i atât de rău cum m-au făcut să cred încă dinainte de a-l cunoaşte. Dar de unde a pornit asta? Cine sau ce i-a determinat să gândească aşa despre el? L-am auzit o dată pe domnul Relu, susţinând că ar fi diferit de Ebner. Înclin să-i cred pe amândoi,

urmărindu-le fiecare mişcare îndeaproape Poate de aici şi uluirea Crinei când i-am dezvăluit impresia lăsată. Nu mai am timp să dezbat despre ce e bine şi rău, adevăr sau minciună, ajungând în faţa uşii

Trag aer în piept, sperând pe cât posibil să mă calmez mâna şi lovesc lemnul tare de două ori, bătăi ce răsună în liniştea deplină din jur. Nu răspunde şi apăs pe clanţă. Intru şi-l găsesc pe scaun, privind o bucată de hârtie ţinută în mâna dreaptă. Bărbatul de mai devreme i-a dispărut şi sunt întâmpinată de un altul cu o figură răvăşită şi abătută. Chiar şi culoarea ochilor s-a schimbat, din albastru în roşu.

— Friedrich? Ce s-a întâmplat?

Răspunde printr-o privire pierdută, de parcă nu m-ar vedea sau auzi. Mă sperie.

— Vorbeşte cu mine, bitte! micşorez distanţa dintre noi cu paşi mici.

— Pleacă, Ana! Eu vrut singur.

Vorbele-i sunt dure şi răstite, cu capul aplecat studiind ce pare a fi o scrisoare. Dar de la cine?

I

— Nein, Friedrich! Te rog, nu mă goni!

— Tu nu putut ajuta mine, abia şopteşte, diferit de expediere.

Poartă această povară pe umerii căzuţi şi refuză M C°nnuare să devin confidenta sa. Simt frustrare.

aş dori să-mi vorbească mai des despre problemele Sale dar nu ne împiedică doar limba, ci şi raritatea cu

se exteriorizează. Privesc fotografia din faţa sa ŞNI recunosc pe toţi membrii familie… E aceea în care su, t împreună cu părinţii.

Friedrich, te rog, vorbeşte cu mine! îl strâng uşor de braţ, deşi mi-e teamă de reacţia sa.

L-am văzut în ipostaze diferite şi mă aştept la oricare

dintre ele. Dar, cum altfel pot afla prin ce trece acum?

— Vrei ajutat mine? Bine, cum putut? îşi schimbă iar tonul într-unul agresiv. Ea mort, el mort, el mort! Toţi morţi! arată cu degetul spre fiecare membru din fotografie.

Tragicul motiv al suferinţei iese la iveală. Fratele său a murit?

— Eşti sigur? De unde ştii? nu mai ţin seama că-l împing spre limite, forţându-l să vorbească.

— Ja. El dat mie einschreibebrief, primit dacă el mort!

Bate cu pumnul în masă, vărsându-şi amarul. Nu-mi doresc această cale de răbufnire, trântind şi urlând. Nu acesta este drumul care îl va duce la acceptarea celor decise de Dumnezeu.

T întoarce-te la mine

— Nu avutntawl se răsuceşte spre cu glasul frânt”.

Gestul mă ia prin surprindere şi rămân cu mâinile îndepărtate de corp, lăsându-i loc capului său. se lipeşte de piept, lângă inima mea care bate doar pentru el şi care suferă la fel de mult în aceste clipe. Îi cuprind capul cu blândeţe, mângâindu-i părul, asigurându-l că-i sunt alături. Aş vrea să-i atenuez cumva pierderea, dar ştiu că nu pot. Durerea plecării cuiva drag din această viaţă, nu poate trece dintr-odată. Trebuie să te obişnuieşti cu această lipsă păşind încet, cu fiecare nouă zi, până se estompează şi înveţi să trăieşti cu ea. De uitat, n-ai s-o faci niciodată.

Într-adevăr a pierdut multe persoane dragi, tot ce a reprezentat viaţa sa de până acum şi prin asta ne asemănăm, dar eu am revenit la viaţă datorită lui şi a băiatului său. Acum ei sunt familia mea, umplând golul lăsat de ceilalţi, nevoiţi să plece mai devreme din această lume.

— Nu eşti singur! îl ai pe Erich, îi şoptesc mişcând degetele prin părul său.

I

Trupul i se zguduie uşor şi pentru o clipă nualizez ce

se întâmplă sau poate mi-e greu să cred. Dar e adevărat. Bărbatul puternic şi serios, plânge. Fiecare suspin mi se duce direct în inimă, săgetându-mă de

Suiton* I u, 1? u

...E prea mult. Era dat peste cap cu lucru, ÎS aflate în Berlin, iar acum această lovit «*

Senă i-a îngenuncheat.

Nu mai spun nimic. Nu vreau să se simtă slab, doar pentru că sufletul încărcat n-a mai suportat şi a dat pe-afară. Ştiu că un plâns bun ajută mult.

Rămâne aşezat pe scaun, iar eu între picioarele sale, sprijin fizic, cât şi psihic, pentru o nouă dispariţie din viaţa sa.

MIJ ai şi pe mine. Friedrich! aş vrea să-i spun, dar cuvintele rămân pe buze. Ştiu că ţine la mine, simt asta, totuşi niciodată nu mi-a declarat nimic. În afara faptului cânii repetă des că-i aparţin, de parcă aş putea să uit asta, nu mi-a spus altceva. Nicio vorbă despre viitor sau sentimentele sale, nimic. Totul cu el este prezent. Trăim

f*

ca un cuplu normal, dar fără promisiuni şi planuri. În cele mai intime momente îmi şopteşte lângă ureche cuvinte în germană şi-mi închipui că ar fi de dragoste.

— Vino! îl trag de braţ, neacceptând vreun refuz.

Nu-i un loc potrivit, oricând poate fi surprins manifestându-şi slăbiciunea de către camarazi care poate n-ar înţelege. Îşi dă seama că am dreptate şi mă însoţeşte până în cameră, unde dăm de Ahren. E surprins că l-a găsit aici, schimbă câteva replici scurte şi acesta pleacă, lăsându-ne singuri. Istovit, stă lângă pal

r

braţ-P6 lângă corp. Arată ca un om prăbuşit.

Încui uşile, îl învelesc bine şi as întredeschisă la micuţ. Tatăl său are nevoie de mine L această noapte şi sper ca măcar somnul său să fie liniştit îl găsesc în aceeaşi poziţie, privind pierdut, poate în amintiri plăcute sau

triste. Îi trag sacoul de la uniformă şi colaborează, lăsându-mă să-l dezbrac şi mai apoi să-l împing spre pat. Mă întind cu faţa aproape de lui şi ne privim în întuneric.

— Nu eşti singur, Friedrich! Ai un băiat care are nevoie de tine, îi şoptesc.

Nu ştiu dacă înţelege tot, dar mă bucur că e liniştit şi nu după mult timp, adoarme. Vom vedea cum se va simţi de mâine încolo, important e că azi mi-a acceptat sprijinul.

Am crezut c-o să depăşească greu acest eveniment nefast, însă, toată această durere l-a schimbat. În dimineaţa următoare şi multe altele, pare a avea o cu totul altă viziune asupra vieţii, în special pe plan personal. Nu mai pleacă atât de devreme din cameră şi luăm împreună masa. După cină, rar mai Părăseşte camera şi când o face, doreşte să încui uşa. Avem un semn, o bătaie, pauză, apoi alte două. Iar noaptea… ah, noaptea e doar a noastră! Aşa cum m-a învăţat, uneori tandru şi blând sau combinând puţină duritate, ducându-mă undeva sus, departe T această lume întunecată. e

Preocupările sale sunt acum diferite, trăind u capacitate maximă, ca şi cum n-ar mai exista ziua d mâine. Această transformare aduce multă bucurie dar mă şi sperie. Am ajuns neîncrezătoare la ferici aşteptând să mi se ia în curând, aşa cum s-a întâmplat până acum. Nu-mi rămâne altceva decât să mă bucur de prezent şi de momentele frumoase împreună cu ei

Palmele i se răsfiră pe abdomen, bărbia o fixe; pe umăr, iar gura se joacă cu urechea, înfiorându fiecare părticică din corp.

— Hallo! şopteşte şi nu ştiu ce mă incită mai mult, mişcările, vocea sau parfumul.

Sunt răsucită dintr-o mişcare spre el şi gura mi-e acoperită de un dor nebun, deşi au trecut doar câteva ore. Începem frustraţi când între picioarele noastre apare micuţul, dornic de atenţie. Se îndepărtează cu ochii fixaţi într-ai mei, cu albastrul lor electrizant.

— Ench! e nevoit să-l ia în braţe, după ce s-a încolăcit cu totul de unul dintre picioare.

Pleacă spre camera lui şi continui să împăturesc câteva hăinuţe şi să le aşez în dulap.

a

Scanned by Camăcanner

— Crina aşteaptă noi, strigă de acolo.

— Crina ne aşteaptă, îl corectez şi repetă calm ea? e fiecare dată.

E un elev conştiincios şi n-ar trebui să mă mire, doar nu-a spus că a învăţat bine şi la şcoală. N-aş putea să spun asta şi despre mine, fiind mereu cu capul în nori, visând la cai verzi pe pereţi. Acum e cam aceeaşi situaţie, abia am reţinut câteva cuvinte germane şi alea pronunţate deficitar. îl văd cum se străduie şi îşi întoarce capul, pentru a nu-l prinde cum rânjeşte de prostiile pe care le spun. Ah, ce mă enervează când face aşa!

Invitaţia primită mă încântă. Conversaţiile noastre sunt sincere, îmi pot descrie sentimentele în voie fără a fi într-un fel judecată. Nu mă pot deschide cu mătuşă-mea care e nedumerită în ultimul timp, de ce nu mai întârzii la bucătărie când doarme micuţul. Cum să-i spun că Friedrich mă aşteaptă? Născocesc câte o scuză şi oricum nu mă mai simt în siguranţă acolo, văzându-l pe Ciprian. Mă simt într-un fel implicată. Nu pot trăda pe Ciprian, ar fi pedepsiţi şi alţii, iar cercările lor ar eşua. Şi nici nu-i pot ajuta, ar însemna trădez iubirea. Am ales să tac şi să ascund ce ştiu.

— Mergem? îl simt în spate, cu prinzându-mi sânii în Palmele sale.

Sunooa Lungu

— Dorinţa sa ar fi alta, dar e împiedicat de

ŞtiU C ne întreabă dacă s-a încălţat corec, blonduţul e par indiferentă la gesturile sale

Aflând de calea de acces ferită de privin curioase, uneori ieşim la Pahare, seara, pe străzile Constanţei. Micuţul ne însoţeşte sau apelăm la a, uterul

Didinei îi observ Priv, rea mănlorată dar nu

îndrăzneşte să spună ceva, cel puţin nu în faţa lui. Când mă prinde singură, mă îndeamnă să fiu precaută, să am grijă de mine. Păstrându-mi secretul îmi demonstrează că este un om bun şi discret.

De fapt Friedrich mă protejează, renunţând la uniformă, îmbrăcând hainele civile. Omul din el vrea să nu se mai ferească de nimeni sau să fie privit cu duşmănie.

Îl urmăresc în timp ce ajută copilul să-şi pună hăinuţa. E un bărbat frumos orice ţinută ar purta, iar faptul că m-a ales pe mine, îmi dă un sentiment de mândrie, umbrit totuşi de incertitudinea sentimentelor sale.

Aceeaşi mândrie o simt şi în exteriorul clădirii, când arătăm ca o familie obişnuită.

— Mă bucur că aţi acceptat invitaţia noastră, ne întâmpină fericită Crina, ajutându-ne să ne dezbrăcăm.

Erich se grăbeşte spre camera bebeluşul de jucării. Ah ren îi oferă ceva de băut lui Friedri 8 eu o însoţesc la bucătărie oferindu-mi ajutorul.

— Şi, cum mai este Friedrich? întreabă direct vizibil îngrijorată de soarta noastră.

— E bine. Nu vorbeşte de ce i s-a întâmplat în schimb e tot timpul în preajma noastră. M-aş fi îngrijorat dacă s-ar fi închis în el şi ar fi petrecut mai puţin cu noi.

— Da. E îngrozitor să pierzi pe cineva drag, ştii prea bine. Mă bucur că vă aveţi unul pe celălalt, sunteţi o pereche frumoasa! zâmbeşte şi pune apă fierbinte în ceainicul de pe masă.

— Da.

Îmi sesizează urma de tristeţe şi se postează în faţa mea, fiind nevoită să o las să-mi cerceteze cu atenţie trăsăturile.

— V-aţi certat?

— Ce? A, nu! De ce întrebi? neg imediat.

— Totuşi, ceva te deranjează, spune ca o constatare.

— Nu mă deranjează nimic, doar că… nu ştiu, P°ale

sunt prea mică şi lipsită de experienţă, dar nu sunt

Sunona l. ungu sigură de sentimentele lui. Eu îl iubesc, dar el... ei jj, nu ştiu ce simte acest bărbat pentru mine! ne

— Vorbeşti serios? Nu-ţi dai seama, după feluj care te priveşte, că e înnebunit după tine? Nu este Un bărbat prea vorbăreţ şi nu face declaraţii romantice, de asta nu înseamnă că nu te iubeşte!

— Mi-ar fi plăcut ca măcar o dată să-mi vorbească de sentimentele sale. Da, judecând după fapte, ai dreptate, dar...

Mă opresc. Mi-e jenă să continui. Ea sau oricare altcineva, ar considera problema mea infantilă, în aceste vremuri grele, prioritare fiind altele, mult mai grave.

— Friedrich te iubeşte! Nu ştiu de ce nu ţi-a spus până acum şi ce anume îl opreşte, dar se vede clar că e îndrăgostit. Uite, pun rămăşag că atunci când intrăm în cealaltă cameră, iubitul tău n-o să te mai scape din ochi şi ştii prea bine că aşa face mereu! Nu-mi vine să aed că n-ai observat cum i se luminează chipul când e lângă tine! Poate aşa sunt ei, lui Ahren i-au trebuit ani întregi să-mi destăinuie iubirea sa! chicoteşte cu veselie.

— Dar voi eraţi copii! în schimb, Friedrich e un bărbat matur, care a fost căsătorit...

— Nu ţi-a povestit despre căsătoria lui? Şti.

Ahren a fost născut şi crescut aici, iar când au fost

32° jj că şi – «ic, / uirtm mi-a spus că femeile de acolo trebuie să se concentreze pe activităţile celor „3 K", Kinder, Küche, Kirche, adică copil bucătărie şi biserică. Friedrich a fost forţat, ca mulţi alţii/ să se căsătorească cu o văduvă, căreia îi murise soţul pe front. Pentru că majoritatea bărbaţilor sunt plecaţi sau au murit, se încurajează ca femeile să procreeze copii de rasă pură, cum se consideră ei. Aşa că draga mea, nici Friedrich nu e prea experimentat.

— Dar nici neştiutor nu este! mă reped, gândindu-mă la felul în care îşi petrecea timpul cu Eliza şi cine ştie cu câte altele.

Mă priveşte încurcată un moment, neînţelegând la ce fac referire. Of, dacă ai şti ce petreceri fac şi de câte femei au parte!

— Ana, relaţiile pasagere nu l-au învăţat ce înseamnă cuplu! Această relaţie este mai amplă şi implică mai multe. Ahren mi-a povestit câte ceva despre viaţa lui Friedrich, despre faptul că a fost forţat de părinţi şi societatea în care trăia, să se însoare cu o femeie mai în vârstă, pe care n-o iubea. N-au trăit ca soţ şi soţie decât câteva zile, el fiind plecat pe front, întâi în Ungaria, apoi aici. Dar cu tine e diferit. Au parte de mţllte femei, unele forţate de împrejurări, altele din

reînsă ne preferă pe noi. Se întorc în fiecare a. P, a; ta ar trebui să ne dea de gândit, nu? Ne la deşi societatea lor ne consideră ca fiind dintre inferioară, cu care ei ar trebui doar să se distreze!

Oină mă surprinde prin maturitatea şi cunoştinţele ei. Cu siguranţă Ahren o ţine la curent cu tot ce se întâmplă şi mă face să înţeleg unele lucruri pţ care nici nu le bănuiam. Nemţii se cred superiori celorlalte naţiuni? Aşa gândeşte şi Friedrich?

— Hai, mai vorbim şi altă dată! O să vezi acum cum îşi schimbă figura când apari, poate aşa o să-iru dai dreptate! scoate iar câteva chicoteli.

Cei doi vorbesc încet, cu câte un pahar în mână până ne sesizează prezenţa. De această dată îl studiez cu mai multă atenţie şi aprob în sinea mea cele precizate de noua mea prietenă. Mă priveşte de parcă aş fi cea mai frumoasă fiinţă de pe această planetă.

— Vezi? o aud pe Crina, atingându-mă cu cotul.

Trece pe lângă mine şi se aşază lângă iubitul ei. Şi Friedrich mă aşteaptă, imediat cum mă aşez, mâna îmi este strânsă pe sub masă, atenţionându-mă.

— Tu, bine?

Întoarce-te la mine

Da, răspund, punând în micuţul zâmbet toată

dragostea pe care i-o port.

După amiaza e plăcută în compania celor doi şi la întoarcere Erich e obosit şi mârâit. Ajunşi pe terasă cere să-l iau în braţe, refuzându-l pe tatăl său, deşi a încercat de mai multe ori să-l convingă. Cu greu îl car până la pat. Rămân pe marginea patului şi îi veghez somnul, masându-i spatele aşa cum îi place.

Răsucesc capul şi observ mâna întinsă spre mine. Mă ridică şi-l privim amândoi pe micuţul bucălat.

— Erich iubeşte tine, spune deodată.

— Şi eu îl iubesc. Mult!

Aş vrea să continue, să spună ce-mi doresc atât de mult. Deschide gura şi închid ochii, trăgând aer în piept în aşteptarea vocii sale, însă rămâne tăcut. Mă iubeşte sau e doar o atracţie fizică?

Se apleacă şi se joacă cu. buzele mele, atingându-le uşor cu vârful limbii, apoi se retrage şi petă, luând mai mult, până mă sărută plin de pasiune. k*” dau seama că vrea mai mult, însă e perioada aceea a? unii, în care m-am fâstâcit mereu, neştiind cum să-i spun. Dar, Friedrich mă cunoaşte bine şi dacă primată a priceput cam greu refuzul meu, în următoare

„«i câmp* * * Nul P°

„«»-**» «-8” ” °pre!!

— Tu rău?

— Nu mă simt rău, doar ci…

Cu capul aplecat, sângele-mi colorează puternic obrajii. Îi simt respiraţia fierbinte pe fruntea mea SH simt zâmbetul.

— Vino, dormim!

Continuă să se poarte firesc, ca de fiecare dată, aşteptând să mă schimb şi să mă bag în pat lângă el. Mă înconjoară cu braţul şi adormim aşa, ca în fiecare noapte.

Erich tuşeşte de câteva ori şi mă trezeşte. Observ că e încă întuneric, iar Friedrich doarme profund. Nu are febră, însă se foieşte, deranjat de tuşea enervantă Ridic perna mai sus şi îl sprijin în funduleţ, aşa adormit, forţându-l să ia câteva înghiţituri de apă. Îmi propun să-l

duc la doctor de dimineaţă şi nu-mi rămâne altceva de făcut, decât să mă întind lângă el. Adorm şi simt cum sunt purtată de nişte braţe puternice. Întunericul e atât de dens, încât nu desluşesc mai nimic, însă sunetul cunoscut, mă linişteşte.

— Shhht, sunt eu!

A
Scanned by Camăcanner
r

CAPITOLUL 21

Simt cum îmi dă părul la o parte pentru a depune mici sărutări. Mă alint şi torc ca o pisică, fără a deschide ochii. Sunt obosită după noaptea în care Erich a tuşit întruna. Cu siguranţă l-a deranjat şi pe el şi nu înţeleg de ce trebuie să plece atât de devreme azi.

— Eu plecat îmi muşcă uşor lobul urechii şi mi-o ascund cu palma.

Mormăi nemulţumită, dar sunetele sunt acoperite de buzele fierbinţi. Deschid ochii şi-i declar tacit cât de mult îl iubesc şi vibrez când mă priveşte aşa. E prins în aceeaşi vrajă şi se desprinde cu greu, făcându-mi cu ochiul înainte de a ieşi pe uşă.

Erich doarme liniştit şi aţipesc la loc. Tresare şi se mişcă odată cu mine din cauza bubuiturii puternice care se aude. Îşi întoarce capul invers, dar nu se trezeşte. Holul răsună de la uşile trântite, vocile ridicate şi mulţi paşi apăsaţi. Ajunsă în dreptul ferestrei realizez ce s-a întâmplat. Habar n-am când şi cum am reuşit s-o deschid atât de repede, dar aerul rece al dimineţii mă izbeşte în faţă. Degeaba, nu mă ajută să-mi recapăt respiraţia, oprită când am zărit fumul gros şi negru ieşind din cele două maşini din faţa clădirii. Nu asta sperie, ci soldaţi întinşi pe jos.

Închid geamul la fel de repede, arunc o privr fugitivă spre băiat în timp ce mă îmbrac şi ies pe Uşă alergând printre soldaţii care mişună pe coridor. Sunt mult prea

ocupaţi să care apă sau pe cei răniţi, pentru a băga de seamă că-mi fac loc printre ei, împingându-i uneori. Am întipărită în minte doar imaginea sa din tocul uşii înainte de a ieşi din încăpere. Dacă i S-a întâmplat ceva, mor! e singura voce pe care o aud.

Agitată îl caut cu disperare în mulţimea de oameni adunată. La un moment dat, îi zăresc şi pe cei de la bucătărie, privind speriaţi la atacul împotriva nemţilor. Dar nu ei sunt importanţi şi n-am timp să mă întreb ce părere îşi fac, văzându-mă în halul ăsta. De ce a trebuit să plece chiar acum? Acest gând mă face să caut un alt personaj important, care ar putea avea legătură cu cele întâmplate. îl găsesc stând în spatele femeilor de la bucătărie, speriate de dezastrul făcut de explozie. Dacă păţeşte ceva, jur că te omor cu mâna mea! îi transmit o promisiune disperată.

Mă înec cu fumul prin care intru, căutându-l de zor şi mă opresc la capăt. Mă încurajează faptul că nu l-am găsit, dar nici nu pot renunţa până nu aflu că este bine. Pregătită să reiau traseul îl zăresc pentru o clipă în faţa ochilor, dar se îndepărtează, dând tot felul de

ordine, mobilizându-şi soldaţii. Picioarele nu mai vor să se mişte şi lacrimile-mi năvălesc. Nu ştiu ce l-a făcut să se întoarcă la maşina avariată, dar e uimit când mă vede pe parcă n-ar fi sigur, ezită o clipă, dar îşi revine şi din câţiva paşi e lângă mine.

— Ana, tu bine?

Nu pot să-i răspund, gura fiindu-mi uscată, i suspinele prea dense.

— Ce caută tu aici? continuă, apucându-mi

— Eu… eu… am crezut că…

Nu pot să-i spun cât de stresată şi câte gânduri negre mi-am făcut, până am dat cu ochii de el. Îşi dă seama singur. Mă conduce ocolind pe cât posibil haosul din jur. Nu ştiu dacă cineva a observat apropierea dintre noi, dar nu-mi mai pasă acum. Sunt preocupată doar de siguranţa sa.

Închide uşa în urma noastră şi mă îmbrăţişează tandru.

faţa în palmele sale, ştergând lacrimile de pe obraji cu degetele.

Aprob, dând din cap şi mă bag iar la piepta strângând cu toată forţa.

— Eu trebuie plecat, spune după un oftat.

— Nein. Nein, Friedrich! îi caut privire rugându-l să mă înţeleagă că nu-l pot lăsa să plece lângă mine.

Trăsăturile de pe chip arată neputinţa. L-am pus să aleagă între mine şi datorie. Ar vrea să rămână cu noi însă conştientizez că i-am cerut imposibilul. Deja şi-l încălcat datoria, plecând din mijlocul problemei.

— Ana, trebuie! iese din îmbrăţişarea mea, dar nu mă pot controla şi plâng în hohote.

Nu ştiu ce mi se întâmplă. Mi-e teamă să-l văd ieşind pe uşă. Se apropie iar şi-mi ridică bărbia până ni se întâlnesc privirile.

— Ana, eu bine! Vreau grijă tine şi grijă Erich, da?

— Da, răspund scurt, muşcându-mi buza de jos, încercând să par mai curajoasă, însă, doar eu ştiu ce e în sufletul meu.

Mă anunţă că va fi plecat două zile şi iese grăbit. Mă scurg pe scaunul de la biroul său şi plâng. Simt cum toate necazurile şi evenimentele din ultimul timp şi-au pus amprenta pe sufletul meu, iar acum refulează. Mă

simt singură. Starea mohorâtă mi-o alungă Puiuţ se trezeşte şi urlă de foame, sete, necesităţi fiziologice şi tot aşa Până se tace noa Pteâncui cu zăvorul şi adorm odată cu el ţinându-l în braţe până ne încălzim pândei. În exterior lucrurile s-au liniştit. Răniţii au fost transportaţi la spital şi maşinile luate din faţa comandamentului. Doar pe comandant l-am auzit răcnind toată ziua la ofiţeri.

În timpul somnului de după-amiază a copilului am plecat la bucătărie, dornică de a afla mai multe informaţii. Am prins un moment prielnic şi i-am făcut semn lui Ciprian să mă urmeze în magazia de alimente.

— Voi aţi fost, nu? l-am abordat direct.

— Sincer, nu credeam c-o să fie aşa. Ştiam că se pregăteşte ceva, dar sunt prea neînsemnat pentru a mi se dezvălui totul.

— Sunteţi nebuni? Vă daţi seama că vor fi mult mai atenţi la tot ce mişcă, nu? am ridicat vocea, uimindu-l.

— Vor fi mai vigilenţi, dar şi noi. Am fi avut o reuşită mai importantă dacă nu ar fi întârziat tâmpitul ăla de Bruch!

— Cum adică? am bâiguit încet, pierzându-mă la auzul numelui.

— Au fost puse special pentru cei doi ofiţer trebuiau să-i însoţească, aşa cum le-am adinformaţiile, însă Bruch a întârziat mai mult în birol) J

său.

— Ana? m-a strigat înainte de a mă îndepărta mulţumind în gând îngerului păzitor care mi-a salvat iubitul.

— Da? m-am oprit din drum.

Privirea rece şi calculată mi-a arătat exact ce-a) dorit şi anume, că ar fi capabil de orice, pentru a-şi realiza scopul.

— Nu e nevoie să-ţi aduc aminte că n-ai voie să vorbeşti cu cineva despre asta, nu?

— N-am să spun nimănui!

— Ştiu, dar trebuie să avem siguranţa, de aceea ţi-am adus aminte. Chiar dacă ai refuzat să ne ajuţi, eu tot sper că n-o să te lase conştiinţa să rămâi nepăsătoare la nedreptăţile din jurul nostru.

M-am reîntors mai măcinată decât am fost până atunci. Tăcând îl pun în pericol, dar nici nu pot să fac rău altor oameni.

Aceeaşi apăsare o simt şi în această zi. Pe seară, inima îmi tresaltă când aud bătăile din uşă. Sunt atât de

„Parte-te a mine 1

nerăbdătoare să apară, încât nu se semnului nostru.

Deschid, cu un zâmb «** absenţa dispare la vederea persoanei. E ultima * * ** Care m-aş fi aşteptat să apară aici şi acum? JSÎ ** îmbrăcată mă uimeşte mai mult. În care e

— Nu mă inviţi înăuntru? întreabă observă încurcătura mea. oare deşi

— Ăă... da, intră! S-a întâmplat ceva?

— Nu, din contră, am venit să te anunţ că esH aşteptată jos de doamna Petruţa".

— De ce? Adică, n-a plecat încă?

— Nimeni n-a plecat. Trebuie să participăm la o serată, fund o zi importantă pentru ei.

— Ce zi? continui mirată, întrebându-mă de ce nu a spus nimic Friedrich.

— Nu ştiu, dar trebuie să cobori. Cu micuţul va sta doamna Didina. Veţi face cu rândul.

Gândul de a merge lângă soldaţii aceia îmi repugnă şi mă gândesc deja la o scuză plauzibilă.

— Nu pot să merg. Erich este răcit, trebuie Supravegheat cu mai multă atenţie şi...

t

— Păi şi doamna Didina ce crezi c-o să facă? iw are destulă experienţă, la vârsta ei!

— Mi-am luat angajamentul să am grijă de el, cât tatăl său lipseşte, aşa că...

— Dragă, dar nu înţelegi că şi el e acolo? E o a importantă, pe care vor s-o petreacă cu aliaţii lor, de aceea ne-au invitat şi pe noi, pe lângă celelalte familii.

— Bine, o să cobor, răspund postată în faţa ei, dând de înţeles că nu mă bucur prea mult de vizită şi ar cam fi cazul să plece.

— Te aştept jos, simte într-un final că nu e binevenită.

— O să vin cam în jumătate de oră, răspund în timp ce închid uşa după ea.

Friedrich a venit? Gina a precizat că e jos şi mă aşteaptă. Fac legătura şi cu cadoul lăsat, ca de obicei, pe

masa din camera copilului. Am crezut că mi-a oferit acea rochiţă superba de seară, pentru vreo ieşire de-a noastră, dar m-am înşelat. Era pentru această petrecere de care ştia dinainte. Ah, Friedrich te ţii de surprize!

Nu mă recunosc nici eu, parcă s-ar reflecta imaginea altei persoane. De această dată machiajul este mai evidenţiat, iar buclele naturale aranjate cu mai

multă grijă. Rochia e superbă, dar „u mă confortabil în ea. Mărimea este potrivită dar e 1

fără mân «iar formele-mi par voluptuoase.835* matură cu câţiva ani şi recunosc că sunt chiar ispitit Vreau să-l enervez, dar şi să-l pn lipit de mine din caposesivităţii sale. Ce obraznică eşti. Ana! mă ceartă conştiinţa, dar răspund printr-o fluturare a genei învăţată de la nesuferita de verişoară-mea. 8 ** °f

Micuţul doarme neîntors datorită medicamentului şi ştiu că nu va rămâne mult timp singur. O s-o trimit pe Didina aici, până ne întoarcem noi, pentru că sunt sigură că Friedrich mă va însoţi! N-o să reziste prea mult şi ne vom retrage devreme ceea a-mi convine. Mai degrabă ne petrecem timpul împreună, în intimitate decât cu mai mulţi oameni, care mă inhibă. Cred c-o să-i cadă ochii mătuşii când îmi va vedea vestimentaţia! cu aceste gânduri îmi fac ieşirea pe coridor.

Îmi simt roşeaţa din obraji, pe care aş face orice s-o pot controla, la fel şi emoţiile şi abia la ultimele două frepte studiez mai cu atenţie mulţimea din faţa mea. Râsetele sunt zgomotoase, chiar stridente, femeile cu Pnute vaporoase sunt la braţul soldaţilor care beau şi cântă. Ce-i asta? Nu e o petrecere formală cum a sugerat na ci una din destrăbălările lor cu femei uşoare. Gina 01 3 minţit! Nici urmă de persoane cunoscute, doar

Sinaon* Lul? u

f şi femeile plătite pentru a fi la îndemâna lor

această seară.

Mă dumiresc şi dau să urc treapta de mai SUS,

îndreptată cu faţa tot spre ei. Dar, nu, locul im, este „Lat şi sunt izbită de un trup a căni. uniformă 0 recunosc. Ridic capul şi nu dau de ochi. albaştri, atât de dragi, ci de unii verzi şi răutăcioşi, la fel şi rânjetul din colţul gurii.

— Micuţa kindermädchen!

Reuşesc să pun palmele pe pieptul său şi să-l împing, gest ce-i stârneşte amuzamentul.

— Unde pleci? Tu nu pleci, tu stai aici cu mine! spune printre hohote de râs.

Sunt speriată de-a binelea, inima mi s-a strâns şi încep să tremur. Întorc capul spre mulţime, sperând să-l zăresc pe Friedrich. Închid ochii, pentru o clipă, ştiind că nu m-ar fi lăsat în braţele smintitului de Ebner şi ar fi intervenit până acum.

— Tu mergi mine! ordonă, apucându-mă de cot, trecând printre petrecăreţi.

Forţa e mult mai mare decât rezistenţa pe care o întâmpină şi sunt condusă, aproape pe sus, până la instrumentiştii care-i încântă cu melodii, preluate din folclorul lor-uneori majoritatea cântă în cor cu paharele ridicate în sus. Dar nu şi Ebner! El vrea să dansez şi >?? Pune mâinile pe mijmeu mişcându-mă forţat în ritmul muzicii. Fixez nasturele? e la haină şi-i simt respiraţia deasupra feţei mele E deranjat că nu-i acord atenţie şi bărbia îmi este ridicată cu una dintre mâini. Nu am încotro, dar o fac într-un mod urât, arătându-i cât de îngreţoşată sunt de atingerea sa. Mimica i s-a schimbat şi toată vanitatea a dispărut. Mă derutează comportamentul său, mai ales încântarea şi admiraţia cu care mă priveşte. În ciuda mesajului transmis, se apleacă cu intenţia de a mă săruta, însă întorc capul. Nu se opreşte, aşa cum mă aşteptam, mulţumindu-se şi cu zona expusă a gâtului. Ripostez la atingerea buzelor de acea parte sensibilă a corpului şi asta îl enervează. Mă bruschează mai mult spre el, mişcare care-i atrage privirea spre sâni, stârnindu-i interesul şi spre această parte a corpului. Trebuie să scap de el, dar cum?

— Tu vrei Bruch! De ce? De ce vrei Bruch? rosteşte

deodată, printre dinţii mărunţi, cu scântei ieşindu-i din ochii verzi.

Trece rapid de la o stare la alta în doar câteva clipe, de la îngâmfare, la admiraţie, apoi la furie şi-mi spulberă speranţa că va renunţa să mă ţină fără voia mea aici.

— Te rog, lasă-mă în pace! Lasă-mă să folosesc un ton moderat, pentru a-l convinge.

— Nein, tu stai cu mine! Nu place aici?

Insist şi repet rugămintea/ dar mă refuză fern\ şi ridică privirea peste mine, semn că a încheiat discuţia

Cineva apare lângă noi şi intervine, astfel Ebner mă eliberează din braţe şi ia poziţia de drepţi, salutând în modul lor ciudat, cu mâna ridicată în faţă. îl recunosc pe comandant, un bărbat mai în vârstă, mic de statură şi aproape chel. Mă măsoară de jos în sus, fără vreo schimbare a trăsăturilor faciale, apoi se adresează lui Ebner. Nu înţeleg nimic din cele spuse, dar nici din faptul că subalternul său păleşte. Se răsuceşte cu totul spre mine, cu un vădit regret în ochi, dar şi în glas şi mă salută.

— Fräulein!

Pleacă?

Îi zâmbesc bărbatului scund, recunoscătoare că m-a salvat de dementul ăla, după care intenţionez să fug în ascunzătoarea mea. Însă gestul său estompează avântul. Mă holbez la mâna întinsă în aşteptarea de a-i fi parteneră de dans. Prin minte se conturează un gând, precum că n-ar fi salvatorul meu, cum am crezut iniţial/

ci m-a revendicat de la unul din ofiţeri Dmf” – „gradul său. * PROF, tand de

Fără o altă cale de scăpare, pun mâna într-a lui şi-mi înconjoară delicat mijlocul fărs mişcându-ne pe ritmul muzicii. Faţa sa e lângă Tmea fiind cu puţini centimetri mai înalt, iar burta proeminentă se atinge, din când în când, de

mine Răsucesc capul prin mulţime, la cei care se distrează cu multă băutură şi femei şi mă întreb ce caută printre ei Ar trebui să fie un model de corectitudine, nu’ Dimr o privire fugitivă stabilesc că nu m-a înşelat instinctul nu viea să-i fiu doar parteneră de dans, ci mai mult. Zâmbetul şi privirea curtenitoare îmi confirmă gândurile şi planul său din această seară.

— Gute Stimmung hier, nicht? repetă de vreo două ori, dar nu înţeleg şi arăt asta, ridicând umerii.

Râsetul din apropiere mă distrage din disperare, sunând cunoscut. N-aş putea să spun de unde, dar îmi aduc aminte când văd persoana care l-a emis. E femeia beată pe care am adăpostit-o, cât a avut nevoie, în camera din faţa bucătăriei. Dansează cu un ofiţer, pe care l-am mai zărit pe-aici, îl ascultă cu atenţie şi chicoteşte la cele aflate. Măcar cineva se distrează! mă cert Str-gură pentru faptul că am căzut în capcană.

Siniotvi Lungu

Uplodia se opreşte şi indică o masă liberă. Ne amtapare un soldat care ascultă doleanţele sale * 35 U mol? ntorcându-se cu o sticlă de vin. Toams h Psi mă îndeamnă să beau. Iau o mică ILZ din lichidul roşu şi-mi plimb privirea în jur, mi a nu ştiu câta oară, căutând o cale de acces. Aproape de intrare îl văd pe Ahren ş. după cum mi fixează e acolo de ceva timp. Încruntarea de pe chipul său nu mă linişteşte. Ştim amândoi că e legat la mâini, nu poate întreprinde nimic, fiind doar un simplu soldat.

Totuşi îi transmit din privire, catastrofa care mă aşteaptă dacă nu intervine cumva. A înţeles sau nu, răspunsul său însă mă panichează. Se întoarce fără vreun semn şi dispare din clădire.

O caut iar pe Sabina. O zăresc îndreptându-se spre treptele ce duc la demisol, probabil în căutarea toaletei. Îmi încolţeşte ideea că ar fi şansa de care trebuie să profit cu orice preţ. Mă ridic şi zâmbesc cât pot de frumos, înainte de a-i spune că am nevoie la toaletă, înţelege şi aprobă, în timp ce bea din paharul de vin, sorbindu-mă din ochi. Gestul său mă scârbeşte, şi mai mult fug în căutarea

tinerei. Tresare când mă vede lângă ea, dar continuă să-şi aranjeze părul în oglinda de deasupra chiuvetei.

— Bună. Îţi aminteşti de mine? Ne-ceva timp în urmă, tot aici, o abordez CTx-mtâln l prea mult timp de pierdut. 1 a/ neavă

Se răsuceşte şi-mi dau seama că-i în d prin amintiri fieura mea. meurcată.

— Sunt…

— Micuţa servitoare, completează şi pentru prima dată de când am părăsit camera mea, răsuflu uşurată.

— Da!

— Dar ce-i cu tine, îmbrăcată aşa? Experimentezi un nou serviciu? mustăceşte, fiind sigură de răspuns.

— Nu sunt de bunăvoie. Am fost atrasă de o colegă printr-o minciună, iar acum am probleme mari!

— Ce probleme? se încruntă, devenind curioasă.

— Nu ştiu cum să scap de aici!

— Păi, de ce nu încerci să te ascunzi! răspunde, ca şi cum ar fi un lucru uşor şi simplu.

w

— Nu pot singură. Dar tu mă poţi ajuta!

— Eu? Cum? Nu ştiu prea bine locul şi…

— Cunosc eu, dar nu asta e problema!

— Fetiţo, chiar mă sperii! Spune odată pe şieau naiba ai păţit!

— Schulz a pus ochii pe mine şi nu ştiu cum scap! îi relatez aşa cum a dorit. Simplu şi la obiect!

— Ai înnebunit? Cum să te ajut eu? Ştii Cine e Schulz? ridică vocea şi devine agitată.

— Da, e comandantul lor!

— Hmm, dacă ar fi doar atât! E un obsedat şi un dement! Cunosc o fată care a fost cu el, doar o noapte, dar nu i-a mai trebuit aşa ceva. N-a mai ieşit din casă vreo săptămână din cauza vânătăilor. E un bătrân sadic şi

bolnav mintal!

Simt că ochii îmi ies din orbită, iar lacrimile-mi ţâşnesc din ei.

— Draga mea, nu mai plânge! Poate uită şi când vei ajunge sus, va fi ocupat cu altcineva!

— Nu cred. Mai bine mor decât să mă atingă ăla! mă scurg în jos pe peretele rece din spatele meu.

— Hai, lasă c-o să fie bine! încearcă să mă întărească, atingându-mi cu compasiune creştetul capului.

— Da, cum? N-ai spus tu că ar trebui să mă dăruiesc doar celui pe care îl iubesc, altfel o să sufăr cumplit? spun printre lacrimi şi suspine.

Aşa am zis, nu? Iubeşti pe cineva? se apleacă la nivelul meu şi mă priveşte cu interes.

— Da şi nu pot să… nici nu-mi pot imagina să… Te rog, ajută-mă cumva! Te rog! devin isterică şi o apuc de braţ.

Pentru câteva clipe mă priveşte abătută şi încruntată. Ştiu că mă agăţ de ea, dar e singura care ar putea să mă ajute, deşi nici eu nu ştiu cum.

— Bine, voi face o faptă bună în această seară! Mă voi ocupa de el, dar vreau să te ascunzi bine, da?

La asta nu m-aş fi gândit. Acceptă să se sacrifice pentru o necunoscută? Speram la o soluţie de a mă ascunde până la terminarea seratei, în niciun caz la aşa ceva. Îmi ghiceşte gândurile pentru că-şi ridică faţa spre cer, inspirând şi expirând adânc, apoi adaugă cât se poate de serioasă că e singura soluţie.

— Dacă ai fugi, ar pune pe cineva să te caute şi n-ai scăpa. În schimb, dacă o să fie distras de altcineva, având parteneră pentru fanteziile sale bolnave şi Perverse, vei scăpa.

De ce faci asta pentru mine? nu rezist sân. Q
Întreb.

— Pentru că am fost ca tine şi ştiu cum e să iubeşti cu adevărat pe cineva. Dar, spre deosebire de tine, mi ocup de mult timp şi de asta, aşa că sunt obişnuita sa dau peste tot felul de tâmpiţi. Sunt o romantică, ce să-i faci! încearcă să zâmbească, dar şters, bănuind ce 0 aşteaptă.

Mă uimeşte cu bunătatea sa pe care n-am prea întâlnit-o în ultimul timp primprejur.

— Fugi, găseşte-ţi un loc unde să te poţi ascunde până mâine! E destul de greu pe aici, mişunând numai nemţi.

— Nu-ţi face griji, ştiu locul perfect! Nu vreau să păţeşti ceva, nu din cauza mea!

— O să fie bine. Dar altă dată să nu te mai încrezi atât de uşor în cuvintele altora, da? îmi dă un nou sfat de viaţă pe care am să-l preţuiesc la fel ca pe primul.

— Promit!

Ieşim pe coridorul lung, semiîntunecat. Ne despărţim în dreptul scărilor şi îi mulţumesc cu o îmbrăţişare neaşteptată şi un pupic pe obraz. În timp ce urcă mă îndrept spre locul care-mi asigură, cel puţin pe

moment, siguranţă. Intru fără a aprinde lumina şi niDâi lucrurile, mai mult din memorie, decât vizibile Mă ascund sub masa de lucru din lemn, strângând genunchu la piept. În curând simt frigul şi-mi frecţionez braţele, coborând pe picioare. Tremur, nu neapărat din cauza frigului din cameră, ci şi a fricii şi oricât încerc să mă conving că o să fie bine, nu reuşesc. N-aş putea să apreciez timpul trecut, în care rămân înghesuită în acelaşi loc. Gândul se duce tot mai des la Erich De obicei doarme, dar nasul său înfundat ar putea să-l deranjeze. Mi-e teamă că s-ar speria şi va plânge când va realiza că e singur. Doar Gina ştie că a rămas singur, dar unde o fi fost? N-am zărit-o nicăieri. A plecat sau a preferat să se uite de la distanţă? De ce a făcut asta? Oare a complotat cu Ebner sau a fost doar o coincidenţă că m-a găsit acolo?

Paşii apăsaţi îmi alertează iar simţurile. Inima se face

cât un purice, gâtul se usucă, iar respiraţia neregulată. Îmi acopăr gura când uşa se izbeşte cu putere de perete şi opresc la timp ţipătul sperieturii. Au venit să mă caute! Sabina n-a putut să facă nimic! doar asta îmi răsună în cap. Mă strâng mai mult ciulind urechile la mişcările din jur. Se închide în acelaşi mod şi 0 secundă e linişte, dar m-am înşelat, nu au plecat. Lumina e aprinsă şi paşii se apropie. Credinţa că ar fi singurul loc în care aş putea să fiu în siguranţă, destramă la fiecare sunet de cizmă de pe podea. Q* îndrăzni să intre în biroul lui Bruch?”

La primul cuvânt auzit, bănui că am halu, din cauza fricii, dar continuă şi mă conving adevărat. El e cel care aproape a scos uşa din ţaţâni întind picioarele amorţite pentru a mă ridica, însă feiul în care vorbeşte mă opreşte. E furios. Încăperea răsuciin cauza lucrurilor trântite de pereţi sau podea. Ajunge şi la cel de deasupra mea, urmat de un pumn serios în tot acest timp, turuind cuvinte necunoscute. Ştiu trebuie să ies de aici, să-i explic ce s-a întâmplat înţepeneşte în mijlocul camerei, şocat. Îşi revine mijindu-şi ochii şi încleştează atât de tare maxilarul încât aud scrâşnetul dinţilor, cu pumnii strânşi pe lângă corp, cu nările fremătând şi cu o privire care-mi face sângele să îngheţe.

— Friedrich? rostesc încet, dar nu ştiu dacă ajunge

Fac un pas tremurând spre el, dar ochii fioroşi mă ţintuiesc cu intensitatea lor, oprindu-mă pe loc. O rugăminte tacită de a mă lua în braţe, să mă apere de toţi nemernicii ăia şi să mă asigure că totul a trecut primeşte drept răspuns figura sa aspră. Într-un final reacţionează, vine spre mine şi sper că s-a calmat şi furtuna s-a liniştit, însă privirea e aceeaşi, sălbatică.

J

— Tu vrut petrecere?

— Ce? Friedrich, am fost păcălită. Mi-a spus că eşti acolo şi mă…

Nu cred că a auzit explicaţia, fiind o întrebare retorică. Are propriul răspuns şi variantă a întâmplării şi n-are nevoie de altă părere. Aruncă cuvinte dure spre mine,

ca nişte tunete şi nu e nevoie să le înţeleg pentru a şti asta. bace ultimul pas şi-mi prinde gura, apăsând degetele pe buze, dintr-o parte în alta pentru a şterge rujul rămas. Privirea i se preschimbă în dezgust

— Tu, petrecere? Uite, petrecere!

La următoarea mişcare nu mă aşteptam, cu ari-bele mâini apucă materialul rochiei, în dreptul decolteului şi-l smulge, folosindu-şi toată furia. Scot un ftpăt, speriată şi ridic braţele pentru a acoperi sânu, dar mă apucă de încheietură şi mă împinge cu putere peste Pupitrul sub care l-am aşteptat atât de mult. Mă strânge nu aude.

Sunt presată pe lemnul îngrozitor de rece ochii săi. Continuă să tragă de material şi mă lupt cu el până rămân goală în acelaşi loc, zgâriată şi lovită când încearcă să mă îndepărteze pentru a-l lăsa să termine Mâinile îmi cad pe lângă corp, singura manifestare a durerii, a ruşinii şi dezamăgiri fiind lacrimile care curg neîncetat pe obraji. Închid ochii pentru a nu vedea monstrul în care s-a metamorfozat. Cu prima penetrare forţată, distruge totul. Am fost a lui în mai multe ipostaze şi locuri, chiar şi pe biroul din camera noastră, cu pasiune şi plăcere, nu forţă şi durere ca acum. Durerea fizică nu-i atât de mare ca sufletul sfărâmat tocmai de bărbatul care ar trebui să-l ocrotească.

— Offne deine Augen! ordonă, înfigând dureros degetele în coapsele mele.

Înţeleg ce vrea, dar nu ascult Nu-l pot privi. Nu pot să văd în faţa ochilor, bărbatul pe care-l iubesc, că-mi face rău. Îmi acopăr faţa cu palmele, înecându-mă în suspine.

— Nu! Nu! îmi iese pe gură refuzul de a mă resemna şi de a accepta durerea şi umilinţa la care mă supune.

— Ana, eu greşit! Eu supărat şopteşte cu nasul afundat în părul meu, dar vorbele trec pe lângă mine.

Inima e mult prea rănită şi însângerată. Mă simt înfrigurată şi singură, deşi e lângă mine. De ce a călcat în picioare toată dragostea şi respectul meu?

Anul 1941. Bombardierele sovietice lovesc Constanţa, schimbând destinul locuitorilor săi. Astfel, Ana. O tânără răsfăţată face cunoştinţă cu ororile vremii prin moartea bruscă a părinţilor săi şi totodată a tot ceea ce cunoştea şi i se părea firesc.

Rămasă în grija unei mătuşi, forţată să muncească împreună cu aceasta într-o clădire ocupată de trupele germane, se maturizează pe zi ce trece, devenind o femeie puternică. În aceste vremuri tulbure cunoaşte dragostea în toate formele ei, iubeşte şi învaţă să ia de la viaţă tot ce i se oferă. Iubirea o face să spere într-un viitor mai bun, deşi totul se prăbuşeşte în jurul său.

Întoarce-te la mine explorează lupta pentru supravieţuire, dezvăluindu-ne destinul trist al tinerilor care au trăit acele timpuri. Este povestea bunicilor noştri.